

வித்தக விநாயகர்

ஆக்கம் : கலாபூஷணம் ஸ்ர.சிவலிங்கம்

வெளியீடு :

இணுவில் சைவத்திருநெறிக்கழகம்

உ
சிவமயம்

வித்தக விநாயகர்

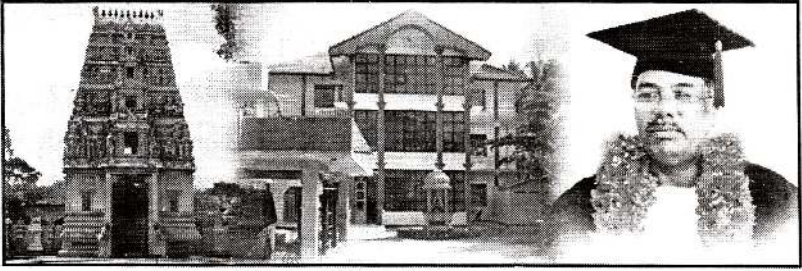

கலாபூஷணம் ஂ.சிவலிங்கம்

வெளியீடு : ஂனுவில் சைவத்திருநெறிக்கழகம்

2017

நூல்	:	வித்தக விநாயகர்
ஆக்கம்	:	கலாபூஷணம் மூ. சிவலிங்கம்
வெளியீடு	:	இணுவில் சைவத்திருநெறிக்கழகம்
முதற்பதிப்பு	:	2017
பதிப்புரிமை	:	நூலாசிரியருக்கு
கணினி வடிவமைப்பு	:	சுடர்நிலவு கிரபிக்ஸ், இணுவில்
பக்கங்கள்	:	XXII + 117
ISBN	:	978-955-44538-2-1
விலை	:	250/=
நூல் கிடைக்கும் இடம்	:	கலாபூஷணம் மூ. சிவலிங்கம் காரைக்கால் வீதி, இணுவில் கிழக்கு, இணுவில்.

செஞ்சொற்செல்வரின் ஆசிச்செய்தி

“அத்திமுகவனை நித்தம் தொழுபவர்
சித்த மகிழ்வோடு முத்தி பெறுவரே!

சைவ மக்கள் முதல் வணங்கும் தெய்வமாக விளங்குபவர் விநாயகப் பெருமான். அருள் நிறைந்த ஆணைமுகப் பெருமான் திருவருளை “வித்தக விநாயகர்” எனும் தலைப்பில் மூதறிஞர் கலாபூஷணம் மூ.சிவலிங்கம் அவர்கள் நூலாக வெளியிடுவது குறித்து எனது இதயபூர்வமான வாழ்த்துக்களையும் ஆசிகளையும் தெரிவிப்பதில் ஆனந்தமடைகிறேன். “பார்க்கவ புராணம்” என்னும் வடமொழியில் எழுந்த விநாயகப் பெருமானின் திருவருளை கச்சியப்ப முனிவர் விநாயக புராணம் என்ற பெயரில் தமிழில் பாடி வைத்தார். அந்நூலுக்கு பல பெரியவர்கள் உரை எழுதினர். எனினும் இலகு தமிழில் விநாயகப் பெருமான் பற்றிய சில விடயங்களைத் தாங்கி இந்நூலை ஸ்ரீமான் மூ.சிவலிங்கம் அவர்கள் தொகுத்து வெளியிடுவது காலத்துக்கு உகந்த காரியமாகும்.

இணுவில் கிராமத்தில் பிறந்த நூலாசிரியர் அரிய பல நூல்களை ஆக்கியவர். பல அறிஞர்களது பாராட்டைப் பெற்றவர். அவரது நன்முயற்சியால் விநாயகப் பெருமானின்

திருவிளையாடல்களும், திருவருள் மேன்மையும் இந்நூலில் அழகாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் எமது சமூகத்துக்கு மிகவும் பயன் தரும் என்பதில் ஐயமில்லை. அன்னாரின் நற்பணியினை வாழ்த்துவதோடு இத்தகைய சுருக்கமான நூல்கள் மேலும் படைக்கப்பட வேண்டும் என வேண்டி நிறைவு செய்கிறேன்.

செஞ்சொற்செல்வர், கலாநிதி

ஆறு.திருமுருகன்,

தலைவர்,

ஸ்ரீ தூர்க்காதேவிதேவஸ்தானம்,

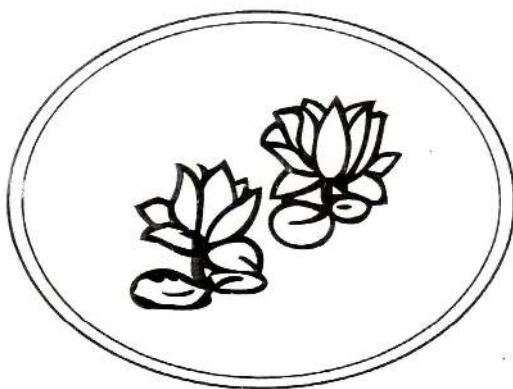
தெல்லிப்பழை.

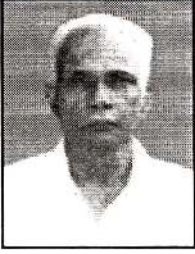
தலைவர்,

சிவபூமி அறக்கட்டளை.

உப தலைவர்,

அகில இலங்கை இந்துமாமன்றம்.

அறிமுகவுரை

சைவசமயம் அநாதியானது. சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டது. சிவசம்பந்தம் உடையதால் சைவம் எனப் பெயர் பெற்றது. இவ்வுண்மையைக் காலத்தால் முந்திய ஞான நூலாகிய திருமந்திரத்தில் திருமூலர் சுவாமிகள்

“சைவம் சிவனுடன் சம்பந்தமாகுதல்”

எனக் குறிப்பிட்டிருப்பதிலிருந்து அறியலாம்.

சிவபெருமான் ஆன்மாக்களைக் காத்து இரட்சிப்பதற்காகத் திருவிளையாடல்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார். விநாயகராகவும், முருகனாகவும் வயிரவராகவும் வீரபத்திரராகவும் கணப் பொழுதில் தோன்றித் திருவிளையாடல்களைச் செய்திருக்கிறார்.

கஜமுகாசுரன் என்னும் அரக்கனை அழிப்பதற்காக ஓம் எனும் பிரணவத்திலிருந்து தானே விநாயகராகத் தோன்றினார். சூரபன்மன் என்னும் அசுரனை அழிப்பதற்காகத் தானே தன் நெற்றிக்கண் பொறிகளிலிருந்து ஆறுமுகங்களுடன் முருகனாகத் தோன்றினார்.

அகந்தை கொண்ட தேவர்களை அடக்குவதற்காகத் தானே தன்மன நினைவிலிருந்து வயிரவராகத் தோன்றினார். சிவனைப் பழித்துச் சிவநிந்தையாக யாகம் செய்த தக்கனை அழிப்பதற்காகத் தானே தன் கோபாக்கினியில் இருந்து வீரபத்திரராகத் தோன்றினார்.

எனவே சைவசமயத்தவராகிய நாம் வணங்கும் விநாயகர், முருகன், வயிரவர், வீரபத்திரர் ஆகிய நால்வரும் சிவனின் வேறாகதவர் ஆவர். எனவேதான் நாவலர் பெருமான் இவர்களைச் சிவகுமாரர்கள் எனக் கூறியுள்ளார்.

இவர்களுள் விநாயகர் சிவபெருமானின் மூத்த மைந்தர் எனக் கொள்ளப்படுகிறார். இவ்வுண்மையைத் திருமூலர்

ஐந்துகரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக்கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின்றேனே

எனத் தனது திருமந்திரக் காப்புச் செய்யுளில் கூறியுள்ளார்.
(நந்திமகன் - சிவபெருமானின் மகன்)

சிவபெருமான் எப்படித் தனக்குமேல் தலைவர் இல்லாத வரோ அதேபோல விநாயகரும் தனக்குமேல் தலைவர் இல்லாதவர்.
(வி-மேலான, நாயகர் - தலைவர்)

இவற்றில் இன்று எக்கருமத்தைத் தொடங்கும்போதும் விநாயகரை வணங்கித் தொடங்கும் வழக்கம் உள்ளது.

காலத்தின் தேவைகருதிச் சிவனின் வேறாகாத விநாயகரின் திருவிளையாடல்கள் மூலம் அவரது மகத்துவத்தை நமக்கு உணர்த்துவதற்காக இந்த நூல் எழுந்துள்ளது. இதனை முதுபெரும் எழுத்தாளர் கலாபூஷணம் இணுவையூர் மு.சிவலிங்கம் அவர்கள் வித்தக விநாயகர் எனும் பெயரில் படைத்துத் தந்துள்ளார்.

இவர் முன்னரே மக்களை நல்வழிப்படுத்தவல்ல வரலாற்று ரீதியானதும், சைவ வாழ்வியலுக்கு வழிகாட்ட வல்லனவுமான இருபது காத்திரமான நூல்களைத் தந்துள்ளார். தனது எண்பத்து மூன்றாவது வயதில் இருபத்தோராவது நூலாக விநாயகரின் இருபத் தொரு திருவிளையாடல்களைக் கூறும் இந்த நூலைத் தந்திருப்பதும் திருவருளின் திருவிளையாடலே என எண்ணியெண்ணி வியக்க வைக்கிறது.

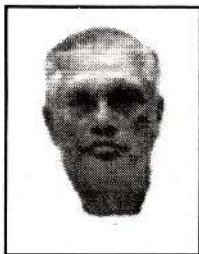
எங்கும் நிறைந்திருக்கும் விநாயகப் பெருமானின் திரு விளையாடல்கள் அனைத்தையும் மிக விரிவாகச் சொல்லும் நூல் மிகப்பழையதான பார்க்கவபுராணம் எனும் விநாயக புராணம் ஆகும். இது கவிர்க்க கச்சியப்ப முனிவரால் செய்யப்பட்டது. ஏட்டிலிருந்து 1899இல் அச்சேற்றும் பெற்றது. மிகப்பழமையான இந்த நூலைத் தேடிப் பெற்றுப் படித்து ஆராய்ந்து வித்தக விநாயகர் எனும் இந்த நூலை எழுதியிருப்பது இவரது அயரா உழைப்பிற்கும் ஆராய்ச்சித் திறனுக்கும், திருவருள் வழிகாட்டலுக்கும் தக்க உதாரணமாகும்.

(பார்க்கவபுராணம் எனும் இந்த நூலை 2011இல் காரைநகர் புளியங்குளம் அருளானந்தப்பிள்ளையார் கோயில் வெளியீடாக மின் பொறியியலாளர் த.சிவானந்தராசா அவர்கள் வெளியிட்டுள்ளார். ஈழத்துச்சிதம்பரம் அமரர் கலாநிதி வைத்தீஸ்வரக் குருக்களின் ஆணையின் வண்ணம் இதனை ஒழுங்குபடுத்தி அச்சுப்பிழை திருத்தி மீள்பதிப்புச் செய்ய உதவும் வாய்ப்பு எனக்கும் கிடைத்தமையைப் பெரும்பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன்.)

வித்தைகள் அனைத்திற்கும் முதல்வனாகவுள்ள ஞான முதல்வனான வித்தகவிநாயகரின் திருவிளையாடல்களை ஒருங்கே காணக்கூடியதாகத் தனது ஞானத்தமிழால் நமக்குத் தந்த தெய்வத் தமிழ் நூல்வல்லார் கலாபூஷணம் மூ.சிவலிங்கம் ஐயா அவர்களின் பணி காலத்தால் அழியாதது. என்றும் போற்றுதலுக்கு உரியது.

கலாபூஷணம், சைவப்புலவர்
சு.செல்வத்துரை.

இளவாலை.

உ

அணிந்துரை

அகர உயிர்போல் அறிவாகி எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் இறைவனை உருவத்திருமேனியில் வழிபடும் நெறியினைச் சைவ சமயம் முதன் நிலையாகக் கொண்டு விளங்குகின்றது.

ஆன்மிக உண்மைகளை மொழி மூலமாக மட்டுமன்றி மொழியல்லாத துறைகள் மூலமும் விளக்குகிறது சைவசமயம். மொழி அல்லாத துறைகளுள் இறைவன் திருவுருவங்கள் - மூர்த்திகள் தனித்தன்மையுடன் சிறப்புப் பெறுகின்றன.

ஆன்மிக விடுதலை பெறுவதற்கு ஞானம் - அறிவு சைவசித்தாந்தத்தில் நேர்ச்சாதனமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

உருவ வழிபாட்டிற்கும் ஞானத்திற்கும் - அறிவிற்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? என்ற கேள்வி எழுவது இயல்பு.

“இறைவன் அறிவே - ஞானமே வடிவானவன்”. இறைவன் அறிவே வடிவானவன் என்னும் உண்மை, ஆன்மா மெய்யறிவு பெற்ற பின்பே விளங்கும்.

ஐயறிவுடைய மனிதன் மெய்யறிவினைப் பெறாதவிடத்து அந்த ஐயறிவினால் எதுவித பயனும் இல்லையென்பர்.

“ஐயுணர்வு எய்தியக்கண்ணும் பயன் இன்றே
மெய்யுணர்வு இல்லாதவர்க்கு”

என்னும் குறள் மெய்யுணர்வதலின் மேன்மையைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

“பொய் காட்டிப் பொய்யகற்றிப் போதானந்தப் பொருளாம்
மெய்காட்டும்” வித்தகரே ஞானகுரு ஆவார்.

சைவசமயம் இறைவனை உருவமாக, அருவமாக, அருவருவமாக வழிபாடு செய்யும் முறையினைக் கொண்டது. இவை மூன்றும் இறைவன் கொள்ளும் பொதுவான வடிவங்கள். இவற்றை இறைவனின் தடத்த இலக்கணம் என்பர். இது பொருட் சார்பு பற்றி வரும் இலக்கணம்.

பிறபொருட் சார்பு பற்றாமல் இறைவன் தன்னிலையில் விளங்குவதே சிறப்பு நிலை. இதுவே சொருப இலக்கணம். இந்நிலையில் இறைவன் அறிவே - ஞானமே வடிவாக விளங்குவான்.

ஆன்மாக்கள் அறிவு பெற்று தன்னிலை அடைய வேண்டும் என்னும் பெருங்கருணையாலே - சக்தியாலே - அருளாலே மூவகைத் திருமேனிகளையும் கொள்ளுகின்றான் இறைவன்.

“ஞானந்தான் உருவாகிய நாயகன்” எனக் கந்தபுராணம் சுட்டிக் குறிப்பிடுவது உணரத்தக்கது.

அறிஞர்கறிவாம் உருவும் உடையானாகிய இறைவன் ஆன்மாக்கள் உய்வதற்காகவே உருவத்திருமேனிகளை வெளிப் படுத்தியருள்கின்றார். அவரின் திருமேனி நந்திருமேனி கழிக்க வந்த கருணையின் வடிவு. அத்திருமேனி மாயா காரியமன்று. சக்தியின் வடிவு. “சக்தியின் வடிவு ஏதென்னில் தடையிலா ஞானமாகும்” என்பது சித்தியார் வாக்கு.

இவ்வண்ணமே அமைந்து விளங்குபவரே விநாயகர் ஆவார். இறைவனின் வேறல்லர் விநாயகர்.

“ஓங்காரத்துள் விளங்கும் முதல்வன், படைப்புக்கு முந்திய தோற்றமுடையவனாய், விந்துநாதச் சேர்க்கையால், விளைந்த முதலோசையில் முனைந்து நிற்பவனாதலின், அவன் விந்து நாதங்களை இயக்கி நிற்கும் அம்மையப்பருக்கு - சக்தி சிவத்திற்கு மூத்த பிள்ளை போல்வன்” என்பர் அறிஞர்.

புராணங்கள் கதைகளைக் கூறும் மூலமாக மக்களைச் சிவ வழிபாட்டில் செலுத்தும் கருவிகள் எனலாம்.

“பிடியதன் உருவுமை கொளமிகு கரியதன்
வடிகொடு தனதடி வழிபடுமடியவரிடர்
கடிகணபதிவர அருளினை...”

என்று ஞானசம்பந்தப்பெருமானின் வாக்கு உணர்த்தும் உண்மையைத் தெளிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இறைவனுடைய பொதுஇயல்பு, சிறப்பு இயல்புகளைச் சைவ சிந்தாந்த சாத்திரங்கள் மூலம் தெளிந்து கொள்ளலாம்.

“கல்லால் நிழல் மலை
வில்லார் அருளிய
பொல்லார் இணைமலர்
நல்லார் புனைவரே”

என்பது சிவஞானபோதத்தின் மங்கல வாழ்த்துச் செய்யுள்.

“கல்லாலமர நிழலில் எழுந்தருளியிருந்து, மேருமலையை வில்லாகவுடைய, சிவபிரான் அருளுதற்பொருட்டு, கேட்டு, சிந்தித்து தெளிந்த இயல்புடைய நல்லோர் பொல்லாப் பிள்ளையாரின் இரு திருவடி மலர்களை வணங்குவார்கள் என்பது செய்யுளின் பொருள்.

“சிவபிரான் அருளைப் பெறும் பொருட்டு, விநாயகப் பெருமானை வணங்குவார்கள்” என்று சொல்லப்பட்டதன் கருத்து யாதெனில் “இறைவன் ஞானமே வடிவானவன், ஞான வடிவில் விநாயகரும் சிவபிரானும் வேறல்லர்; இருவரும் ஒருவரே என்னும் இறையியல் தத்துவம் உணர்த்துவதாகும்.

விநாயகர் ஞானசொருபி ஆவர். ஞானமே விநாயகரின் திருவுருவம். விநாயகர் தனக்குத்தானே தலைவராய், தனக்கு

மேலே ஒரு தலைவர் இன்றி விளங்குபவர் என்பதைக் குறிப்பதே அப் பெயரின் தாற்பரியம்.

சைவசித்தாந்த இறையியலில் விநாயகப் பெருமானும் சிவ பிரானும் வேறல்லர் என்பது வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

“சீதக்களபச் செந்தாமரைப்பூம்
பாதச் சிலம்பு பலஇசை பாட...”

எனத் தொடங்கி “விநாயகர் அகவல்” பாடிய ஒளவைப் பிராட்டி ஈற்றில் “வித்தக விநாயக! விரைகழல் சரணே! என்று நிறைவு செய்கின்றார்.

வித்தக விநாயகருடைய அருமை, பெருமைகள் அளவிட முடியாதன. அவற்றையெல்லாம் காலாதி காலமாக எம்முன்னோர் எமக்கு எடுத்து இயம்பியுள்ளனர்.

வேதாகமங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், திருமுறைகள், சாத்திரங்கள், தனிப்பாடல்கள் என்பன விநாயகப் பெருமானின் மகிமைகளைப் பற்றி விரிவாக எடுத்தியம்பியுள்ளன.

அவற்றையெல்லாம் நாம் தேடிப் படிப்பதற்குரிய கால அவகாசம் எம்போன்றவர்களுக்கு அமையாதிருக்கலாம். எனினும் அவற்றுள் சில நூல்களுள் கூறப்பட்டிருப்பனவற்றையேனும் தெளிவுற அறிய வேண்டும் என்னும் விருப்பம் பெரும்பாலான வர்க்கு உண்டு எனலாம்.

அத்தகையோர்க்கு உதவும் வகையில் இணுவையூர் கலா பூஷணம் மு.சிவலிங்கம் அவர்கள் “**வித்தக விநாயகர்**” என்னும் அரிய பெரிய நூலை எமக்கு இப்போது ஆக்கித் தந்துள்ளார்.

நூலாசிரியர் அவர்கள் இலக்கியப் பணியுடன் ஆன்மிகப் பணியையும் இரண்டறக் கலந்து வாழ்நாளில் வீணாள் படாது நன்று ஆற்றி வரும் இயல்பினர்.

அன்பு, அடக்கம், ஆளுமை, ஆன்றவிந்த கொள்கைச் சான்றோனாக விளங்குபவர். “யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்”, “இன்பமே சூழ்க! எல்லோரும் வாழ்க!” என்னும் முதுமொழிகளுக்கொப்ப வாழ்ந்து வருபவர்.

இவருடைய ஆழ்ந்த நுண்மாண் நுழைபுல அறிவும், அனுபவமும், சைவ சமய உண்மைகள் மக்கள் பால் தெளிவுற எடுத்தியம்பப்பட வேண்டும் என்ற திடசித்தமும், இந்நூலை ஆக்கித் தர உந்துசக்தியாக விளங்கின என்பதற்கு, இந்நூலின் கண் எடுத்தாளப்பட்ட விடயங்களும், கருத்துக்களுமே சான்றாக அமைவதைக் கற்போர் உணர்ந்து இன்புறுவர்.

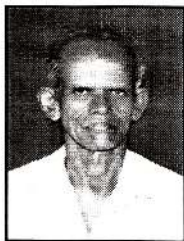
கற்றோரும், மற்றையோரும் விரும்பும் வண்ணம் எளிமை யான தமிழ்நடையில் தமது இருபத்தோராவது நூலாக இதனை வெளியீடு செய்யும் நூலாசிரியரின் அயரா உழைப்பும், சிரமமும் எண்ணத் தக்கது. பாராட்டத்தக்கது மாத்திரமன்றி ஆதரவளித்து ஊக்கப்படுத்த வேண்டியதாகும்.

இவருடைய இத்தகைய பணிகள் மேன்மேலும் தொடர இறைவன் அருள் புரிவானாக.

**சைவப்புலவர், சித்தாந்த பண்டிதர்
மு.திருஞானசம்பந்தபிள்ளை,**

கொக்குவில்.

10-09-2016

உ

வித்தக விநாயகர்

முன்னுரை

கரும்பும் இளநீரும் காரெள்ளும் தேனும்
விரும்பும் அவல் பலமும் மேன்மேல் - அருந்திக்
குணமுடையனாய் வந்து குற்றங்கள் தீர்குங்
கணபதியே இக்கதைக்குக் காப்பு.

ஓற்றை மருப்பும் ஓரிரண்டு கைத்தலமும்
வெற்றி புனைந்த விழிமூன்றும் - பெற்றதொரு
தண்டைக்கால் வாரணத்தைத் தன்மனதில் எப்பொழுதும்
கொண்டக்கால் வாராது கூற்று.

சைவசமயம் அநாதியானது. இன்றைய புறச்சூழலிலமைந்த
சமயங்களுக்கெல்லாம் மூலவேராக அமைந்த தொன்மையானது.
ஆதி அந்தமில்லாத காலத்தின் வித்தாகும் மூவேழு உலகங்
களிலும் விளங்கும் சமயங்களின் முத்தான முதன்மையானது.

இன்றைய பரம்பலில் உலகில் பல்வேறு சமயங்களும்
பௌத்தம் (2660 - 2601), கிறிஸ்தவம் (2016), இஸ்லாம் (1437 - 1438)
மற்றும் சமணம் போன்ற பல்வேறு மதங்கள் யாவும் பிற்காலத்தில்
தோற்றம் பெற்றதாகும். (இச்சமயங்கள் மேற்குறிப்பிட்ட கால வய
துடையவை)

பிற்காலத்தில் தோன்றிய அனைத்து சமயங்களும் சைவ
சமய தத்துவங்களின் மூலக்கருத்தில் உருவாசித் தமது தேவைக்
கேற்ற சிறப்பு விதிகளை அலங்கரித்து இன்று தத்தமது சமயமே
மேலானது எனப் பெருமை பேசுகின்றனர்.

சைவசமயமே மேலாதென எமது சமயத்தின் காலத்தால் முந்திய ஆன்மிகப் பெரியார்களான திருமூலர் முதலான சித்தர்கள், ஆதிசங்கரர், சமயகுரவர்கள், சந்தானகுரவர்கள், இராமகிருஷ்ணர், சுவாமி விவேகானந்தர் போன்ற பல ஞானிகள் பலருடன் வாதாடி நிரூபித்துள்ளனர்.

சமய ரீதியில் மேலும் நோக்கினால் “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்னும் சொற்றொடரில் இறைவன் ஒருவன் இருப்பதையும், இறை பக்தர்கள் இனமத பேதமின்றி யாவரும் ஒரே சமய, சமூக, சகோதர அமைப்பாக அமைந்ததை நாம் ஒருமையாக உணர்ந்தறிவது சிறப்பாகும்.

இதனை உணர்ந்த திருமூலர் “அன்பே சிவம்” என்னும் தொனிப்பொருளில் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். திருமூலரின் சிந்தனைப்படி சைவசமயத்தின் மூலவரான சிவபெருமான் என்னும் பரம்பொருள் அன்பின் வடிவானது. எனவே “அன்பே சிவம்” எனப் போற்றப்படுகிறார். சமயங்களின் நாயகமாகவே பரம்பொருள் எவருமறியாத காலத்திற் தோன்றினார். இவருக்கு மேல் நாயகன் இல்லை என்பதால் “விநாயகன்” என அழைக்கப்பெற்றார்.

பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட திரிபுகளின் மயக்கம் சார்பாக ஒவ்வொரு சமயமும் தமக்குள்ளே ஆறு பிரிவுகளாக மாறி நிலை கொண்டுள்ளன. சைவ சமயத்தின் வேதாகம விதிமுறைகள் வேத வியாசினால் நன்கு விரிவாக்கி ஏற்றவாறு வகுத்து யாவரும் நன் குணர்ந்து சமய நெறியைப் போற்றி வாழ உதவியது. பிற்காலத்தில் சிவனின் அம்சமாகத் தோன்றிய ஆதிசங்கரர் எமது சைவத்தை மேலும் விரிவாக்கி ஆறு பிரிவுகளாக்கி வகுத்தார்.

எவ்வாறு வகுத்தாலும் குறிப்பிட்ட மூர்த்திகளையே தெய்வமாக வழிபடச் செய்தார். எது எவ்வாறெனினும் ஆதி பரம்பொருள்

ஒன்றேயாகும். காலத்துக்குக் காலம் ஒரு தெய்வத்தின் சிந்தனைக் கேற்ப பற்பல உருவங்களாக நாம் அனுக முடிந்தது. விநாயகர் புராணம் என்னும் நூலிற் கூறியபடி ஆதியான பரம்பொருளும் தமக்கு மேலொரு நாயகனில்லாததால் விநாயகன் என்னும் விநாயகரே முழுமுதற் கடவுள் எனவும் அறிய முடிகிறது. யுகங்கள் தோறும் தேவைகருதி மும்மூர்த்திகளையும் (இவர்களில் ஒருவரான உருத்திரன் உட்பட) விநாயகர் படைத்தாரெனவும் வேறொரு யுகத்தில் சிவன் தம் சக்தியைத் தோற்றுவித்ததாகவும் சிவசக்தியினர் விநாயகர், முருகனைத் தோற்றுவித்தாரெனவும் தகவல்கள் உண்டு. எது எவ்வாறிருப்பினும் இன்றைய சமய வழிபாட்டினை நோக்கினால் சிவசக்தியினரின் மூத்த பிள்ளை விநாயகர். முழுமுதற்கடவுளென சுபகாரியங்கள் எதற்கும் விநாயகர் முதலிடம் பெறுகிறார். நாம் எதை ஆரம்பித்தாலும் அ + உ + ம் = “ஓம்” (AUM) எனும் பிரணவ பொருளைச் சூழி வடிவில் “உ” இட்டே தொடங்குகிறோம். நாம் முன் குறிப்பிட்டது போல் சமயத்தின் முழுமுதற் பரம்பொருள் ஒருவராகவும் தமக்கு மேலாக வேறெவரும் இல்லாத “விநாயகர்” எனவும் எண்ணிக்கொண்டு எமது பணியைத் தொடர்வோம்.

எமது சைவ சமய நோக்கில் வழிபாட்டில் முதன்மைக்குரியவர் விநாயகர். இவரை நம்பி வழிபட்டுத் தம்பணியைத் தொடர்வோர் எதுவித விக்கினமுமின்றிச் சிறப்படைவர். இதனால் எம் மண்ணில் வழிபாடு ஏற்றத்தாழ்வின்றி இலகுமுறையாகவும் செய்ய உகந்தவர் விநாயகர். இவரின் பெருமைகளை இன்றைய இளைய சமுதாயம் நன்கு கற்றறிவதன் பேரில் அற்புதங்களை கதைகள் வடிவில் தொகுத்தளிக்க வேண்டிய காலத்தின் தேவை இருந்தது. எமது சமயப் பெரியார்கள் பலர் தமது ஆலோசனையில் விநாயகரின் திருவிளையாடல்களை நூல் வடிவில் அமைக்குமாறு கூறினர். விநாயகருக்கு விருப்பான 21 என்னும் பல விடயங்கள் அமைந்ததை யாவருமறிவர்.

எனது சைவ சமய விருப்பின்பேரில் அறநெறிச் சமூகத் தேவை கருதி எனது முதுமையிலும் புதுமையான அற்புதங்கள் நிறைந்த ஆன்மிக நூலை எழுத இறையருள் என்னைத் தூண்டியது. இறையருளையே குருவருளாகக் கொண்டு எனது 83 வயது வரை இருபது நூல்களை எழுதி வெளியிட வைத்தமை எனது பிறவியின் பெருமையாகவே கருதுகிறேன்.

இன்றைய காலத்தின் தேவையாக எனது இருபத்தோராவது நூலை விநாயகப் பெருமானுக்குகந்த 21 ஆக வருவதால் “வித்தக விநாயகரின் திருவிளையாடற் சிறப்பு” என்னும் நூலாக அமைவதும் விநாயகப் பெருமானின் திருவிளையாடலின் அற்புதமாகவே எண்ணி மன நிறைவடைகிறேன். இதுவரை எம்மண்ணில் சைவ சமய ஆர்வத் துடன் அறப்பணி ஆற்றிய வேளை கிடைத்தற்கரிய நூல்களையும் ஆன்மிக அறிவையும் தேடி அனுபவிக்க முடிந்தது. என்னிடமிருந்த தேடற்கரிய விநாயகர் புராணம் என்னும் நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு வேறும் பல நூல்கள், சஞ்சிகைகள், பெரியார்களின் ஆன்மிகத் தகவல்கள் யாவற்றையும் மூலக்கருத் தாகக் கொண்டு எம் பெருமான் எனது எழுது கருவியை நகர்த்திச் செல்ல என்னை ஒரு கருவியாகக் கொண்டு நூலை உருவாக்கிய திருவருளுக்கு முதற்கண் நன்றிகள்.

எனது நீடிய ஆன்மிகப் பணியில் எனது இருபத்தோராம் நூலையும் எழுதி வெளியிட இன்னருள் புரிந்த இணுவில் சிவகாமி அம்பாளின் ஆசியுடன் அம்பாளின் மூத்த பிள்ளையான விநாய கரின் திருப்பாதங்களின் “வித்தக விநாயகர்” எனும் நூலைச் சமர்ப் பிப்பதில் பெருமகிழ்வடைகிறேன்.

கிணுவையூர் கலாபூஷணம்

ம.சிவலிங்கம்

நூல் முகம்

சைவ சமயத்தின் முழுமுதற் கடவுளாக விளங்கும் விநாயகர் பல யுகங்களிலும் மேலும் பல காலங்களிலும் தமது தோற்றத்தைக் காண்பித்து தமக்கென ஒரு தனி இடத்தை ஏற்படுத்தினார்.

முன்னொரு சமயம் பிரளய காலத்தில் மிகப் பிரமாண்டமான உருவெடுத்து யாவற்றையும் தம் வயிற்றினுள் அடக்கினார். வெவ்வேறு காலங்களில் பல அசுரர்கள் தோன்றிப் பல வரங்களைப் பெற்று மூவுலகையும் குறிப்பாகத் தேவர்கள், முனிவர்களைக் கொடுமைப்படுத்திய காரணமாக அவர்களின் வேண்டுகூலக்காக அசுரர்களை வதைத்து யாவரையும் காத்தவர். இக்காலங்களில் பல முனிபத்தினிகளின் மடியிற் பாலகனாகக் காட்சி தந்து பால வயதில் செய்த அற்புதங்கள் பல. இவ்வாறு எண்ணிறைந்த பாலகராகத் தோன்றினாலும் எவரதும் கருவறையில் இவர் வளரவில்லை.

இவரின் பிறப்பைப் பற்றிய பல கதைகள் உலா வருகின்றன. யாவற்றையும் இந்நூலில் அறிவோம். ஒரு சமயம் பார்வதிதேவி தாம் அந்தப்புரத்தில் நீராடும் வேளையில் எவரும் உள்ளே வராத படி தடுப்பதற்கான அவசிய தேவை கருதித் தாம் நீராடுமுன் முகத்திற் பூசிய மஞ்சள் பூச்சைத் திரட்டி உருட்டி கையாற் பிடித்து உருண்டையாக்கித் தமது சக்தியால் உயிர் கொடுத்து பிள்ளை யார் எனக்குறிப்பிட்டு வாசலில் யார் வந்தாலும் தடை செய்யுமாறு கூறிய தால் (பிடித்து வைத்த பிள்ளையாக இருந்தாலும்) இறுதிவரை பார்வதி இட்ட பணியைச் செய்தவர். இதனால் இவரைப் பிடித்து வைத்த பிள்ளையார் மாதிரி என எமது நாட்டுவழக்கில் சொல்வதுமுண்டு.

சிவசக்தியின் குமாரர்களாக விளங்கிய விநாயகர், முருகன் ஆகியோரில் யாருக்கு முதலில் திருமணஞ் செய்வது என்றதும் யார் முதலில் உலகை வலம் வருபவர் அவரே முதன்மை பெறுவர் என்னும் நிலை வர முருகன் மயில் மீது வேகமாய் உலா வந்தார். விநாயகர் ஆசாரத்துடன் பெற்றோரைப் பூசித்து வலம் வந்ததால் முதன்மை பெற்றார். பார்வதி கணேசரை நோக்கி வரப்போகும் பெண் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்று வினவினார். அவர் தாயைப் போல் அழகிய பெண்ணே வேண்டும் என்றார். அச்சமயம் பார்வதி குறிப்பிட்ட அழகியை எம்மால் தேட முடியாது. விருப்பம் போல் பெண்ணைத் தேடி வருமாறு கூறினார். (அந்தக் காலத்தில் இன்றுபோல் கிணறுகளோ, குளியலறைகளோ இல்லாத காலம்) பெண்கள் யாவரும் குளிக்க வரும் ஆற்றங்கரை, குளக்கரைகளில் தங்கி நின்று தெரிவு செய்ய அமர்ந்திருந்தார். அதற்கமைவாகவே பிள்ளையார் ஆற்றோரம், தெருவோரம், வீதியோர மரநிழலில் தங்கிய நிலையில் இன்றும் காணலாம்.

விநாயகரின் பொதுநோக்கை நோக்கினால் ஆனைமுகம் கொண்டதாகவும், வேதவிதிமுறைகளுக்கப்பாலாகவும் விலங்கு, மனித, பூத, தேவர் சார்ந்த அற்புத தத்துவத்துடன் திகழ்கிறார்.

இவரின் தோற்ற இரகசியம்

யானைத்தலை	-	விலங்கின் கூறு
பேழை வயிறு குறுகிய கால்கள்	-	பூதக்கூறு
முகம் நெற்றிப் புருவம்	-	மனிதக்கூறு
நான்கு கைகள்	-	தேவக்கூறு
ஒடிந்த கொம்பு	-	சண்டப்பிரசண்ட, ராகு

கால தண்டம் புரிந்து சகல விக்கினங்களையும் நாசஞ் செய்பவர் எனவும் அறிய முடிகிறது.

இன்றைய நோக்கில் விநாயகரின் உருவத்தைப் பொன், வெள்ளி, பித்தளையில் வசதி படைத்தோர் செய்யலாம். இயலாதவர் மஞ்சள், களிமண், அரிசிமா, சர்க்கரை, சாணம் போன்ற எப் பொருளாலும் கைப்பிடியாகப் பிடித்து வைத்து எம்மைத் திருப்திப் படுத்தி விநாயகருக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கிறோம்.

இவர் அமைதியும் எளிமையும் கொண்டவர். தம்மை உள்ளன்போடு வழிபடுவோரைக் காத்துச் சகல சம்பத்துக்களையும் தருபவர். தம்மை மதிக்காத கர்வமுள்ளோரை எதிர்த்து நல்லவ ராக்கியும், அழித்தும் தமது இறையாண்மையை உணர்த்துபவர். அடியார்க்கு எளியவர். இவரின் சிறப்பை ஆதியில் நன்குணர்ந்த பெரியார்களால் தோற்றம் பெற்ற பதினெண் புராணங்களில் சிறப்பான “பார்கவ புராணம்” விநாயகர் புராணம் எனத் தோற்றம் பெற்றது. அதன் வழி வந்ததே இந்த “வித்தக விநாயகரின் திருவிளையாடல் சிறப்பு” என்னும் நூலில் கூடுதலான கதைகளை எழுத இச்சிறியேனை உணர்த்திய இறையருள் என்றும் போற்றத் தக்கது.

பிள்ளையாருக்குப் பிடித்த 21 விடயங்கள்

விநாயகரை வணங்கும் போது இருபத்தொரு எண்ணிக்கை யில் நிவேதனஞ்செய்து அவரது மூலமந்திரத்தை இருபத்தொரு முறை சொல்லி வணங்க வேண்டும் என்பது ஐதீகம். விநாயகருக் குரிய 21 நிவேதனங்கள் கரும்பு, அவரை, பழங்கள், சர்க்கரை, பருப்பு வகைகள், நெல், எள், பொரி, அவல், துவரை, இளநீர், தேன், பயறு, அப்பம், பச்சரிசி, புட்டு, வெள்ளரிப்பழம், மோதகம், கிழங்கு வகைகள், சித்திரான்னம், கடலை வகைகள் ஆகும்.

விநாயகரின் 21 திருநாமங்களைப் புராணங்கள் போற்று கின்றன. அவையாவன.

01. கணேசன் - சகல உயிரினங்களுக்கும் பிரமத்துக் கும் தலைவனாதலால் கணேசன்.
02. ஏகதந்தன் - மாயைக்கு ஆட்படாமல் விலகி நிற்பவன் என்பதால் ஏகதந்தன்.
03. சிந்தாமணி - பக்தர் மனதில் அஞ்ஞான இருள் நீங்கி ஒளி பரவச் செய்பவன் சிந்தாமணி.
04. விநாயகன் - தனக்கு நிகரற்றவர் இல்லாதலைவர் விநாயகன்.
05. துண்டிராஜன் - மோட்சத்தை அடைய விரும்புவோருக்கு வழிகாட்டுவதால் துண்டிராஜன்.
06. மயூரேசன் - வணங்காதவரை மாயையில் மூழ்கச் செய்தும், பக்தர்களை மாயை நெருங்காமலும் செய்பவன் மயூரேசன்.
07. லம்போதரன் - உலகினையே உள்ளடக்கி இருப்பதால் பெரிய வயிறுடையோன் லம்போதரன்.
08. கஜானனன் - ஆணவம் என்னும் யானையை அடக்கும் வல்லமை உள்ளவன் யானை முகன்.
09. ஏரம்பன் - தீனர்களைக் காத்து அபயமளிப்பவன் ஏரம்பன்
10. வக்ரதுண்டன் - பக்தர் தம் வாழ்வில் வரும் தீமைகளைத் தடுப்பவன் வக்ரதுண்டன்.
11. ஜேஷ்டராஜன் - முதற் பொருளாகத் தோன்றி எல்லா வற்றையும் நடத்துபவன்.

12. நியஸ்திரி - உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களாகவும் இருப்பவன்.
13. ஆசாபூரன் - எல்லோரது ஆசைகளையும் நிறைவேற்றச் செய்பவன். இப்பெயர் புரிசுண்டி முனிவரால் சூட்டப்பட்டது.
14. வரதன் - வேண்டுவோர் வேண்டும் வரமளிப்பவன்.
15. விகடராஜன் - மாயையான உலகில் உண்மைப் பரம்பொருளாகத் திகழ்பவன்.
16. தரணிதரன் - பூமியை ஆபரணமாக அணிந்து எப்போதும் காப்பவன்.
17. சித்திபுத்திபதி - சித்தி என்னும் கிரியாசக்திக்கும், புத்தி எனும் இச்சாசக்திக்கும் இடையே அவற்றின் தலைவனாக இருந்து ஞானம் அளிப்பவன்.
18. பிரும்மணஸ்தபதி - இப்பெயர் பிரமாவால் விநாயகருக்கு வைக்கப்பட்டது. வேதசப்தத்திற்கு ஆதாரமாக விளங்குபவர் என்பதால் பிரும்மணஸ்தபதி.
19. மாங்கல்யேசர் - அழியக்கூடிய உலகில் தான் மட்டும் அழியாமலிருந்து அனைத்தையும் பரிபாலிப்பவர் என்பதால் மாங்கல்யேசர்.
20. சர்வபூஜ்யர் - எல்லாப் பூசைகளிலும், தெய்வ வழிபாடுகளிலும் முன்னதாகப் பூசிக்கப்படக்கூடியவர். எல்லோராலும் வணங்கப்படுபவர்.

21. விக்னராஜன் - தன்னை நினைப்போரின் வாழ்வில் தடைகளை நீக்கியும் மறைப்போருக்குத் தடைகள் ஏற்படுத்தியும் திருவிளையாடல் புரிபவர். விக்னங்களின் தலைவராக இருந்து அவற்றைக் கட்டுப்படுத்துபவர்.

விநாயகரை வணங்கும் போது அறுகம்புல் இட்டு அதிக பயனடையலாம். வன்னியும், மந்தாரை மலரும், நந்தியாவட்டை மலரும் சிறப்புடையன என முன்னர் அறிந்தோம். மேலும் சில இலைகளும் சிறப்புடையன. அவையாவன கண்டங்கத்திரி - இலட்சுமி கடாட்சம். வெள்ளெருக்கு - நற்புகழ், அலரி - அன்பு, அகத்தி - துயரம் போக்கும், அரசு - எதிரிநாசம், எருக்கு - குழந்தைப்பேறு, மாவிலை - துன்பம் நீங்கும், மருதமிலை - மகப்பேறு கிட்டும்

பழங்களில் விளாம்பழம், நாவற்பழம் கீரைகளில் தூதுவளை, வல்லாரைக் கீரையும் ஞானத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவை. அதனால் தான் விநாயகருக்கு விளாம்பழம், நாவற்பழம் படைத்து ஞானத்தை அளிக்கும் படி வேண்டுகிறோம்.

என்ன பிள்ளையாறி? என்ன பலன்?

வெள்ளெருக்கால் செய்த விநாயகரைப் பூசித்தால் அட்ட ஐஸ்வர்யங்களும் கிடைக்கும். புற்று மண்ணால் செய்த விநாயகரை வழிபட்டால் வியாபாரத்திலும் செய்தொழிலும் இலாபம் கிட்டும். அரிசிமாவைக் கொண்டு செய்த விநாயகரை வணங்கினால் செயல்கள் தடைப்படாமல் வெற்றிகிட்டும். வெல்லத்தால் செய்த விநாயகரை வணங்கினால் செல்வம் கிடைக்கும். களிமண்ணால் செய்த விநாயகரைக் கும்பிட்டால் முடிவில்லா இன்பமும் முடிவில் மோட்சமும் கிடைக்கும்.

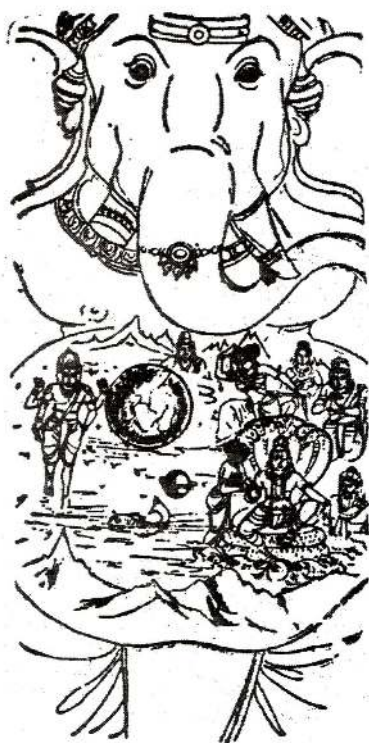

பொருளடக்கம்

i.	செஞ்சொற்செல்வரின் ஆசிச் செய்தி	iii
ii.	அறிமுகவுரை	v
iii.	அணிந்துரை	viii
iv.	முன்னுரை	xiii
v.	நூல்முகம்	xvii
vi.	பொருளடக்கம்	xxiii
1.	வக்கிரதுண்ட விநாயகர்	1
2.	பிரம்மனின் படைத்தல் ஆரம்பம்	3
3.	விநாயகரின் பெருமை	3
4.	சிவபெருமானின் தேர் அச்சினை உடைத்த விநாயகர்	5
5.	ஆதிசேடன் ஆயிரம் தலைகள் பெற்ற கதை	6
6.	இராவணன் அந்தணச் சிறுவனைக் குட்டிய கதை	7
9.	கோபத்தால் விளைந்த விபரீதங்களும் விநாயகரின் விசித்திரப் பூசையும்	9
10.	அனலாகூரன் கதையும் அறுகு அர்ச்சனையின் பெருமையும்.	13
11.	கணேசர் காக்கையாக வந்த கதை	15
12.	மமதை கொண்ட மன்னனும் மமதையை அடக்கிய மறையோனும்	18
13.	அறுகம்புல்லின் மகிமையும் ஏழையான வேதியரின் உபசரிப்பும்	19
14.	அறுகம்புல்லுக்கு ஈடு தேடிய கதை	21
15.	வன்னி இலையால் பெருவாழ்வு பெற்ற கதை	23
16.	இளந்தம்பதியரின் ஏளனச் சிரிப்பின் விளைவு	24
17.	அங்காரக விநாயகமூர்த்தி பூசைகள் செய்த கார்த்தவீரியன்.	26
18.	பரசுராமனின் சபதம்	28
19.	அங்காரகன் (செவ்வாய்) அவதாரம்	30
20.	சந்திரன் சிரித்த கதை	32

21.	முருகப் பெருமான் அமைத்த மயூரேசம்	34
22.	பிரளயம் காத்த விநாயகர்	34
23.	வரம் தருவார் வலஞ்சுழி விநாயகர்	36
24.	சங்கடஹர சதுர்த்தி விரதம்	37
25.	புருசண்டி முனிவர் (விநாயகர் பக்தர்களில் முதல்வர்)	39
26.	எல்லோருக்கும் தெரிந்த விநாயகர் சலோகம் ஒன்று விளக்கம் பெறுகிறது.	41
27.	பாரதம் எழுதிய பானை வயிற்றோன்	43
28.	லீலா காண்டம் வக்கிரதுண்ட விநாயகரின் அவதாரம்	45
29.	சிந்தாமணி விநாயகர்	46
30.	கஜானனர் லீலையும் சிந்தூரன் கால ஸூபிக் கதைகளும்	51
31.	மூவுகி வாகனரும் விக் கினராஜனின் விளையாடலும்	56
32.	மயூரேச விநாயகர் அவதாரமும் கமலாகரன் வதமும்	62
33.	சிந்தூராசன் பெற்ற வரமும் பாலவிநாயகர் அவதாரமும்.	67
34.	மயூரேசரின் திருவிளையாடல்களும் சிந்தூராசனின் போராட்டமும்	71
35.	தூமகேது விநாயகரின் அவதாரக் கதை	79
36.	கணேசர் அவதாரம்	85
37.	கணபதி அவதாரமும் கஜமுகாசுரன் கதையும்	86
38.	மகோற்கட விநாயகர் அவதாரமும் திருவிளையாடல்களும்	93
39.	உடுண்டி விநாயகர் அவதாரம்	105
40.	வல்லப விநாயகரின் அவதாரமும் வல்லப தேவியின் திருமணமும்	109
41.	நிறைவாக	
	(i) ஒளவையார்	113
	(ii) ஒளவை செந்தமிழில் பாடிய விநாயகர் அகவல்	115
	(iii) நம்பியாண்டார் நம்பி	118
	(iv) அருணகிரிநாதர் (திருப்புகழ்)	119
	(v) மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவெம்பாவை	121
42.	நன்றிக்குரியவர்கள்	127

வக்கிரதுண்ட விநாயகர்

வக்கிரதுண்ட விநாயகர்

முன்னொரு காலத்தில் பிரளயம் ஒன்று தோன்றியது. அப்போது பன்னிரண்டு சூரியன்கள் ஒரே காலத்தில் தோன்றி மிக வரட்சி ஏற்பட்டது. இதனால் நெடுங் காலமாக மழையும் பெய்ய வில்லை. வெப்பம் தாங்காது யாவும் எரிந்தன. பூவுலகைத் தன் தலை மீது தாங்கிய ஆதிசேடனின் ஐந்து தலைகளும் வெப்ப மிகுதியால் முகங்களிலிருந்து காளகூட விஷாக்கினி தோன்றியது. அந்த விஷாக்கினியும் சூரியாக்கினியும் சேர ஆதிசேடன் உட்பட அனைத்து உயிரினங்களும் எரிந்தழிந்தன. அந்த அக்கினியிலிருந்து சகல மேகக் கூட்டங்களும் கூடி நீடிய காலம் தொடர்மழை பெய்தது. அந்த

மழை நீரும் நெருப்பும் சேர வடவாமுகாக்கினி தோன்றி எல்லா நீரையும் வற்றக் குடித்தது.

அவ்வடவாக்கினி பிரசண்ட வாயுவில் ஒடுங்கியது. அவ்வாறு பஞ்ச பூதங்கள், மும்மூர்த்திகள், தேவர்கள் யாவரும் ஒவ்வொன்றினுள் ஒடுங்கின. இதே போல இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள யாவும் ஒன்றினுள் ஒன்றாக ஒடுங்கி இறுதியில் பராபரத்தில் ஒடுங்கின.

இப்பராபரமே வக்கிரதுண்ட விநாயகர். இவர் தமது பெரு வயிற்றினுள் யாவற்றையும் ஒடுக்கி வைத்தவராவார். முழுமுதற் கடவுளாம் விநாயகர் பிரளயம் முடிந்ததும் சகல உயிரினங்களையும் தோற்றுவிக்க எண்ணினார். இவர் தமது ராஜக, சாத்வீக, தாமஸ குணங்களிலிருந்து முறையே பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன் ஆகிய மும்மூர்த்திகளையும் படைத்தார். பின் யாவருமறியாமல் மறைந்தருளினார்.

இம்மும்மூர்த்திகள் தம்மைப் படைத்த முழுமுதல் மூர்த்தியைக் காண நெடுங்காலம் தவமிருந்தனர். இவர்களின் தவத்தை மெச்சிய வக்கிரதுண்ட விநாயகர் அவர்கள் முன் காட்சி தந்தார். யாவரும் அவரைத் தொழுதெழுந்தனர். இப்பிரபஞ்ச வாழ்விற்கான படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய தொழில்களை அவர்களுக்கு அளித்து அவற்றின் செயற்பாட்டை அறிந்து வருமாறு துதிக்கையின் துவார மூலம் மூவரையும் தமது வயிற்றினுள் அனுப்பினார். வயிற்றினுள் சகல உலகங்கள், மலைகள், நீர்நிலைகள், உயிரினங்கள் யாவற்றையும் கண்ட மும்மூர்த்திகள் பெருமகிழ்வடைந்தனர். வக்கிரதுண்டரின் வயிற்றினுள் இருந்த சராசரப் பிரபஞ்சங்களைக் கணக்கிட முடியாது திகைக்க வைத்தது. இவை யாவற்றையும் நன் கறிந்த மும்மூர்த்திகள் வெளியே வர எண்ணினர். அவர்களால் முடியவில்லை. வக்கிரதுண்ட விநாயகரின் வயிற்றிலிருந்தே அவரை வேண்டித் துதித்தனர். அதைக்கேட்டதும் விநாயகர் பிரம்ம தேவனைத் தமது துதிக்கையிலிருந்தும் விஷ்ணுவையும் உருத்திரனையும் தமது இரு செவிகளிலிருந்தும் வெளியே வரவழைத்தார். அவர்களை அறியாமலேயே வக்கிரதுண்ட விநாயகர் மறைந்தருளினார்.

பிரம்மனின் படைத்தல் ஆரம்பம்

பிரம்மா தனது படைத்தல் தொழிலை ஆரம்பிக்கும்போது விநாயகரை வணங்காது செயற்பட்டார். படைப்புகள் யாவும் விபரீதமாகவே அமைந்தன. இதனால் தனது தவறை உணர்ந்து விநாயகரை வேண்டித் தியானித்தார். கணபதி பிரம்மாவை மன்னித்து தமது சக்திகளிலிருந்து இச்சா சக்தி, ஞானாசக்திகளை அளித்துச் சிறப்புடன் செயலாற்றுமாறு கூறினார். இவ்விரு சக்திகளும் பிரம்மாவின் செயலை நிறைவு செய்தனர். பிரம்மா இரு சக்திகளையும் சித்தி, புத்தி என்று தம்புத்திரிகளாகவே வணங்கினார்.

பிரளய முடிவின் அடுத்த யுகத்தில் சிவன் பார்வதியின் மகனாகப் பிறந்த விநாயகர் பிரம்மாவின் புத்திரிகளான சித்தி, புத்தி தேவியரைத் திருமணஞ் செய்தருளினார்.

விநாயகரின் பெருமை

முன்னொரு காலத்தில் பூவுலகில் அதர்மச் செயல்கள் பெருகி நரகலோகமாகக் காட்சியளித்தது. இதனைக் கண்டு அஞ்சிய பிரமா, விஷ்ணு மூர்த்திகள் ஈசனுடன் கலந்துரை யாடிய போது ஈசனின் வேண்டுகோளின் பேரில் விஷ்ணு மூர்த்தியே தமது அம்சமான ஒருவராகப் பூவுலகில் அவதரித்து துயர்துடைக்க வேண்டுமென முடிவு செய்தனர். இதன் பயனாக மகாவிஷ்ணு பராசரமுனிவருக்கும் மச்சகாந்தி என்னும் மீனவப் பெண்ணுக்கும் வேதவியாசர் என்னும் மகனாகப் பிறந்தார். வேதவியாசர் வேதநெறிகளை ரிக், யசுர், சாமம், அதர்வணம் என நான்காகப் பிரித்து வகைப்படுத்தி உலகுக்கு அளித்தார். பின்னர் பதினெட்டுப் புராணங்களையும் பதினெட்டு உபபுராணங்களையும் சனத் குமாரர்களிடம் கற்றறிந்து சுலோகங்களாக எழுத முற்பட்டார்.

எழுதத் தொடங்கும் போது மனம் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தது. அப்போது பிரமதேவர் விநாயகரை முதலில் பூசிக்காத குறையை உணர்த்தி விநாயகரின் 16 திருநாமங்களைச் சொல்லிப் பூசித்தால் விக்கினங்கள் நீங்கி வெற்றி கிட்டுமெனக் கூறினார். இந்த 16 மந்திரங்களையும் எவர் சொன்னாலும், சொல்லக் கேட்டாலும் எல்லாப் பேறும் கிடைக்கும் எனவும் நினைவூட்டினார்.

பதினெண் புராணங்களுள் பார்கவபுராணம் என்னும் விநாயகர் புராணமே உன்னதமானது. இப்புராணத்தில் விநாயகரின் பெருமைகள் யாவும் அடங்கியுள்ளன. முற்பிறவிப் பயனாக பிரமஹத்தி தோஷம் பிடித்து உடல், உளப்பிணி பற்றிக் கொண்ட சோமகாந்தன் என்னும் அரசன் அரசை விட்டு வனத்தில் பிருகு முனிவரால் அச்சம் நீக்கப்பட்டு விநாயகரைப் பூசித்து விமோசனம் அடைந்தான். மும்மூர்த்திகளையும் மூல முதல்வரான விநாயகரே படைத்தார் எனவும், பிரமா வேதவியாசருக்குக் கூறினார். என்றாலும் பரமனுக்கும் பார்வதிக்கும் பாலகனாகப் பிறந்தாரென்றும், வேறொரு சமயம் பார்வதியின் முகத்திலிருந்து தோன்றினா ரெனவும் புராணங்கள் கூறுகின்றன. ஒவ்வொரு யுகத்திலும் மேற்கூறிய தோற்றங்கள் நடந்த உண்மையான அவதாரங்களாகும். எனவே எக்காரியத்தை எவர் தொடங்கினாலும் கணபதியை முதலில் வணங்கிய பின் தொடங்கிய காரியங்கள் சித்தியாகும் எனப் பிரமா உபதேசித்தார். வேதவியாசர் பிரமாவின் உபதேசப்படி 12 வருடங்கள் தவமிருந்து விநாயகரின் அருள்பெற்றுத் தன் பணியைச் சிறப்புடன் மேற்கொண்டார்.

சிவபெருமானின் தேர் அச்சினை உடைத்த விநாயகர்

முன்னொரு சமயம் திருச்சமதர் என்னும் முனிவர் யோக நிலையிலிருந்து கண் விழித்ததும் அவரது கண்ணிலிருந்து கொடிய அசுரன் ஒருவன் தோன்றினான். அசுரனை நெறிப்படுத்த விரும்பிய முனிவர் அவனுக்கு விநாயகரின் மூல மந்திரத்தை உபதேசித்தார். இதனால் அவன் கணபதியை வேண்டித் தவமிருந்து பல வரங்கள் பெற்றான்.

தமது பெருமையால் திரிபுரன் என அழைக்கப்பட்டான். தனது வரப்பிரசாதத்தால் அசுரன் மூவுலகையும் கைப்பற்றி தேவர்கள், முனிவர்கள் மற்றும் யாவருக்கும் கொடுமைகள் செய்தான். அல்லலுற்ற விண்ணவர்கள் ஈசனிடம் முறையிட்டனர். ஈசன் போருக்குச் செல்லவென அழகிய தேரொன்றை வடிவமைத்துக் கொடுத்தனர்.

தேவர்களின் வேண்டுகலை ஏற்ற ஈசன் சிவபூத கணங்களையும் பெரும்படையாகத் திரட்டிக்கொண்டு போருக்குப் புறப்பட்டார். கணபதியை வணங்காது ஈசன் தேரேறியதும் விநாயகர் அத்தேரின் அச்சைப் பொடிப்பொடியாக உடைத்தார். தமது ஞானத்தால் அதனை உணர்ந்த ஈசன் கணபதியை உள்ளன்போடு பூசித்து மகிழ்வித்தார். விநாயகரின் நல்லாசியுடன் போர்க்களம் புகுந்த ஈசன் பெரியதோர் சிரிப்பொலி எழுப்பி முப்புரங்களையும் அதிர வைத்துத் திரிபுரனை அழித்தார்.

சிவனாரின் தேர் அச்சினை நாசமாக்கிய விநாயகரின் பெருமையை அருணகிரிநாதர் தமது திருப்புகழிற் பின்வருமாறு கூறியதையும் அறிவோம்.

“முப்புரம் எரிசெய்த அச்சிவன் உறை ரதம்
அச்சது பொடி செய்த அதிதீரா”

ஆதிசேடன் ஆயிரம் தலைகள் பெற்ற கதை

முன்பொரு சமயம் கயிலாயத்தில் உமாதேவி உடனிருக்க பக்தர்களின் தரிசனைக்காகச் சிவபெருமான் வீற்றிருந்தார். சகல தேவர்களும் முனிவர்களும் தமது சிரம் தாழ்த்தி எம்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி அருள் பெற்றனர். அச்சமயம் சிவபிரானின் முடிமீது நாகாபரணமாக இருந்த ஆதிசேடனுக்கு இச்சிறப்புடைய பெருமானின் முடிமீது தான் அமர்ந்திருக்கும் பெருமையால் கர்வ மேற்பட்டது. இதையறிந்த சிவபிரான் சினத்துடன் தமது தலையி லிருந்தவனை எடுத்து நிலத்தில் வீசி எறிந்தார். வெகு தூரத்தில் விழுந்ததால் அதன் தலை வெடித்து ஆயிரம் பிளவுகளாக பிளந்து சிதைவடைந்தது. இதனால் செய்வதறியாது மயங்கிக்கிடந்தான் ஆதிசேடன்.

அவ்வழியே வந்த நாரத முனிவர் விநாயகப் பெருமானின் ஆறெழுத்து மந்திரத்தை ஓதி இதனைச் செபித்து விநாயகரை வழி படுமாறு ஆதிசேடனுக்குக் கூறினார். அவன் அவ்விடம் விட்டகன்று பிரவாள நகரையடைந்து விநாயகரை வேண்டி வழிபட்டு சதுர்த்தி விரதத்தையும் அனுட்டித்தான். அவனின் பக்தியை மெச்சிய விநாயகர் அவன் முன் தோன்றினார். பெருமான் ஆதிசேடனை நோக்கி உன் தலை பிளவுண்டது போல் ஆயிரம் தலைகளாக மாறும். முன்போல் பூமியைத் தாங்கும் பணியை ஏற்பாய். இவற்றுள் ஐந்து தலை கொண்ட பாம்பாகச் சிவபிரானின் திருமுடியை அலங் கரிப்பாய். உனது இப்போதுள்ள தோற்றத்தில் எனது வயிற்றின் உதாரபந்தமாக அமைவாய்” என்று வரம் தந்தார்.

அன்று முதல் ஆதிசேடன் ஆயிரம் தலை கொண்டு பூபாரம் தாங்குபவனாகவும், ஐந்து தலைகளுடன் சிவனாரின் திருமுடியில் நாகாபரணமாகவும் அலங்கரிக்கின்றான். மேலும் தனது முந்திய வடிவுடன் விநாயகரின் தொந்தி வயிற்றின் உதாரபந்தமாகவும் அமைந்த பெருமை விநாயகருக்கேயாகும்.

இராவணன் அந்தணர் சிறுவனைக் குட்டிய கதை

பன்னெடுங் காலத்திற்கு முன் வாழ்ந்த இராவணன் தமது சிவபக்தி மேலிடக் கைலாயஞ் சென்று சிவபிரானை வேண்டி நீடிய காலம் கடுந்தவஞ் செய்தான். அவன் மீதிரங்கிய சிவபிரான் அவனுக்குக் காட்சி தந்து “இராவணா! உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது?” எனக் கேட்டார். அவனும் “சங்கரனே! பிரளய காலத்தில் சகல லோகங்களும் அழிந்தாலும் என்னுடைய இலங்காபுரி மட்டும் அழியாது என்றென்றும் நிலைத்திருக்க வரம் தர வேண்டும் என்று கேட்டான்.

சிவபிரான் அவனது கோரிக்கைக்கேற்ப ஒரு சிவலிங்கத்தை அவன் கையிற் கொடுத்து “இராவணா! இச்சிவலிங்கத்தை உனது இலங்கைப் பட்டினத்தில் நிறுவி அதனை உள்ளன்போடு பூசித்து வந்தால் உன் எண்ணம் நிறைவேறும். ஆனால் இதனை உன்

நகருக்குக் கொண்டு செல்லும்போது பயபக்தியுடன் வாகனங்களில் ஏறாது கால்நடையாகவே செல்ல வேண்டும். எக்காரணம் கொண்டும் நிலத்தில் வைக்கக்கூடாது. மாறாக வைத்தால் உன்னால் எடுக்க முடியாது” என்று சகல நெறிமுறைகளையும் சொல்லிய சிவ பிரான் விடை தந்தார்.

இராவணன் சிவலிங்கத்தைப் பெற்றதும் அகமகிழ்வுடன் கைலாயத் திலிருந்து கால்நடையாகவே இலங்கையை நோக்கிப் பயணஞ் செய்தான்.

இதனை அறிந்த இந்திரன் இராவணன் இலங்கையில் இலிங்க பூசை செய்தால் இவனுக்கு அழிவேயில்லை. இவனின் இலங்கையும் அழியமாட்டாது. இராவணன் அமரர் களுக்குத் தொல்லை கொடுப்பான் என்று எண்ணியதும் தமது முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுடன் கைலாயஞ் சென்று வாசலில் அமர்ந்து அருள் பாலிக்கும் விநாயகரிடம் முறையிட்டான்.

விநாயகர் இந்திரனின் துயரை உணர்ந்து தாம் உதவுவதாகத் தெரிவித்தார். உடனே வருணனை அழைத்த விநாயகர் இராவணனின் உடலிற் புகுந்து சிறுநீர் உபாதையை ஏற்படுத்துமாறு பணித்தார். இராவணன் துளுவதேசத்தில் செல்லும்போது அவனுக்குச் சிறுநீர் உபாதை கூடியது. சிவலிங்கத்தை நிலத்தில் வைக்கக் கூடாத நிபந்தனை இருந்தது. மேலும் தமது சைவாசாரப் படி சிவலிங்கத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு மலசலங்கழிக்கவும் கூடாது. இதனால் வேதனையுற்றான்.

எதிரே விநாயகர் சின்னஞ்சிறிய பிராமணச் சிறுவனின் உருவில் வந்தார். இராவணன் அச்சிறுவனிடம் தான் சிறுநீர் கழித்து வரும்வரை சிவலிங்கத்தை நிலத்தில் வைக்கக்கூடாத நிபந்தனையுடன் கையில் வைத்திருக்குமாறு கொடுத்தான். அச்சமயம் விநாயகரான சிறுவன் “நானோ சிறுபிள்ளை என்னால் அதிக நேரம் வைத்திருக்க முடியாது. கை வலித்தால் மூன்று முறை கூப்பிடுவேன். வராவிட்டால் நிலத்தில் வைத்துவிடுவேன்” என்று கூறினார். இராவணன் சிறுவனின் நிபந்தனையை ஏற்று அதனை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான். சற்று நேரத்தில் பிள்ளையார் மூன்று முறை அழைத்தார். இராவணனின் உபாதை நீங்கவில்லை. சிவலிங்கம் விநாயகரினால் நிலத்தில் வைக்கப்பட்டது. வெகு நேரத்தின் பின் இராவணன் வந்து அச்சிவலிங்கத்தை எடுக்க முன் வந்தான். சிவலிங்கம் நிலத்தில் நன்றாகப் பதிந்துவிட்டது. இராவணன் தன் பலமுள்ள வரை இழுத்துப் பார்த்தான்.

வெளிவரவில்லை. ஆனால் அச்சிவலிங்கம் பசுவின் காதுபோல குழைந்து ஒளி வீசியது. இதனால் அவ்விடத்தை தேவரும் முனிவரும் வையகத்தோரும் கோகர்ணம் என அழைக்கலானார்கள்.

விநாயகர் சிவலிங்கத்தை வைத்ததால் இத்திருத்தலம் விநாயகலிங்கம் என இன்றுவரை அழைக்கப்படுகிறது. இராவணன் பெருமுயற்சியுடன் எடுத்தும் வராததால் “அடேய்ப்பா மகாபலம் வாய்ந்தது” என்று கூவினான். அதனால் இச்சிவ தலத்திற்கு “மாபலலிங்கம்” என்னும் பெயருமுண்டு.

இச்சிவலிங்கத்தை நிலத்தில் வைத்த சிறுவனைத் தன் அடங்காக் கோபத்தினால் இராவணன் ஓங்கிக் குட்டினான். அச்சமயம் சிறுவன் விநாயகர் வடிவில் தோன்றித் தமது தும்பிக்கையால் இராவணனைத் தூக்கி வானதிர எறிந்து கீழே வர பாதாளம் வரை செல்லக் காலால் பந்தாடினார். வலி தாங்க முடியாத இராவணன் பிள்ளையாரை வேண்டித் தன்னை மன்னிக்கும்படி மன்றாடினான். பிள்ளையாரின் கடைக்கண் வீச்சில் அவனின் உடல்வலி அகன்றது. இராவணன் வீழ்ந்து வணங்கினான். இராவணன் விநாயகரைப் பூசித்ததும் அவர் தமக்குக் குட்டியது போல் இராவணனைத் தன் தலையிற் குட்டச் சொன்னார். அவனும் தன்தலை மீது குட்டியதும் கணேசர் தம்மைக் காண்பவரெல்லாம் தம்தலை மீது குட்டிக் கொள்வார்களானால் அவர்களின் துயர் நீங்கும் என்று கூறி இராவணனுக்கு வேண்டிய பல வரங்கள் தந்து மறைந்தருளினார்.

கோபத்தால் விளைந்த வியர்தங்களும்

விநாயகரின் விசித்திரப் பூசையும்

அவர்த்தி நகரின் அரசனான சுலபன் தன் இல்லற தர்மத்தில் அரசி சுபத்திரையுடன் வாழ்ந்து நல்லறம் பேணி வந்தான். இவன் ஆன்மிக சிந்தனையுடன் கேட்போரின் தகுதிக் கேற்ப வரையறாது கொடை கொடுத்து யாவராலும் போற்றப்பட்ட தர்மசீலனாவான்.

ஒரு சமயம் தலைவியின் சீரற்ற காலத்தில் உண்ண வழியின்றித் தமது ஆடைகளையே துவைத்து அணியும் பலம் குன்றிய நிலையும் தமது முதுமையும் வறுமையும் உந்த வரையறாது வழங்கும் மன்னனிடம் தமது குல ஆசாரப்படி சிவசின்னம் தரித்த முதிய வேதியரான மதுகுதனன் தளர்வு நடையுடன் வந்தடைந்தார். தட்டுத் தடுமாறி வந்த வேதியர் அரசனிடம் கைநீட்டி யாசித்தார். அவ்வேளை எதிர்காலக் கொடுவினை உந்தியதால் அரசன் வேதியரைக் கண்டதும் எள்ளிநகையாடினான். தமக்கேதும் கிடைக்காதென உணர்ந்ததால் எதிர்காலப் பின் விளைவை நோக்காத சினம் என்னும் தீ வேதியரின் உள்ளத்தைச் சிதற வைத்தது. வற்றாத கோபம் அரசன் முன்பே நின்று குமுற வைத்ததால் வேதியர் படபடப்புடன் “ஏ அரசனே” என் தோற்றத்தை மட்டும் எண்ணிய நீ அப்படி ஏளனமாகச் சிரித்தாய். உன் சிரிப்பு என் உள்ளத்தைச் சுட்டதுடன் உன் குலத்தையே சுட்டுவிட்டது. பசுவின் பின் பாகத்தை முகர்ந்ததும் பல்லைக் காட்டி இளிக்கும் காளை மாடாகப் பிறந்து புல்லைத் தின்று திரிவாயாக” என்று சாபமிட்டார்.

தன் கணவனைச் சபித்த வேதியர் முன்பின் உணராது சபித்ததை ஆட்சேபித்த அரசியான சுபத்திரை பலவாறு வைது அவரைக் கழுதையாகப் பிறந்து பொதி சுமந்து முதுகு வலிக்கும் வண்ணம் அவதியுறுவாயாக” எனச் சபித்தாள். அரசியின் எதிர் பாராத சாபத்தைக் கேட்டதும் வேதியர் தன்னை நிலைகுலையச் செய்ததால் அவளை நோக்கிப் பெண்ணே! நீயும் புலச்சேரியில் சண்டாளப் பெண்ணாக இன்னதைத்தான் உண்பது என்று ஏதுமின்றி அலைவாய் எனச் சாபமிட்டார். மூவரதும் பொறுப்பற்ற விளைவாக வந்த கோபமூட்டத்தால் கிடைத்த சாபங்கள் விரைவில் பலிதமாகி மூவரும் அவதியுற்றனர்.

சுலபன் எருதாக மாறி அவ்வூர் விவசாயியின் விளைநிலத்தில் உழவுத் தொழிலுக்காக உபயோகப்பட்டான். வேதியர் கழுதை

யாக மாறி வண்ணானின் அழுக்குத்துணி மூடைகளை முதுகிற் சுமந்து சென்று சலவைத்துறையில் இறக்கியதும் அயலில் புல் மேய்ந்தார். அரசி சுபத்திரை சண்டாளப் பெண்ணாக மாறி அந்த நகரிலுள்ள புலைச்சேரியில் வறுமையுடன் வாழ்ந்தாள். அம்மூவரும் அந்த நகரிலேயே வாழ்ந்தனர்.

நெடுநாட்களின் பின் எருது உழவனின் ஏரில் பூட்டப்பட்டு அவனின் கொல்லைப்புறத்தில் நிலத்தை உழுது கொண்டிருந்தது. அச்சமயம் பெருமழை வரவும் உழவன் எருதை அவிழ்த்துவிட்டான். எருது அயலிலுள்ள பிள்ளையார் கோயிலினுட்புருந்து மழைக்கு ஒதுங்கியது. கழுதையும் அவ்வாறே இக்கோயிலில் ஒதுங்கியது. புலைச்சியான சண்டாளப்பெண்ணும் ஆங்காங்கே வெட்டிய அறுகம் புற்களுடன் ஆலயத்தின் வெளிப்புறத்தே வீதியில் ஒதுங்கினாள். அச்சமயம் எருதுக்கும் கழுதைக்கும் பசி ஏற்பட்டதால் வெளியே வைக்கப்பட்டிருந்த புற்களைக் கடித்தன.

அதனைக் கண்ட புலைச்சி தனது அறுகம் புல்லைத் தின்னும் கழுதையையும் எருதையும் நீண்ட தடி கொண்டு விரட்டி அடித்தாள். அடி தாங்க மாட்டாத கழுதை கத்திய வண்ணம் பக்கத்தில் நின்ற எருதிற்குப் பின்காலால் உதைத்தது. எருது தனது கொம்பினால் கழுதையை முட்டியது. இதனால் எருது, கழுதை, புலைச்சி ஆகிய மூவரும் ஆலயத்தின் பின் புறமாகப் பெரிய சமர்க்களத்தை ஏற்படுத்தினர்.

அன்றைய தினம் விநாயகர் சதுரத்தியானதால் அக் கோயிலில் உள்ள விநாயகப் பெருமானுக்கு விசேட பூசைகள் நடைபெற்றன. வெளியே ஒலித்த பேரொலியைக் கேட்டதும் வழி பட்டோர் எருதையும், கழுதையையும், புலைச்சியையும் தடி கொண்டு விரட்டி அடித்தார்கள். அச்சமயம் அறுகம்புல்லைக் கடித்துக் கொண்டிருந்த மிருகங்களின் வாயிலிருந்த புல்லும் புலைச்சியின் கட்டிலிருந்து கிளம்பிய அறுகம்புல்லும் வீசிய

காற்றினால் பறந்து விநாயகரின் முடிமீதும், தும்பிக்கையிலும், திருவடியிலும் வீழ்ந்தன.

அசுத்தமான மிருகங்களும் புலைச்சியும் கோயிலில் நடமாடியதால் ஏற்பட்ட தீட்டினை நீக்க விநாயகருக்கு விசேட அபிஷேகமும் செய்யப்பட்டு சிறப்புடன் பூசித்தனர். அடித்து விரட்டப் பட்ட எருது, கழுதை, புலைச்சி ஆகிய மூவரும் அடிவேதனையில் வலி தாங்காது அன்றிரவே கோயிலில் வெளியே வருந்தியபோது பெருங்காற்றும் மழையும் சேர மூவரும் அவ்விடத்திலேயே உயிர் துறந்தனர்.

அன்றைய புனிதமான விநாயகர் சதுர்த்தித் திருநாள். கோயிலின் வெளிப்புறத்தில் இருந்த அறுகம்புற்கட்டை உண்டதால் புலைச்சி மிருகங்களுக்கு அடித்தாள். அதனால் மூவரும் பெருஞ் சத்தமிட்டபடி கோயிலைச் சுற்றினர். அன்று விசேட பூசைக்கான அபிஷேகம் நடைபெற்றது. அச்சமயம் மூவரின் சத்த அசம்பாவிதத் தால் கோயிலுள்ளோர் தடியால் நன்கு தாக்கினர். பயந்தோடிய மிருகங்களின் வாயிலும் புலைச்சியின் எஞ்சிய புல்லும் பலத்த காற்றினால் பறந்து விநாயகரின் முடிமீதும் துதிக்கை மீதும் பாதத் திலும் சார்த்தப்பட்டன. அடியின் வலி தாங்காது வேதனைபுடன் ஆங்காங்கே விழுந்து கிடந்தவற்றின் மீது மீண்டும் காற்றும் மழையும் தாக்கியதால் மூவரும் உயிர் துறக்க நேரிட்டது. இதனை ஏற்ற விநாயகப் பெருமான் தனது பாதங்களில் மூவரையும் இணைப் பதன் பேரில் புனித ஆன்மாக்களாக ஏற்று தேவ விமான மூலம் தம் முலகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். கண்டு களித்தவர் யாவரும் வியந்தனர். தெரிந்தோ, தெரியாமலோ செய்த நற்பணியை அன் போடு ஏற்று அரவணைக்கும் விநாயகரின் கருணையை அறிந்தோம்.

அனலாகரன் கதையும் அறுகு அர்ச்சனையின் பெருமையும்

முன்னொரு சமயம் விசேட பண்டிகைக்கால நாளொன்றில் கொலுச்சபையில் எண்ணிறைந்த முனிவர்கள் தேவர்கள் மத்தியில் யமதர்மராஜன் வீற்றிருந்தான். அச்சபையைச் சிறப்பிக்கவேன ரம்பை திலோத்தமை போன்ற தேவகன்னியரின் ஆடல் பாடல் நிகழ்வுகள் இடம்பெற்றன. அச்சமயம் திலோத்தமை நடனமாடிய போது அவளின் அழகில் மயங்கிய யமதர்மராஜனுக்கு அடங்காத மோகதாபம் ஏற்பட்டது. இதனால் அவன் தனது தேவியரை அடையும் நோக்கில் அந்தப்புரத்திற்கு நடந்து சென்றான்.

அச்சமயம் அவனது வீரியம் நழுவித் தரையில் வீழ்ந்தது. அதிலிருந்து பயங்கரமான அசுரன் ஒருவன் தோன்றினான். அவளின் பயங்கரத் தோற்றமும் சுடர் விட்டெரியும் நெருப்பைப் போன்ற நிறமும் கோர வடிவமும், தேவர்களும் கண்டஞ்சும் உடல் அங்கமும் காணப்பட்டதால் யாவரும் பயந்தோடி மறைந்தனர். இக்கொடிய அமைப்புடைய அனலாகரன் பூலோகஞ் சென்று எதிரில் கண்டோரைப் பிடித்து விழுங்கினான்.

பின்னர் இந்திரன் முதலான தேவர்களைப் பிடித்து உண்ணும் நோக்கில் தேவலோகத்தை நாடினான். தம்மைக் காக்கு மாறு தேவர்கள் திருமாலிடஞ் சென்று முறையிட்டனர். திருமால் இக் கொடியவனைக் கொல்ல வல்லவர் விநாயகப் பெருமானே என உணர்ந்து தேவர்கள், முனிவர்கள் புடைசூழ விநாயகப் பெருமானைப் பிரார்த்தித்தனர். அச்சமயம் விநாயகப் பிராமண குலப் பிரமச்சாரி வடிவில் அவர்கள் முன் தோன்றினார். அவரைக் கண்டதும் யாவரும் அவரை வணங்கி அனலாகரனிடமிருந்து தம்மைக் காக்குமாறு பணிந்தனர்.

அச்சமயம் தேவலோகஞ் சென்ற அனலாசுரன் அவர் களைக் காணாது அலைந்து திரிந்தவன் அவர்கள் குழுமியிருந்த இடத்தை நாடினான். யாவரும் பயந்து விநாயகரின் பின் ஒழிந்தனர். அச்சமயம் பிராமண வேடத்தை விட்டு விநாயகப் பெருமான் காட்சி தந்தார். விநாயகர் அனலாசுரனை அண்மித்து அவனைத் தமது கையில் பொருந்தத் தூக்கி “அனலாசுரனே! நீ இந்த உலகத்தைப் பலவாறு துன்புறுத்தினாய். மேலும் பல உலகங்கள் என் வயிற்றினுள் இருக்கின்றன. அவ்வுலகங்களையுஞ் சென்று பார்” என்று கூறி அவனைத் தூக்கி வாயிற்போட்டு விழுங்கிவிட்டார். யாவரும் வியந்தனர். ஆனால் பிள்ளையாரின் வயிற்றினுள் அனலாசுரன் சென்றதும் வெப்ப உணர்ச்சி தோன்றி மிகவும் வருத்தியது. யாவரும் மிகக்கவலையடைந்தனர். பெருமானின் உடலைக் குளிர்விக்க பெருமுயற்சி எடுத்தனர். சந்திரன் அவரின் மேலிருந்து தண்கதிர்களைப் பரப்பினான். திருமால் ஏராளமான தாமரைப் பூக்களைத் தருவித்தார். பெருமானே அதனை வாங்கித் தன் உடல் முழுவதும் பரப்பினார். சித்தி புத்தி தேவியர் அவரின் உடல் முழுவதையும் வருடினர். வெப்பம் குறையவில்லை. வருண தேவன் குளிர் நீரால் அபிஷேகஞ் செய்தான். சிவபிரான் தமது ஆதி ஷேடனை விநாயகரின் உடல் மீது அணிவித்தார். பயனேதுமில்லை.

பல்லாயிரக் கணக்கான முனிவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனிக் தனியே 21 அறுகினால் முடியிலிருந்து பாதம் வரை சார்த்தி அர்ச்சித் தனர். அனைவரதும் அறுகு மலை போல் விநாயகரை மூடி அமைந்ததும் அவரைப் பிடித்திருந்த வெப்பம் விலகியது. தேவர்கள் யாவரும் பக்தி மேலீட்டினால் ஆடிப் பரவசமடைந்தனர். அச்சமயம் விநாயகப் பெருமான் முனிவர்களை நோக்கி “தவசீலர்களே! தேவர்கள் செய்த பரிகாரங்களால் என் வயிற்றில் இருந்த அனல் வெப்பம் தணியவில்லை. நீங்கள் செய்த பூசையில் சார்த்திய அறுகு நற்பலன் தந்தது. என்னை நறுமலர்களால் அர்ச்சித்தாலும் அதனுள்

அறுகு இருந்தால் எனக்கு மகிழ்வைத் தரும். எனக்குக் கை நிறைய அறுகால் பூசிக்கலாம். இயலாதோர் 21 அறுகால் பூசித்து வழிபடலாம். அதுவும் கிடையாதெனில் ஒரு அறுகினாலாவது அர்ச்சித்தாலும் நான் மகிழ்வடைவேன்” என்று கூறியதும் பெருமான் மறைந்தருளினார்.

அதன் பின் தேவர்கள் அவ்விடத்தில் ஒரு கோயிலமைத்துப் பிள்ளையாரை அறுகினால் அர்ச்சித்து வழிபட்டார்கள். அனலாசுரனை விழுங்கித் தம் வயிற்றினுள் அடக்கியதால் அவருக்குக் “காலானலப் பிரசமர்” என்னும் பெயர்கூட்டி வழிபட்டனர். 21 அறுகின் பெருமைமையால் யாவரும் தம்வினை அகற்றும் விநாயகரின் கழலடி போற்றி வணங்குவோம்.

விநாயகரின் சிறப்பு எண்வரிசையில்

ஒரு கொம்பையும், இரு செவிகளையும், மூன்று திருக்கண்களையும், நான்கு திருத்தோள்களையும், ஐந்து திருக்கரங்களையும், ஆறு எழுத்துக்களையும் உடைய இவரை வழிபட்டால் ஏழுபிறவி களும் நீங்கி, எண்திசையும் புகழ், நவமணி களும் பெற்று சகல செல்வங்களுடன் இன்புற வாழலாம்.

கணேசர் காக்கையாக வந்த கதை

முன்பொரு சமயம் சூரபத்மன் மூவுலகையும் கைப்பற்றியதால் தேவந்திரன் தன் மனைவியுடன் தேவலோகத்தை விட்டுப் பூலோகத்தில் சீர்காழிப் பதிக்கு வந்து சிவபிரானை வழிபட்டு வந்தான். தமது பூசைக்கான நறுமலர்ப் பூங்கா நிறுவிப் பூசைகளைச் சிறப்பிந்தான். சூரபத்மனின் ஏவலால் மேகநாதனின் பணிகுன்றி மழையின்றி இந்திரனின் பூங்கா வாடி வதங்கியது. இதனால் வேதனையுற்ற இந்திரன் இறைவனை வேண்டினான். அச்சமயம்

வானிலிருந்து “இந்திரா கவலைப்படாதே. உன் நந்தவனத்திற்கு தண்ணீர் தர நதி ஒன்று வந்து பாயும் கவலையின்றிப் பூசை செய்யலாம்” என அசுரீரி ஒலித்தது. இந்திரன் அகமகிழ்ந்தான்.

அச்சமயம் நாரத முனிவர் அங்கு வந்தபோது இந்திரன் தன் கவலையை வெளியிட்டான். “சிவபிரானை வழிபட்ட அகத்தியர் தென் நாடு செல்லும்போது பூசைக்கான நீர்த்தேவை இருந்தது. சிவ பிரான் காவிரி நதியை அகத்தியருக்குக் கொடுத்தார். அவர் அதனைத் தமது கமண்டலத்தில் அடைத்துக்கொண்டு தென்னகம் வருகிறார். அக்கமண்டலத்துடன் அவர் சையவரைச் சாரலில் தவஞ் செய்ய வந்திருக்கிறார். அந்தக் கமண்டலத்திலுள்ள காவேரி பெரு கினால் உனது நந்தவனத்திற்குரிய நீர் கிடைக்கும். இதை நாடி விநாயகரை வழிபட்டால் யாவும் சித்தியாகும்” என்று கூறிவிட்டு நாரதர் சென்றார்.

இந்திரன் விநாயகரை வேண்டிப் பூசித்தான். விநாயகர் காட்சி தந்து உதவுவதாகக் கூறியதும் காக்கையின் வடிவமெடுத்து அகத்தியர் தங்கியுள்ள சையவரைச் சாரலில் வைத்திருந்த கமண்டலத்தின் மீது அமர்ந்தார். அகத்தியர் தமது கையால் காக்கையை விரட்டினார். காக்கை அகன்றபோது கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்து நீரை பெருகச் செய்தது. காக்கை தன் பணி முடிந்ததும் பிராமணச் சிறுவனாக மாறியது.

தன்முன் வந்த காக்கை கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்ததும் பிராமணச் சிறுவனாக மாறியதே. இவன் யாரென அறியும் நோக்கில் அவனருகே வந்து தலையில் ஓங்கிக் குட்ட வந்தார். சிறுவன் ஓடித் தப்ப முன்னோட அகத்தியரும் பின்னோடினார். சிறுவன் அகத்தியரை வெகுதூரம் ஏமாற்றியவாறு ஓட முனிவரும் உலகெல்லாம் சுற்றி ஓட முனிவர் உடலும் உள்ளமும் சோர கால்கள் வலியெடுத்துத் தள்ளாடினார். அச்சமயம் சிறுவன் விநாயக ராகக் காட்சி தந்தார். இதனால் பதைபதைத்த அகத்தியர் பயபக்தி

யுடன் விநாயகரை வணங்கி வீழ்ந்து எழுந்ததும் அச்சிறுவனைக் குட்ட எடுத்த கையால் தன் தலையில் பலம் கொண்ட வரை ஓங்கிக் குட்டினார்.

அச்சமயம் அருள் சுரந்த அண்ணலார் அகத்தியரை நோக்கி “தமிழ் வளர்க்கும் குறுமுனியே! உன் தலையில் குட்டுவதை நிறுத்து. வேண்டிய வரத்தைக் கேள்” என்றார். “கஜமுகரே! சிவபிரானின் திருவருளால் கமண்டலத்தில் அடைத்த காவிரி நீரைச் சிறிதும் மிஞ்சாமல் கவிழ்த்து விட்டது ஏனென அறியேன். இறைவனைப் பொதியை மலையில் அபிஷேகஞ் செய்து பூசிக்கவெனக் காவிரி நதியைத் தந்தருள வேண்டும்” என அகத்திய முனிவர் கேட்டார்.

அச்சமயம் தாம் கமண்டலத்து நீரைக் கவிழ்த்த காரணத்தை முனிவருக்குக் கூறிவிட்டுப் பாய்ந்துவரும் காவிரி நீரால் முனிவரின் கமண்டலத்தைத் தமது கையால் அள்ளி நிரப்பினார். முனிவருக்கு வேண்டிய பல வரங்களையும் தந்தனுப்பினார். விநாயகரின் பேரருளால் பாய்ந்து வந்த காவேரி இந்திரனின் பூங்காவையும் வளஞ் செய்தது. இன்று தமிழகத்தை வளஞ் செய்வது விநாயகரின் அற்புதமே.

மமதை கொண்ட மன்னலும் மமதையை அடக்கிய மறையோலும்

முன்னொரு காலத்தில் மிதுலாபுரியையாண்ட ஜனகமகாராஜன் சகல துறைகளிலும் தானே தனித்துவப் பெருமை கொண்டவன் என அகம்பாவம் மேற்கொண்டு நாரத முனிவர் போன்ற மகா முனிவர்களிடமே தம்மைப் புகழ்ந்து பேசிய மன்னனாவான். அவனின் பெருமையை அடக்கி அவனை நல்வழிப்படுத்த விநாயகர் சித்தங் கொண்டார். ஒரு நாள் குஷ்டரோகியான ஏழைப் பிராமணர் வடிவில் வந்த விநாயகர் மன்னனிடம் தம் பசிக்கு உதவுமாறு பணிந்தார். மன்னன் அலட்சியமாக மகனை நோக்கி இந்த மறையவரின் பசியைப் போக்க உணவளிக்குமாறு கூறினான்.

மறையவரை அழைத்துச் சென்ற இளவரசன் இரு தலை வாழையிலையில் அன்னம் மற்றும் அறுசுவைக் கறிகள் வைத்து உண்ண உதவினான். யாவற்றையும் ஒன்றாகத் திரட்டி வாயிற் போட்டதும் பசி என்றார். இளவரசன் சமையலறையிலுள்ள சகல உணவுகளையும் தருவித்து வழங்கினான். இலையில் போட்ட வற்றையும் உடனுக்குடன் தமது வாயில் திரட்டி வாயில் வைத்து விட்டுத் தமது தொந்தியைத் தடவிப் பசியெனத் தெரிவித்தார் வேதியர்.

அப்போது சமைத்தவை முடிந்துவிட்டன. கொஞ்சம் பொறுத்தால் அடுப்பில் வேகும் உணவையும் தருவோமென இளவரசன் கூறினான். சமைப்பதைப் பின்பு தாருங்கள். வேகாமலிருப்பதை அப்படியே போடுங்கள் என்றார். அதனால் வியப்படைந்த இளவரசன் உணவுக்களஞ்சியசாலையைத் திறந்துவிட்டு மறையவரே! நீங்களே வந்து வேண்டியவையை எடுத்துச் சாப்பிடுங்கள் என்றான். அச்சமயம் தொந்திக் கணபதியார் களஞ்சியசாலை

யுட் புகுந்து அங்குள்ள பொருட்களனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் சாப்பிட்டதும் மேலும் பசிக்கிறது என்றார். அந்த நகரிலுள்ள அனைத்து வீடுகளிலிருந்த எல்லாப் பொருட்களையும் மலை போலக் குவித்தனர். அவற்றையும் சிறிது நேரத்தில் உண்டு முடித்தார்.

சகல உலகங்களையும் தம் வயிற்றினுள் அடக்கிய விநாயகருக்கு மிதுலையில் வழங்கிய உணவு எம்மாத்திரம்? யாவரும் வியந்தனர். என் பசி தீரவில்லை எனக் கூறினார். அரசன் மந்திரி பிரதானிகள் யாவரும் தமது பரிதாப நிலையை உணர்ந்தனர். அச்சமயம் தொந்தி வேதியர் ஏளனமாகச் சிரித்துக் கூச்சலிட்டு ராஜாதி ராசனே! உன் சொல்லும் செயலும் சிறப்பாயிருக்கிறது. பெருவள்ளல் எனப் பெருமை பேசும் நீ இந்த ஏழையின் பசிக்கு உணவு தராது உள்ள பசியையும் அதிகரிக்கச் செய்துவிட்டாய். இப்போ என் பசியைப் போக்க வேறிடஞ் செல்லச் சொல்கிறாய் என்றதும் ஜனக மகாராசன் தன் மமதையால் வந்த இயலாமையை எண்ணித் தலை குனிந்தான். வேதியராக வந்த தொந்திக் கணபதி அவ்வீதியிலுள்ள வேறொரு வீடேகினார்.

அறுகம்புல்லின் மகிமையும் ஏழையான வேதியரின் உபசரிப்பும்

பசி அடங்காத வேதியரான விநாயகர் அவ்வீதியிலுள்ள வறிய முதிய வேதியரான திரிசுரன் என்பவரின் குடிசையை அடைந்தார். ஏழையானாலும் வேதநெறி தவறாது அன்பு பூண்டு இல்லறம் பேணிய திரிசுரன் விரோசனையின் இல்லறப் பெருமையை நிலைநாட்டி வந்தவர். அச்சமயம் திரிசுரன் கணபதி பூசை செய்தார். மனைவி விரோசனை கணவனின் பூசைக்கான பணிவிடை செய்தாள், யாசக நோக்கில் வந்த வேதியரை வரவேற்று

வணங்கி உபசரித்தனர். வந்தவரை நோக்கியதும் அவர் தமக்குப் பசியாக இருப்பதாகக் கூறினார்.

அச்சமயம் விரோசனை பசியுடன் வந்தவரை வணங்கிக் கண்ணீர் மல்க சுவாமி! நேற்றுவரை யாசகஞ் செய்து கிடைத்ததை உண்டோம். இன்று ஏதும் கிடைக்கவில்லை. பிள்ளையாருக்குப் பூசை செய்து எஞ்சி இருக்கும் ஒரு அறுகம்புல்லைத் தவிர தானியம் ஏதுமில்லையென அன்புடன் கூறினான்.

அதைக்கேட்டதும் வேதியரான விநாயகர் கனிவான புன் சிரிப்புடன் மாதர் திலகமே! குபேர செல்வம் படைத்தோர் விருப்ப மில்லாமல் கோடி பணம் கொடுத்தாலும் நாம் விரும்போம். ஆனால் ஒரு ஏழை உள்ளன்புடன் எதைக் கொடுத்தாலும் அதுவே திருப்தி யாகும். அதனைக் கொடுப்பவருக்குப் புண்ணியமும் அதை ஏற்பவருக்குப் புகழும் ஏற்படும். பூசையில் வைத்த ஒரு புல்லை எப்படி எனக்குக் கொடுப்பது என நீங்கள் கருத வேண்டாம். அப் புல்லை உடனே எடுத்து வாருங்கள். நீங்கள் அன்போடு தருவதே என் பாக்கியமாகும் என்றார்.

விரோசனை கணபதி பூசையில் வைத்து எஞ்சிய அறுகம்புல்லை எடுத்து அன்போடு வேதியரிடம் கொடுத்தாள். அவரும் ஆவலுடன் அதை வாங்கி வாயிற் போட்டு மென்று விழுங்கினார். பெரியதொரு ஏப்பமும் விட்டார். அத்துடன் அவரின்பசி அடங்கியது. வேடதாரி அருள் நிறைந்த விநாயகராகக் காட்சி தந்தார். திரிசுரன் விரோசனை வாழ்ந்த கூரைக் குடிசை மாட மாளிகையானது. சகல விதமான உணவுப் பண்டங்களும், பொன், வெள்ளி முதலான சகல செல்வங்களும் குவிந்தன. பணியாட்களும் வந்து சேர்ந்தனர். கண்டவர் யாவரும் வியந்தனர். மிதுலை நகரெங்கும் மகாலட்சுமி குடிகொண்டாள். ஜனக மன்னன் வந்து விநாயகரை வணங்கினான்.

ஏழைத் தம்பதியர் தம்முன் காட்சி தந்த விநாயகரை வீழ்ந்து வணங்கி இன்புற்றனர். மேலும் தமக்கு இவ்வுலக வாழ்விலிருந்து மீட்டுப் பேரின்பப் பெருவாழ்வைத் தருமாறு கேட்டனர். அச்சமயம் பிள்ளையார் அன்பர்களே நீவிர் இம்மையில் இச்செல்வத்தை அனுபவித்த பின் என் திருவடியைச் சேரலாம் எனக்கூறி மறைந்தருளினார்.

அறுகம் புல்லுக்கு ஈடு தேடிய கதை

முன்னொரு காலத்தில் கவுண்டின்னிய முனிவர் தமது தர்ம பத்தினி ஆசிரியை என்பவருடன் தமது இல்லற வாழ்வின் சிறப்பாக விநாயகரை அறுகினால் பூசித்து வந்தார். அறுகின் பெருமையை நாள்தோறும் தமது தர்ம பத்தினிக்குக் கூறி வந்தார். ஒரு நாள் அவள் கணவரை நோக்கி நாதா! நாம் விநாயகருக்கு மிதுலாபுரி அந்தணர் திரிசுரனிலும் கூடுதலான அறுகால் அர்ச்சிக்கிறோம். எமக்கேன் திரிசுரனுக்குக் கிடைத்த நற்பேறு கிடைக்கவில்லை எனக் கேட்டாள். இந்த அறுகின் பெறுமதியை யாவரும் உணரும் வண்ணம் முனிவர், பத்தினியே! நான் ஒரு அறுகை உன்னிடம் தருவேன். அதைக் கொண்டு சென்று இந்திரனிடம் இதன் நிறைக்குச் சமமான பொன்னை வாங்கி வர வேண்டும் என்றார். விநாயகரின் பூசையில் வைத்த அறுகை எடுத்துக்கொண்டு போய் இந்திரனிடம் கொடுத்து இதன் நிறையளவு பொன்னை வாங்கி வருமாறு என் கணவர் என்னை இங்கு அனுப்பினார் என முனி பத்தினி பகன்றாள். ஏற்கனவே அறுகின் தெய்வீகத்தை உணர்ந்த இந்திரன் அவ்வறுகின் தெய்வீகத் தன்மைக்களவான பொன்னை எவரும். கொடுக்க இயலாதென்பதை உணர்ந்து நேராகக் குபேரனிடம் செல்லுமாறு கூறி அவளுக்குறுதுணையாக நூறு தூதர்களையும் அனுப்பினான்.

அவள் குபேரனிடம் சென்றதும் முனிபத்தினியை வரவேற்று உபசரித்தவன் வந்த தேவையைக் கேட்டறிந்தான். குபேரன் அறுகின் நிறைக்கேற்ப பொன் வழங்கும் நோக்கில் தராசின் ஒரு தட்டில் அறுகையும் மறுதட்டில் சிறிதளவு பொன்னையும் வைத்தான். இரு தட்டுகளும் சமமாக வருவதன் பேரில் தமது களஞ்சியத்திலுள்ள சகல பொன் முழுவதையும் எடுத்து வரச் சொல்லித் தட்டில் வைத்தான். நிறை சமமாக வராததால் தமது குடும்பத்தவர் யாவரும் கூடி வந்து பொன் குவியலுடன் ஏறி அமர்ந்தனர். அப்பொழுதும் அறுகு வைத்த தட்டு மேலெழவில்லை. வெகுவாக வியந்த குபேரன் இந்திரன் முதலான தேவர்கள் யாவரையும் வரவழைத்தான். யாவரும் தராசுத்தட்டில் ஒருங்கே நின்றும் சமமாகவில்லை.

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் சகிதம் யாவரும் வானவூர்தியில் சென்று கவுண்டின்னிய முனிவரின் ஆச்சிரமத்தை அடைந்தனர். தேவர்களுடன் சிவபிரான் உட்பட பெரும் தேவர் தலைவர்களும் பெரும் படையாக வருவதைக் கண்ட கவுண்டின்னிய முனிவர் யாவரையும் வரவேற்று வணங்கினார். யாவரையும் நோக்கி அறுகின் பெருமையை அறிவதற்கே அதன் சமநிறைக்கெனப் பொன் கேட்டனுப்பினேன் என்றார். விநாயகப் பெருமானுக்கு அர்ச்சித்த அறுகுக்கு ஈடாக இப்புவனம் முழுவதையுமோ அன்றி சகல சம்பத்துக்களையுமோ கொடுத்தாலும் ஈடாகாது. மேலும் அறுகம் புல்லினால் விநாயகப் பெருமானை அர்ச்சிக்கும் பக்தர்களில் உமக்கு ஈடான புண்ணிய ஆன்மாக்கள் வேறெவருமில்லை என்று கூறிவிட்டுத் தேவர்கள் கவுண்டின்னிய முனிவருக்கு வேண்டிய வரங்களையும் கொடுத்து மறைந்தனர். ஏனைய தேவர்களும் முனிவருக்கு மேலும் பல வரங்களைத் தந்தனர். அன்று முதல் காமதேனு, கற்பகதரு முதலியன எல்லாம் வந்து முனிவருக்குப் பணிவிடை செய்தன. முனிவரின் பத்தினியும் பிள்ளையாருக்கு

அறுகம்புல்லால் அர்ச்சித்து பெற்றுகரிய பேறுகள் பல பெற்றாள். அறுகின் பெருமையை உணர்ந்த விநாயக பக்தர்கள் இன்றும் விநாயகப்பெருமானை உள்ளன்போடு அறுகினால் அர்ச்சித்து சகல நன்மைகளையும் அடைவதை எம்மால் அறிய முடிகிறது.

வன்னி இலையால் பெருவாழ்வு பெற்ற கதை

விதர்ப்ப தேசத்திலுள்ள ஆதேயம் என்ற நகரில் வீமன் என்னும் வேடன் வாழ்ந்தான். இவன் காட்டில் மிருகங்களை வேட்டையாடியும் காட்டு வழிச்செல்வோரிடம் வழிப்பறிக் கொள்ளை அடித்தும் காலத்தை நகர்த்தினான். ஒரு நாளிரவு அயலூர் திரு விழாவைப் பார்த்த பின் அவ்வழி வந்த சிலரிடம் கொள்ளையடித்தது மட்டுமன்றி அவர்களைக் கொன்றும் விட்டான். இதனால் பிரமகத்தி தோசம் சூழ்ந்தது.

ஒரு நாள் மதயானைக்கு நிகரான இராட்சதனொருவன் வீமனின் கொள்ளையடித்தவற்றைத்தான் அபகரிக்க எண்ணி அவனைக் கண்டதும் துரத்தினான். இராட்சதனைக் கண்டதும் வீமன் ஓடிச்சென்று வன்னி மரத்தில் ஏறி மறைந்துகொண்டான். வீமன் வன்னி மரத்திலேறிய அதிர்ச்சியில் மரத்தின் ஓர் இலை ஓடிந்து மரத்தினடியில் வீற்றிருந்த விநாயகர் சிலையின் பாதங்களில் வீழ்ந்தது. வீமனைக் கண்டதும் இராட்சதனும் அம்மரத்திலேறினான். அச்சமயம் மேலும் ஒரு வன்னி இலை ஓடிந்து அச்சிலையின் முடிமீது விழுந்தது.

இராட்சதன் மிக்க பலசாலியானதால் இருவரும் மரத்திருந்தே சண்டையிட்டனர். பின்னர் ஒருவரை ஒருவர் கட்டிப் பிடித்துச் சண்டையிட்டதால் கைகள் தவறி இருவரும் மரத்திலிருந்து வீழ்ந்ததும் அதிர்ச்சியால் உயிரிழந்தனர். இருவரும் முன்னர் கொடியவர்களானாலும் விநாயகர் சிலை மீது வன்னி இலைகள்

விழக் காரணமானதால் அவர்கள் பாவமெல்லாம் அகன்ற புண்ணியசீலராகக் கணிக்கப்பட்டனர். மரத்திலிருந்து விழுந்து இறந்த புண்ணியர்களின் புனித உயிர்கள் விநாயகருலகிலிருந்து வந்த விமான மூலம் சென்று விநாயகரின் திருவடியிற் சேர்ந்தனர்.

இளந்தம்பதியரின் ஏளனச் சிரிப்பின் விளைவு

முன்னொரு காலத்தில் வாழ்ந்த முனிபுத்திரரான அவுரவர் என்பவர் சுமேதை என்னும் பெண்ணுடன் இல்லறம் நடாத்திய பயனாக சமி என்னும் அழகிய புத்திரி அவதரித்தாள். சமி உரிய காலம் வந்ததும் தவுமிய முனிவரின் மகனும் சௌனக முனிவரின் சீடனுமான மந்தாரன் என்பவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தனர்.

ஒருநாள் மந்தாரன்தன் மனைவியுடன் அவ்வீட்டிலிருந்து தமது பெற்றோரிடஞ் செல்லும்போது புரிசுண்டி முனிவரைக் கண்டனர். அச்சமயம் அவர்களின் வாலிப மிடுக்கும் உல்லாசப் பவனியும் புரிசுண்டி முனிவரின் துதிக்கரத்தையும் தொந்தியையும் கண்டதும் ஏளன்மாகச் சிரித்தனர். இதனாற் கோபங்கொண்ட முனிவர் “அறிவிலிகளே எனது உருவத்தைப் பார்த்துச் சிரித்த காரணமாக எவருக்கும் உதவாத மரங்களாகக் கடவீர்” எனச் சபித்தார்.

இதைக் கேட்டதும் இருவரும் முனிவரின் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக்கோரித்தமது சாப விமோசனத்தையும் தருமாறு பணிந்தனர். அப்போது முனிவர் விநாயகர் மரங்களான உங்களிடம் எழுந்தருள்வார். அச்சமயம் யாவரும் விநாயகப் பெருமானுடன் உங்களையும் வணங்கிப் பெருமைப்படுத்துவர். இதனால் உங்களுக்கு முடிவில்லாத முத்தி கிடைக்கும். இந்த வனத்திலேயே பெருமரங்களாக வசித்திருப்பீர்கள் என்று கூறிச் சென்றார்.

அச்சமயம் மந்தாரன் மந்தார மரமாகவும் சமி வன்னி மரமாகவும் அருகருகே காட்சி தந்தனர். சில நாட்கள் சென்றதும் செளனக முனிவர் தமது சீடன் மனைவியை அழைத்து வரப்போய் இன்னும் தன்னிடம் வரவில்லையெனக் கவலை கொண்டார். தூதுவர்கள் மூலம் மாமனார் வீட்டிலிலும் இல்லாததை அறிந்து யோகநிலையிலிருந்தார். அவர்களிருவரும் புரிசுண்டி முனிவரின் சாபத்தால் மரங்களானதை அறிந்தார். மந்தாரனின் தந்தையான தவுமிய முனிவர் மன வேதனையால் மாண்டார். செளனக முனிவர் தமது சீடனைக் குறித்தும் அவரவ முனிவர் தமது மகள் சமியைக் குறித்தும் விநாயகரை எண்ணித் தவமிருந்தனர்.

முனிவர்களின் தவத்தை மெச்சிய விநாயகர் அவர்கள் முன் தோன்றி அன்பர்களே! நான் இட்ட சாபத்தை மாற்றினாலும் என்பக்தன் இட்ட சாபத்தை நீக்க முடியாது. உங்கள் பக்திக்காக நான் அவ்விரு மரங்களுக்கிடையில் குடிகொள்வேன். என்னை வணங்கவரும் பக்தர்கள் தமது துன்பங்கள் யாவும் நீங்கி நற்பலனடையும் பதியாகவே இவ்விடம் அமையும் பேறு கிடைக்குமெனக் கூறி ஒரு கொம்பும், இரு செவிகளும், மூன்று கண்களும், நான்பு புஜமும் உடையவராய் மந்தாரை, வன்னி மரங்களுக்கிடையே எழுந்தருளினார்.

அன்று முதல் செளனகாதி முனிவர்களும் விநாயகரை வன்னி இலைகளாலும் நறுமலர்களாலும் அர்ச்சித்தனர். சமியின் தாயான சுமேதை விநாயகரைப் பூசித்து அவரின் திருவடியை அடைந்தாள். இதனால் விநாயகருக்கு அறுகு, மந்தாரை, வன்னி ஆகிய மூன்றும் விநாயகரின் பூசைக்கு உதவும் அரும்பொருட்களான பேறு பெற்றன.

அங்காரக விநாயகமூர்த்தி பூசைகள் செய்த கார்த்தவீரியன்

மாசிமாதம் கிருஷ்ண பட்ச அங்காரக சதுர்த்தியன்று அதி
காலையிலேயே புனித நீராடி சிவசின்னங்கள் தரித்து அன்றைய
விசேட கருமங்களை நிறைவு செய்ய வேண்டும்.

புனிதமான இடத்தில் புதுமண் எடுத்து அம்மண்ணில்
விநாயகரின் திருவுருவைச் செய்து ஆதிசைவ மறையவர்கள் மூலம்
வேத பாராயணஞ் செய்து அவர்கள் மூலம் சங்கல்பம் செய்து
ஆரம்பிக்க வேண்டும். பூசை விரதம் யாவற்றையும் வேறிடத்தில்
அறிவோம்.

முறைப்படி சங்கடகரசதுர்த்தியை அனுட்டித்ததும் கிருத
வீரியன் என்னும் அரசன் பூசைப்பொருட்கள் மற்றும் தான தருமங்
களை வேதியருக்கு வழங்கி மகிழ்ந்தான். இவ்விரத மகிமையால்
கருவுற்ற கிருதவீரியனின் மனைவி சுகந்தை உரிய காலத்தில்
கைகள், கால்கள் இல்லாத ஊனமுடைய புதல்வனைப் பெற்றாள்.
இப்பிள்ளைக்கு கார்த்தவீரியனெனப் பெயரிட்டனர். இப்பிள்ளை
அங்கக்குறைவுடன் வளர்ந்தது. ஒரு சமயம் அரசனின் அரண்
மனைக்கு வந்த தேத்தாத்திரிய முனிவர் அரசனை நோக்கி மன்னா!
உன் பிள்ளையைப் பார்க்கவே வந்தேன். அவனைத் என் முன்
கொண்டு வா எனக் கூறினார். அழைத்து வந்ததும் அவனுக்குத்
தீட்சை வைத்து ஓரெழுத்து மந்திரத்தை உபதேசித்துச் சென்றார்.
முனிவரின் ஆலோசனைப்படி கார்த்தவீரியன் காட்டிற்குத் தூக்கிச்
செல்லப்பட்டு விநாயகரை வேண்டித் தவமிருந்தான். அச்சமயம்
தேவர்கள் புடைசூழ அவனிருந்த இடத்தருகேயுள்ள தடாகத்தில்
பெருமான் காட்சி தந்தார். கார்த்தவீரியன் நடக்க முடியாததால்
உள்ளத்தால் பணிந்து வணங்கினான்.

அச்சமயம் விநாயகப்பெருமான் கிருபையால் கார்த்தவீரியனுக்கு இரு கால் கைகளையும் வேண்டிய புஜ பலங்களையும் தந்து மறைந்தார். விநாயகரின் அற்புதத்தை வியந்த கார்த்தவீரியன் அவ்விடத்தில் விநாயகருக்குப் பொன்னாலும் மணியாலும் கோயில் கட்டிப் பவளத்தால் திருவிக்கிரகமமைத்து வழிபட்டான். அவ்வாறு நிறுவிய விநாயகர் பிரவாள விநாயகரெனவும் அந்தவனம் பிரவாளவனம் என்றும் வழங்கலாயிற்று.

பிரவாள விநாயகரின் பெருமையை அறிந்த ஆதிவேடன் வந்து வணங்கி தனது பூபாரம் தாங்கும் சக்தியைப் பெற்றான். அதனால் மகிழ்ந்து அந்த வனத்தில் ஒரு நகரை அமைத்து “தரணிதரநகர்” எனவும் விநாயகருக்கு “தரணிதர விநாயகர்” எனப் பெயரையுஞ் சூட்டினான். வேறும் பலர் பூசித்து நற் பலனடைந்தனர்.

பரசுராமனின் சபதம்

கார்த்தவீரியன் விநாயகரின் பேரருளால் பூரண உடலமைப்புடன் தந்தையிடம் வந்தடைந்தான். தந்தை கிருதவீரியன் தமது அரசுப் பொறுப்பை மகனிடம் ஒப்படைத்ததும் விநாயகப் பெருமானை இடையறாது தியானித்தான். அதன் பேறாக விநாயகருலகை அடைந்தான்.

இச்சமகாலத்தில் சையவரைச்சாரலில் ஜமதக்கினி என்னும் முனிவர் தவச்சாலை அமைத்து மனைவி ரேணுகாதேவியுடன் வாழ்ந்தனர். இவர்களுக்கு மகாவிஷ்ணுவின் அவதாரமான மகன் பரசுராமனும் இருந்தான். முனிவரின் தவநெறிச் சிறப்பால் இவரிடம் பல சக்திகளும் காமதேனுவின் பேரருளும் உண்டு.

ஒரு சமயம் கார்த்தவீரிய மன்னன் தனது மந்திரி பிரதானிகளுடன் நால்வகைச் சேனைகள் புடைசூழ காட்டில் வேட்டைக்கு வந்தவன் நாட்டிற்குத் திரும்பும் வேளை யமதக்கினி முனிவரின் ஆச்சிரமத்தினருகே படையினர் யாவரையும் நிறுத்திவிட்டு முனிவரிடஞ் சென்று பணிந்தான். மதிய நேரமாதலால் முனிவர் யாவருக்கும் அமுதுபடைக்க எண்ணினார்.

மன்னர் நீராடச் சென்றதும் முனிவர் காமதேனுவை அழைத்து யாவற்றையும் தெரிவித்தார். காமதேனு புதிய நகரமமைத்து மாடமானிகையில் அனைவருக்கும் அறுசுவை உணவுபடைத்து வியக்க வைத்தனர்.

இதனைக் கண்ட அரசன் முனிவரிடம் யாவற்றையும் அறிந்ததும் காமதேனுவைக் கவர்ந்து செல்ல முற்பட்டான். முனிவர் தடுத்தார். கார்த்தவீரியன் சேனைகளை ஏவி காமதேனுவைப் பிடிக்கச் செய்தான். படையினர் காமதேனுவை அணுகியதும் காமதேனு

யாவரையும் விரட்டியடித்தது. அச்சமயம் அரசன் தனது சேனா பலத் தால் காமதேனுவின் சக்தியாலான படைகளுடன் போரிட்டுத் தோற்றுத் திரும்பிவிட்டான்.

அதேநேரம் முனிவரை வஞ்சனையாற் கொன்று காமதேனு வைக் கவரச் சதி செய்தான். யமதக்கினி முனிவர் தவஞ்செய்யும் போது பின்புறமாக வந்த கார்த்தவீரியன் அவரை வெட்டிக் கொலை செய்தான். உடனிருந்த ரேணுகாதேவிக்கு 21 பாணங்களை ஏவிக் குற்றியிராக்கினான். அவள் மகன் பரசுராமனுக்காகக் காத்திருந்தான். சற்று நேரத்தில் பரசுராமன் அவ்விடம் வந்து கதறியழுதான். தந்தையின் உடலை வணங்கியதும் குற்றியிராய்க் கிடந்த அன்னை யைத் தன் மடிமீது வைத்து அழுது புலம்பினான். மேலும் பரசுராம னிடம் யாவற்றையும் கூறிக் கார்த்தவீரியனைக் கொல்லுமாறு கூறியதும் ரேணுகாதேவியின் உயிர் பிரிந்தது.

பரசுராமன் பெற்றோரின் இறுதிச்சடங்குகள் முடிந்ததும் தாயை எண்ணினான். தாய் அச்சமயம் கார்த்தவீரியனைக் கொன்று சபதத்தை நிறைவேற்றுமாறு ஆவி உருவில் கூறியதுடன் சிவபெரு மானை வேண்டித் தவமிருக்குமாறும் தெரிவித்தான். கார்த்தவீரியன் சிவபெருமானை வேண்டினான். சிவனார் சடாட்சர மந்திரத்தை உரிய முறைப்படி ஓதி அம்மந்திர பலத்தால் விநாயகரைப் பிரார்த்திக்குமாறு கூறினார். பரசுராமன் விநாயகரைப் பக்தி சிரத்தையுடன் வழிபட்டான். பக்தியை மெச்சிய விநாயகர் அருள் சுரந்து பரசு, தாமரை மலர், ஒற்றைக்கொம்பு, மோதகம் யாவற்றையும் ஏந்திய வண்ணம் காட்சி தந்தார்.

எம்பெருமான் காட்சி தந்ததும் பரசுராமன் பேருவகையுடன் வணங்கி அவரின் பாதங்களைத் தழுவினான். விநாயகர் “உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேள்” என்று அருளினார். பரசுராமன் மீண்டும் அவரை வணங்கி பிராமணர்களாகிய எமது பெற்றோரைக்

கொன்ற சத்திரியனான கார்த்தவீரியனின் சந்ததியரை மட்டுமன்றி அரச குலத்தினர் அனைவரையும் அடியோடு அழித்து வெற்றி வாகை சூட வேண்டிய சக்தியைத் தருமாறு கேட்டான். விநாயகரும் அன்புடன் குன்றாத வலிமையையும் பரசு ஆயுதத்தையும் அவனுக்குத் தந்து “பரசுராமன்” என்ற பெயரோடு என்றென்றும் சிரஞ்சீவியாக வாழும் வரத்தையும் தந்து மறைந்தருளினார்.

பரசுராமன் தான் பெற்ற வரத்தின்படி சகல அரசர்களையும் கொன்று அவர்கள் ஆட்சி செய்த இடங்கள் யாவற்றையும் பிராமணர்களுக்குப் பகிர்ந்தளித்தான். தன் சபதம் நிறைவடைந்ததும் தவங்கள் செய்து என்றும் சிரஞ்சீவியாக உலகினை வழிகாட்டி வருகிறார்.

அங்காரகன் (செவ்வாய்) அவதாரம்

முன்னொரு சமயம் பரத்துவாச முனிவர் நரமதை ஆற்றில் நீராடச் சென்றார். அதேவேளை அந்த நதிக்கரையில் உலா வந்த பெண்களைக் கண்டதும் முனிவரை அறியாமலே அவரது வீரியம் பூமியில் நழுவியது. இத்தெய்வீக நிகழ்வால் பூமியில் சிவந்த நெருப்பைப் போன்ற பிரகாசத்துடன் விளங்கிய குழந்தையொன்று உருவானது. அச்சிறுவன் தோற்றம் பெற்றதும் பூமாதேவி வாரியெடுத்தணைத்து பாலாட்டிச் சீராட்டி வளர்த்து வந்தாள். நாட்கள் செல்லவும் சிறுவன் ஓடி விளையாடும் பருவம் வந்ததும் அவன் தன் தந்தையைக் காண விரும்பினான். அச்சமயம் பூமாதேவி அச்சிறுவனைப் பரத்துவாச முனிவரிடம் கொண்டு சென்று ஒப்படைத்தாள்.

முனிவர் தன் பிள்ளையை அன்போடு ஏற்று அங்காரகன் என்னும் நாமஞ்சூட்டி வளர்த்தார். ஐந்து வயதில் மகனுக்கு உப

நயனஞ் செய்து தவம் புரியும் நியதிகளையும் கூறினார். மேலும் விநாயகப் பெருமானின் திருமந்திரங்களை ஒதி நெறிப்படுத்தினார். அங்காரகன் அயற்காட்டிற்குச் சென்று தவச்சாலை அமைத்து விநாயகப் பெருமானை உள்ளன்போடு பூசித்து நெடுங்காலம் தவமிருந்தான். தவத்தை மெச்சிய விநாயகப் பெருமான் அவன் முன் காட்சி தந்தார். பக்தனே! விரும்பிய வரம் யாதெனக் கேட்டார். அங்காரகன் பெருமானே! என்றும் உங்கள் திருவடியை இடையறாது வணங்கும் பேறும், மகாவிஷ்ணு முதலான தேவர்களுடன் சமமாக இருந்து அமுதுண்ணவும், வானத்துக் கிரகங்களுள் ஒன்றாக விளங்கவும் வரம் தரல் வேண்டுமென்ப பணிந்தான். மேலும் விநாயகப் பெருமான் அன்று தரிசனம் தந்த நாள் செவ்வாய்க்கிழமையும் சதுர்த்தி திதியும் சேர்ந்ததாகும். இப்புனித திதியில் யார் பெருமானைப் பூசிக்கிறார்களோ அவர்களின் துன்ப துயரங்களான தீவினையைப் போக்கி நல்லருள் புரிய வேண்டுமென்றான்.

அங்காரகனின் கோரிக்கையை ஏற்ற விநாயகர் அங்காரகனே! உன் கேட்ட வரங்கள் யாவும் தந்தோம். யாவும் சித்தியாகும். நாம் சகல மங்களத்தோடும் இன்று காட்சி தந்ததால் உனக்கு மங்களன் என்னும் பெயர் நிலைக்கட்டும். இன்னும் சில காலம் தவமிருந்து என்னைப் பூசிப்பாயாக என்று கூறியதும் விநாயகர் மறைந்தார். அங்காரகன் அவ்விடத்தில் தங்கியிருந்து பக்தி மேலீட்டினால் பத்தரை மாற்றுத் தங்கத்தால் ஒரு கோயில் நிறுவி விநாயகரின் சிலையை வைத்து வணங்கி வந்தான். ஒரு நாள் தேவ விமான ஊர்தி மூலம் அங்காரகன் தேவலோகத்திற்கு அழைக்கப்பட்டான். அங்கு தேவர்களுடன் சமமாக இருந்து அமிர்தம் உண்டதும் நவக்கிரகங்களில் ஒன்றாக (செவ்வாய்) விளங்கினான்.

அத்தினமான செவ்வாய்க்கிழமையன்று வரும் சதுர்த்தி தீதியானது ஏனைய சதுர்த்தி தினத்திலும் விநாயகருக்கு அதி சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். இத்தினத்தை விநாயகரை வேண்டி உள்ளன் போடு வழிபடும் யாவரும் எல்லாச் சங்கடங்களிலுமிருந்து விடுபடுவர். இதனால் இவ்விரதத்தைச் சங்கட சதுர்த்தி என அழைப்பர்.

அங்காரகன் நிறுவி வழிபட்ட விநாயகப் பெருமான் நினைத்த வரங்களையெல்லாம் வாரி வழங்குவதால் அவரைச் சிந்தாமணி விநாயகர் எனவும் அழைப்பர். இதனைத் தேவர்களும் முனிவர்களும் சித்தர்களும் வந்து வழிபட்டு நன்மை பெற்றனர்.

சந்திரன் சிரித்த கதை

முன்னொரு சமயம் திருக்கையத்தில் தேவர்கள் புடைசூழ உடனிருந்த உமையவள், விநாயகர், முருகன் ஆகியோருடன் சிவிரான் வீற்றிருந்தார். அச்சமயம் அங்கு வந்த நாரதமுனிவர் தமது கையில் வைத்திருந்த நறுங்கனியொன்றைச் சிவனாரிடம் கொடுத்தார்.

அப்பழத்தை யாரிடம் கொடுப்பதெனச் சிவனார் பிரமாவை நோக்கினார். அச்சமயம் பிரமா இளைய பிள்ளையான முருகனிடம் கொடுக்கச் சொன்னார். பழம் முருகனிடம் தரப்பட்டது. இதைக் கண்டதும் சினமுற்ற விநாயகர் பிரமாவை வெறித்துப் பார்த்தார். இதனாற் பயந்து நடுங்கிய பிரமா விநாயகரிடம் தமது பிழையைப் பொறுத்து மன்னிக்குமாறு வேண்டினார். அப்போது விநாயகரும் மனமிரங்கினார். இதனைக் கண்ட சந்திரன் பிரமாவின் பயந்த நிலையைக் கண்டு ஏளனமாகச் சிரித்தான்.

இதனைக் கண்ட விநாயகர் சந்திரனை நோக்கிப் பெரியவர் களிருக்கும் இச்சபையில் அடக்கமில்லாமற் சிரித்தமைக்காக நீ

உலகத்தில் ஒளி குன்றிப் போவெனச் சபித்தார். இச்சாபத்தால் சந்திரனின் ஒளி வளம் குன்றத் தொடங்கியது. இதனால் மனம் வருந்திய சந்திரன் வெளிச்செல்லாது மறைந்திருந்தான். இதனால் வானத்துத் தேவர்கள் அச்சாபத்தின் மறுசாபம் தரவல்ல விநாயகரை நாடினர். இந்திரன் முதலான தேவர்கள் யாவரும் விநாயகப் பெருமானிடஞ் சென்று பலவாறும் வணங்கித் துதிபாடிச் சந்திரனுக்கு விமோசனத் தருமாறு வேண்டினர்.

தேவர்களின் வேண்டுகூலால் மனமிரங்கிய விநாயகர் “இந்திரா! இட்ட சாபம் மாறாது. ஆனால் சாப விமோசனமளிக்கின்றேன். ஆவணி மாதப் பூர்வபட்சச் சதுர்த்தியில் மட்டும் அந்தச் சந்திரனை யாரும் பார்க்காதிருக்கட்டும். அப்படிப் பார்த்தால் பெரிதும் பாதிக்கப்படுவர். மற்றைய நாட்களில் அவனை வானில் காணமுடியும்” என்று கூறினார்.

தேவேந்திரன் சந்திரனிடஞ் சென்று சகலவற்றையும் கூறிய துடன் விநாயகரை வேண்டித் தவம் புரியும் ஏற்பாடு செய்தான். இந்திரனின் ஆலோசனைப்படி சந்திரன் விநாயகரை வழிபட்டான்.

சந்திரனின் வேண்டுகூலால் விநாயகர் அவனுக்குக் காட்சி தந்தார். சந்திரன் வணங்கி எழுந்து தனது தவறை மன்னித்து தனது ஒளி பிரகாசிக்க வேண்டிய அருள் புரியுமாறு பணிந்தான். விநாயகர் அவனை நோக்கி வேண்டிய வரம் தந்ததாகக் கூறினார். மேலும் அங்காரக சதுர்த்தியன்று நீ உதிக்கும் வேளை தமது சங்கடங்களைத் தீர்க்க எண்ணி அன்று எனக்குப் பூசை செய்து வருவோர் உனக்கும் பூசை செய்து அர்ச்சித்து வணங்குவர். எல்லோரும் உன்னை வணங்கும்படி உனது கலையை மட்டும் என் தலையில் (பிறைச்சந்திரனாகச்) சூட்டி இருப்பேன் என்று கூறிச் சந்திரனை வானவீதியில் ஒளிர வைத்தார்.

தனக்குப் பேரருள் புரிந்த விநாயகப் பெருமானின் கருணையை மெச்சிய சந்திரன் அழகிய கோயிலைக் கட்டி விநாயகர் சிலையை நிறுவிப் பாலச்சந்திர விநாயகரென நாமஞ் சூட்டி வழிபட்டான். இவ்வாலயத்தில் தேவர்கள் முனிவர்கள் யாவரும் வந்து வழிபட்டு நன்மையடைந்தனர்.

முருகப் பெருமான் அமைத்த மயூரேசம்

முருகப்பெருமான் அவதரித்து சிறந்த வீரராகத் திகழ்ந்த போது மகாவிஷ்ணு போன்ற தேவர்கள் அசுரர்களின் கொடுமையை யிட்டு முறையிட்டனர். தேவர்களின் நலன் கருதிய முருகன் கிருஷ்ணா நதிக்கு வட பாலுள்ள கானகஞ் சென்று அண்ணனான விநாயகப் பெருமானை நினைந்து கடாட்சர மந்திரங்களைச் செபித்துக் கொண்டிருந்தார். சில நாட்கள் நகர்ந்ததும் கணேசப் பெருமான் அவர் முன் தோன்றித் தம்பிக்குப் பல வரங்களைத் தந்த துடன் தமது மயில்வாகனத்தையும் கொடுத்து மயூரத்துவஜன் என்னும் பெயர் விளங்கட்டுமென்றார். மேலும் பல நல்லாசிகளும் வழங்கியதும் மறைந்தருளினார்.

விநாயகர் தரிசனம் தந்த இடத்தில் முருகன் கணேசரின் திருவுருவச் சிலையை நாட்டி கோயிலமைத்து வழிபட்டார். பெருமானுக்கு இலட்சம் அறுகினால் அர்ச்சித்து மோதகம், அப்பம் முதலான நைவேத்தியம் படைத்து வணங்கினார். அத்திருத்தலம் மயூரேசம் என அழைக்கப்படுகிறது.

பிரளயம் காத்த விநாயகர்

ஒவ்வொரு யுகத்தின் முடிவிலும் உலகை முற்றாக அழிக்கும் பிரளயம் உருவாவது வழக்கம். முதல் யுகமான கிருதயுகம் முடியும் காலம் வந்தபோது இராகு இட்ட சாபத்தினால் பிரளயம் பெருக் கெடுத்தோடியது.

உலகம் மூழ்கத் தொடங்கியது. மனிதர்களும் உயிரினங்களும் மாண்டு போகும் நிலையில் பிழைத்திருந்தவர்கள் இறைவனை வேண்டித் துதித்தனர். இறைவன் கணநாதனிடம் மகாவெள்ளத்தில் இருந்து மக்களைக் காப்பாற்றுமாறு ஆணையிட்டார். கணநாதன் பூமியில் கிளைத்திருந்த ஒரு புன்னை வனத்தில் புகுந்தார். அங்கே ஒரு கிணறு அமைத்தார். “ஓம்” என்ற பிரணவ மந்திரத்தை உச்சாடனம் செய்தபடி பேரழிவு செய்த ஏழு கடல்களையும் அந்தக் கிணற்றினுள் அடக்கினார். அழிவிலிருந்து தப்பிய மக்கள் வினை தீர்த்த விநாயகரைத் துதித்தனர். சங்கடம் அறுக்க உதவிய சங்கரனையும் வணங்கினர்.

பிரளயத்திலிருந்து காத்தருளிய விநாயகரை வருண தேவன் வாழ்த்தினான். அதுமட்டுமல்லாது சங்கு, நத்தைக்கூடு, கிளிஞ்சல், கடல்நுரை ஆகிய கடல்படு பொருட்களால் ஓர் கணபதி உருவஞ் செய்து அப்புன்னை வனத்தில் பிரதிஷ்டை செய்தான். ஆனை முகன் அமர்ந்த அழகைக் கண்டு “இவ்வூர் எம்மூர்” என்று ஈசனும் இணைபிரியா இறைவியும் அங்குவந்து கோயில் கொண்டனர்.

பிரளயம் காத்த விநாயகர் தனிச் சந்நிதியில் எழுந் தருளியுள்ளார். (இவர் வருண பகவானால் கடல்படு பொருட்களால் உருவாக்கப் பெற்றவர்) சந்தன நிறத்தில் தோன்றும் விநாயகரின் திருமேனியில் திப்பி திப்பியாகக் கிளிஞ்சல்கள் காட்சியளிக்கின்றன. வருடத்திற்கு ஒருமுறை விநாயகர் சதுர்த்தித் திருநாளில் இக்கிளிஞ்சல்கள் விநாயகருக்கு தேனால் மட்டும் அபிசேகம் நடைபெறுகிறது. இரவு முழுவதும் அபிசேகம் செய்யப்படும் தேன் முற்று முழுதாக விநாயகரின் திருமேனியில் உறிஞ்சப்பெற்று விடுகிறது. சந்தன விநாயகர் தேனபிசேக வேளையில் செம் பவள மேனியராக மாற்றங்கொள்கிறார். தேனபிசேகத் திருக்காட்சியைக் கண்டு வணங்கும் பக்தர்கள் கோரும் வரங்கள் அடுத்த ஆண்டு

தேனபிசேகத்துக்குள் நிறைவேறு சின்றனவாம். தலம் திருப்புறம் பயம் (கும்பகோணத்துக்கு வடமேற்கே பத்து கி.மீ தொலைவில்) இத்தலத்தில் சாட்சிநாதர் சிவத்தலம் உண்டு. தட்சிணாமூர்த்திக்கும் தனிக்கோயில் உண்டு.

வரம் தருவார் வலஞ்சுழி விநாயகர்

பொங்கிப் பெருகி நூங்கும் நுரையுமாக ஓடிவரும் காவிரி ஆறு ஆதிசேஷன் வெளிப்பட்ட பள்ளத்தில் பாய்ந்து பாதாளத்தில் இறங்கிவிட்டது. காவிரி இல்லாத சோழநாடா? மாமன்னன் திகைத்தான், நடுங்கினான். “இறையே” இது என்ன சோதனை? என்று கைகூப்பி மெய்யொடுங்கிக் கடவுளைத் தொழுதான்.

“மன்னனோ, மகரிஷியோ இறங்கி அப்பாதாளத்தில் பலியிட்டுக் கொண்டால் பிளவு மூடிக்கொள்ளும். காவிரி வெளிப்படும்” என்று அசரீரி கேட்டது.

ஓலிக்கும் குரல் கேட்டு மன்னன் மனம் கலங்கினான். பிறகு ஒருவாறு தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு, ஓரண்ட முனிவர் என்னும் தவமுனிவரிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறினான்.

மன்னனுக்கு ஆறுதல் கூறிய முனிவர் தானே அப்பெரும் பிளம்பில் இறங்கியதும் பிளவு மூடப்பட்டது. காவிரியும் வெளிப்பட்டது. அத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த ஓரண்ட முனிவர் வழிபட்ட தலம் திருவலஞ்சுழி. ஓரண்ட முனிவரின் உருவம் கோயிலில் உள்ளது.

சுபரத்தீஸ்வரர், செஞ்சடைநாதர், கற்பகநாதேஸ்வரர், வலஞ்சுழிநாதர் என்பன இக்கோயில் இறைவனின் மறுநாமங்கள். இறைவியை பிருவந்நாயகி, பெரிய நாயகி என்று அழைப்பர். காவிரி, அரசலாறு, ஜடா தீர்த்தம் போன்றவை இக்கோயிலுக்கான தீர்த்தங்கள்.

தலவிநாயகரான வெள்ளை வாரணப் பிள்ளையாரே இத்தலத்தின் சிறப்பு மூர்த்தி. எல்லா விநாயகருக்கும் துதிகை இடப்பக்கமாகச் சுழித்துக் காணப்படுகிறது. இங்குள்ள விநாயகருக்கு துதிகை வலப்பக்கமாகச் சுழித்துக் காணப்படுகிறது. இவர் வீற்றிருக்கும் மண்டபம் இந்திரனால் அமைக்கப்பட்டது. சித்திரத்தூண்களும், கற்குத்துவிளக்குகளும் உடைய அழகிய மண்டபமாகும்.

கடல் நுரையால் வடிவமாகி, இந்திரனால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட மூர்த்தியே வெள்ளைப் பிள்ளையார். இதனால் விநாயகருக்கு பச்சைக் கற்பூரம் மட்டும் சார்த்தி அபிஷேகம் செய்கிறார்கள். கிழக்கு நோக்கிய கோபுர வாசலால் உட்சென்றதும் வலப்பக்கம் தெப்பக்குளம். இது பெரிய அளவிலான கோயிலாகும். அம்பாள் மணக்கோலத்தில் காணப்படுகிறார். அஷ்டபுஜகாளி மூர்த்தம் காண்போரைக் கவருகிறது. பைரவர், ஈஸ்வரன் சந்நிதிகளும் உண்டு.

இது அமைதியான பெருங்கோயிலாகும். சுவாமி மலைக்கும் திருவலஞ்சுழி குறுகிய தூரம் தான். வலஞ்சுழியில் விநாயகர், சுவாமிமலையில் முருகர் அண்ணனையும் தம்பியையும் சேர்த்தே விளங்குவது மிக விசேடமானது.

சங்கடஹா சதுர்த்தி விரதம்

சங்கடஹா சதுர்த்தி விரதம் தேய்பிறையில் வரும் சதுர்த்தியில் கைக்கொள்ளப்படுகிறது. முழுமுதற் கடவுளும், ஆயிரம் யானை பலம் கொண்டவரும், எவர் தன்மீது உள்ளன்போடு வழிபடுகிறார்களோ அவர்களின் குறை தீர்ப்பவருமான விநாயகரை வேண்டி, இத்தினத்தில் அனுஷ்டிக்கும் விரதமாகும். இவ்விரதம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டால் துஷ்டர்களுக்குச் சங்கடமும், பக்தர்களுக்கு நன்மையும் ஏற்படும்.

தீராத வியாதி, வறுமை, திருமணத்தடை, குழந்தைப்பேறு இல்லாதவர் போன்றவர்கள் எல்லோரும் சங்கடஹர சதுர்த்தி விரதத்தை ஒவ்வொரு மாதமும் இடையீடு இல்லாமல் அனுஷ்டித்து வந்தால் எல்லாத் துன்பங்களிலிருந்தும் விரைவில் விடுதலை கிடைக்கும். கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தி நாளன்று விநாயகருக்குப் பூசை, ஹோமம் ஆகியவற்றைச் செய்தால் சங்கடத்திலிருந்து விடுபடலாம். அன்று முழுவதும் விரதமிருப்பது மிகச்சிறப்பு. இவற்றால் கடன்தொல்லை நீங்கும், திருமணம் கைகூடும், புத்திர சந்தான பாக்கியம், தேகாரோக்கியம், செல்வம் சேருதல், உடல்நலம் கிட்டுதல், பில்லி சூனியம், கிரகதோசங்கள் நீங்குதல், பசு, பிதூர் சாபங்களிலிருந்து விமோசனமும் பல நன்மைகளும் கைகூடும்.

சிரவண கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் அதிகாலை பிரம்ம முசுர்த்தத்தில் இந்த விரதம் தொடக்கப்படுதல் உசிதம். அன்று பகல் முழுவதும் விரதம் இருக்க வேண்டும். சந்திரன் உதயமானதும் கணேசனுக்கும், சந்திரனுக்கும் நைவேத்தியம் செய்து விட்டுச் சாப்பிடலாம். பிள்ளையாருக்கு 21 மோதகம் நைவேத்தியம் செய்யலாம். ஏழைப் பிராமணர்களுக்கு பழங்கள், ஆடைகள் ஆகியவற்றை அன்போடு கொடுக்கலாம். இவ்விரதத்தை முறையாகக் கைக்கொண்ட பலர் முனிவர்கள், தேவர்கள், அரசர்கள், அருளாளர்கள் நன்மையடைந்தனரென வரலாறுகள் கூறுகின்றன.

புரிசுண்ட முனிவர் (விநாயக பக்தர்களில் முதல்வர்)

நடுக்காட்டில் கொடியவனான விப்ரதன் என்பவன் இடுப்பில் கத்தியுடன் பயங்கர உருவமாக நடமாடினான். அவ்வழியே செல்பவரைக் கொலை செய்து உடமைகளைக் கொள்ளையடிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டவன். அக்காட்டில் வழிச் சென்ற ஒருவன் இவன் தூரத்திய போது தப்பியோடியதால் மிகுந்த சினத்துடன் ஓர் மரத்தின் கீழிருந்தான். அதே நேரம்

“கணபதி திருத்தாள் தொழுதிடுவாய் மனமே
மறவாதொரு பொழுதும் தொழுதிடுவாய் தினமும்”

என்று பாடும் ஒலி கேட்டது. விப்ரதன் நிமிர்ந்து நோக்கினான். மூல முதல்வன் கணபதியைப் பாடியபடி முக்கல முனிவர் வந்துகொண்டிருந்தார்.

ஆகா! அவன் தப்பினாலும் இவனொருவன் சிக்கியுள்ளான் என்று எண்ணிக்கொண்டு கத்தியை ஓங்கிக்கொண்டு முக்கல முனிவர் முன் போய் நின்றான் விப்ரதன். கத்தியைக் கண்டும் அஞ்சாத முனிவர் சஞ்சலப்படவில்லை. விப்ரதன் இதுவரை தன்னைக் கண்டு பயந்து ஓடுபவர்களையும், தான் பாய்ந்து தாக்க வருபவர்கள் என இருவகையினரையே அங்கு கண்டான். முனிவர் அசையாது விப்ரதனின் கண்களையே உற்று நோக்கினார். சிறிது நேரம் முனிவரின் கண்களையே நோக்கிய மூர்க்கனின் கையிலிருந்த கத்தி தானாகவே நிலத்தில் விழுந்தது. தீயவன் திருந்தினான். “என் குரூரத்தை அழித்த குருமூர்த்தி” என்ற படி விப்ரதன் முக்கலரின் பாதுகங்களில் விழுந்தான்.

“சுவாமி தாங்கள் யாரோ எனக்குத் தெரியாது. தங்களின் பார்வை என்னை மனிதனாக்கி விட்டது. இதுவரை கொலையும் கொள்ளையும் செய்து பாவியாகிவிட்டேன். அருள்புரியுங்கள் சுவாமி” என்று கதறிய வண்ணம் முக்கல முனிவரின் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

அவனுடைய நிலையை உணர்ந்த முனிவர் அவன் தலையில் கைவைத்து “ஓம் கணேசாய நம” என்ற கணேச மந்திரத்தை அவன் காதில் மூன்று முறை உபதேசித்தார். அதன் பின் அங்கிருந்த பட்டமரத்தின் கொப்பு ஒன்றை எடுத்து நிலத்தில் கிடங்கு எடுத்து, அக்கிடங்கில் தடியை நட்ட முனிவர் “விப்ரதா நான் சொல்லிக் கொடுத்த கணேசமந்திரத்தை உச்சரித்தபடி இந்தக் கொப்புக்குத் தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டு வா. பட்டுப்போன இந்தக்கட்டை துளிர்க்கும். சந்தேகப்படாதே நான் சொன்னபடி கணேச மந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டே இரு. அவன் அருளாலே உனக்குச் சித்திகள் எல்லாம் உண்டாகும். சிறிது காலஞ்செல்ல மீண்டும் வருவேன் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். முக்கலர் போன திசைநோக்கி பயபக்தியுடன் விழுந்து வணங்கினான் விப்ரதன்.

அன்று முதல் அதிகாலையில் எழுந்து நீராடிய பின் முனிவர் கூறியபடி கணபதி மந்திரத்தைச் சொல்லி நட்ட கட்டைக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவதும், கணபதி மந்திரத்தைச் சொல்லி உருவேற்று வதும் ஆகிய நியம நிஷ்டையுடன் இனிது வாழ்ந்தான்.

பட்டகட்டை துளிர்ந்து மரமாக வளர்ந்தது. விப்ரதன் அதை யிட்டு ஆச்சரியப்படாது இது குருவின் அருள் என்று எண்ணியபடி அந்த மரத்தின் கீழிருந்து கணேச மந்திரத்தை உச்சரித்த படி கடுந்தவஞ் செய்து வந்தான். அவனது உடல் மட்டுமல்ல உள்ளமும் அசையாது தவத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. ஒரு நாள் முக்கலர் தான் கூறியபடி அவ்வழியே வந்தார். விப்ரதனின் அசையாத கடுந் தவத்

தைக் கண்டு தாமே அசந்து விட்டார். முற்றும் துறந்த முனிவர் களிடமும் காணாத மனவறுதியை கண்டு விப்ரதா உன் நிலை மிக அற்புதமானது என்று வாய்விட்டுப் பாராட்டினார்.

தமது கமண்டலத்திலிருந்து தீர்த்தத்தை எடுத்து விப்ரதன் மீது தெளித்தார். அவனிடமிருந்த பழைய வினைகளெல்லாம் அகன்றன. விப்ரதன் எழுந்ததும் அவனை உற்று நோக்கிய முனிவர் ஆச்சரிய மடைந்தார். விப்ரதனின் புருவங்களுக்கருகில் ஒரு சிறிய தும்பிக்கை இருந்தது. விநாயகரைத் தியானித்த விப்ரதன் விநாயகரின் வடிவத்தையே பெற்றான். அதிசய மேலீட்டினால் முனிவர் அவனைக் கட்டியணைத்தார். விப்ரதனே விநாயகரின் அருளை விரைவில் பெற்றதால் இனிமேல் “புருசுண்டி முனிவர்” என்னும் பெயருடன் விளங்குவீர். விநாயக பக்தர்களில் நீரே முதல்வர் என்று வாழ்த்தினார்.

அதன்படி விநாயகர் பக்தர்களில் புருசுண்டி முனிவர் முதல்வராக விளங்குகிறார். “தீயவர்களும் திருந்தி வாழலாம்” என்னும் உன்னதமான விளக்கம் தரும் வரலாறு இதுவாகும்.

எல்லோருக்கும் தெரிந்த விநாயகர் சுலோகம் ஒன்று விளக்கம் பெறுகிறது.

“சுக்லாம் ப்ரதரம் விஷ்ணும்
சசிவர்ணம் சதுர்புஜம்
ப்ரஸந்த வதனம் த்யாயே
சர்வ விக்னோப சாந்தயே”

சுக்லாம் ப்ரதரம் - வெண்மையை ஆடையாக உடையவர்.
விநாயகருக்கு வெண்பட்டாடை சாத்தி
வழிபடுவார்கள். அது அவரது தூய்மையான
அடையாளம்.

- விஷ்ணும் - விநாயகர் எங்கும் பரவி இருப்பவர். வெட்ட வெளியிலும், மரங்களின் அடியிலும், தெருவோரங்களிலும் குறிப்பாக அவர் வீற்றிருக்காத இடமேயில்லை. மஞ்சள், களிமண், புற்றுமண், சாணம், வெல்லம் போன்ற இலகுவான பொருட்களில் அமர்ந்திருப்பார்.
- சசிவர்ணம் - வெண்மையும் கறுப்பும் கலந்த நிறமுடையவர். வெள்ளை நிறத்தில் கறுப்பும் உள்ளிட்ட கலப்பு நிறமுடைய யானை வெள்ளை வாரண பிள்ளையார் என அழைக்கப்படுகிறார்.
- சதுர்புஜம் - விநாயகருக்கு நான்கு தோள்கள். ஆனால் ஐந்து கைகள். ஐந்துகரமும் அங்குச பாசமும் என்று ஒளவையார் கூறினார். நான்கு திருக்கரங்களுக்கும் நான்கு தோள்கள். ஐந்தாவது கரமான தும்பிக்கைக்குத் தோள்கள் இல்லையே.
- ப்ரஸந்த வதனம் - விநாயகர் ஒளிபொருந்திய திருமுகம் அமையப் பெற்றவர். ப்ரஸந்தம் என்றால் யானை முகம் என்ற பொருளும் உண்டு. இதை ப்ரஸந்தநோ மத்தவாரண என்று நிகண்டு கூறுகிறது.
- சர்வ விக்னோப சாந்தயே - விநாயகரை உள்ளன்போடு வழிபட்டால் எவ்வகையான தடைகளும், இடையூறுகளும் நீங்கும். அமைதி கிடைக்கும். சகல நன்மைகளும் கிட்டும்.

பாரதம் எழுதிய பாளை வயிற்றோன்

வேதவியாசர் மூன்று ஆண்டுகள் விரதமிருந்து அவரது ஞானக்கண்ணால் பாரத வரலாறு புலனாயிற்று. பிரம்மா உடனே தோன்றி உலகமுய்ய மகாபாரதத்தைப் பாடுக என்று கூறினார்.

பாடுபவர் எழுதினால் வேகம் தடைப்படும் எனக் கருதி விநாயகர் பூசை செய்தார். விநாயகரும் அவர் முன் தோன்றினார். உடனே வியாசர் ஆனைமுகத்தானே உலகம் உய்யும் வண்ணம் பாரதத்தைப் பாடப்போகிறேன். அது தடைப்படாதிருக்கத் தாங்கள் அதை எழுதியருள வேண்டுமெனக் கேட்டார்.

விநாயகரும் பாரதம் எழுதுவது நல்லது. அதைப் பாடி வைத்தீர்களா அல்லது புதிதாகப் பாடப்போகிறீர்களா என வினவினார். வியாசர் புதிதாகப் பாடப்போவதாகப் பகர்ந்தார். அப்படியானால் எழுதிமுடிக்க அதிககாலம் பிடிக்கும். என்னை வழிபடும் பக்தர்கள் வருவார்கள். இதனால் நான் வேகமாக எழுதுவேன். அதற்கு முடியுமானால் எழுத இசைகின்றேன் என்று விநாயகரும் இணங்கினார்.

வியாசரும் இறைவனை வணங்கித் தான் பாடுவதைப் பொருளுணர்ந்து எழுதுமாறு வேண்டினார். அதற்கு உடன்பட்ட விநாயகர் தனது ஞானமாகிய கொம்பினால் மேருமலையில் எழுதினார். வியாசர் அறுபது இலட்சம் கிரந்தங்கள் பாடினார். இதில் விநாயகரின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்கிக் கடினமான பதங்களாகப் பாடினார். விநாயகர் பொருளுணர்ந்து எழுதுவதற்குள் வியாசரும் சுலோகங்களை ஆயத்தஞ் செய்தார். இவற்றில் எண்ணாயிரத்து எண்ணூறு கடினமானவை.

இவ்வாறு வியாசர் பாடிய அறுபது இலட்சம் கிரந்தங்களில் முப்பது இலட்சம் தேவருலகிலும், பதினைந்து இலட்சம் அசுரர்

உலகிலும், பதினான்கு இலட்சம் யட்சவுலகிலும், ஒரு இலட்சம் மட்டுமே பூவுலகில் நின்றது என்பார்கள்.

இப்பெருமை மிக்க பாரதக்கதையை விநாயகரை வணங்கி விட்டுப் படித்தால் அதிலுண்டான பலன் நிறையவுள் என்பதை,

“ஓதவிநாயகனும் ஓங்குபுகழ் பெருகும்
காதல் பொருளனைத்தும் கைகூட்டும் சீதப்
பனிக்கோட்டு மால்வரைபோல் பாரதப்போர்
தீட்டும் தனிக்கோட்டு வாரணத்தின் தாள்”

எனும் பெருஞ்சீத்தனாரின் பைந்தமிழ்ப் பாட்டினால் அறியலாம்.

பயன்மிகு பாரதத்தைப் படிக்கு முன் பானை வயிற்றோனையும் வணங்கிப் பயன்பெறுவோமாக.

லீலா காண்டம்

வக்கிரதுண்ட விநாயகரின் அவதாரம்

எல்லாம் வல்ல விநாயகப் பெருமான் பக்தர்களுக்கு அருள் பாலிப்பதன் பேரில் யுகங்கள் தோறும் எழுந்தருளி எடுத்த திருவுருவங்கள் எண்ணிறைந்தவை. அதனை எவராலும் இலகுவில் கண்டறிய முடியாது. முன்பொரு சமயம் சிவபெருமான் தமது சேயோனாம் திருமுருகனுக்கு விநாயகரின் பன்னிரண்டு அவதாரங்களை எண்ணிலடங்காத திருவவதாரங்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்து உபதேசித்தார். அவரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பன்னிரண்டு அவதாரங்களாவன,

1. வக்கிரதுண்ட விநாயகர் (இவ்வரலாறு இந்த நூலின் முற்பகுதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
2. சிந்தாமணி விநாயகர்
3. கஜானனர்
4. விக்கினராஜா
5. மயூரேசர்
6. பாலச்சந்திரர்
7. தூமகேது
8. கணேசர்
9. கணபதி
10. ககோற்கடர்
11. உடுண்டி விநாயகர்
12. வல்லபை விநாயகர்

இம்மலரின் வக்கிரதுண்ட விநாயகரின் வரலாற்றினை முதலில் அறிந்தோம். ஏனைய பதினொரு அவதாரங்களையும் விரிவாக அறிவோம்.

சிந்தாமணி விநாயகர்

முன்னொரு காலத்தில் தேவேந்திரன் தமது தேவ பரிவாரங்கள் புடைகுழப் பூலோகத்தின் சிறப்பைக் கண்டறியும் நோக்கில் குதிரை மீது வந்தடைந்தான். அவர்கள் வந்தடைந்த தமிழகத்தில் பசுமை நிறைந்த சோலைகளும் அதன் குழலில் சிற்றாறுகளும் மலர்களின் சுகந்த நறுமணமும் சோலை நடுவேயிருந்து முனிவர்களின் வேத முழக்கமும் அவனை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. அவன் வந்தவேளை பசியும் தாகமும் வருத்தக் குதிரையிலிருந்து இறங்கினான். ஆற்றிலோடிய தூய நீரைக் கண்டதும் நீராடி அசதியைப் போக்கினான். சற்று நேரஞ் சென்றதும் பரிவாரங்

களை ஆற்றங்கரையில் நிறுத்திவிட்டு வேத ஒலி கேட்ட இடத்தை நாடினான்.

அவ்விடம் கபில முனிவரின் ஆச்சிரமமாகும். முனிவர் நிட்டையிலிருந்தார். சீடர்கள் வேதப் பயிற்சி செய்துகொண்டிருந்தனர். தேவேந்திரன் முனிவரைக் கண்டதும் வணங்கினான். அச்சமயம் நிட்டை கலைந்த முனிவர் இந்திரனை எதிர்கொண்டு வரவழைத்து உபசரிக்க எண்ணினான். தேவேந்திரனின் பரிவாரங்

களையும் அழைத்து வருமாறு கூறிவிட்டுச் சிவபிரானைத் தியானித்து அதன் சக்தியால் சுவர்க்கலோகத்தில் கிடைக்கும் உணவுகளிலும் அதிருசி மிக்க அன்ன பானங்களை வழங்கியாவருக்கும் அரியதோர் விருந்து படைத்தார். அவ்விருந்தினை ஆவலுடன் சுவைத்த தேவேந்திரன் கபில முனிவரை வெகுவாகப் பாராட்டினான்.

மேலும் தமது நன்றிக் கடனாக தேவலோகத்தின் பொற்களஞ்சியத்திலிருந்து அரிய “சிந்தாமணியை” வாயு தேவன் மூலம் எடுத்து வரச் செய்து கபில முனிவரிடம் காணிக்கையாக்கினான். பெருமகிழ்வடைந்த தேவேந்திரன் பூலோக உலாவிலிருந்து கபில முனிவரின் அன்பான ஆசியுடன் தேவலோகஞ் சென்றான். இந்திரனால் வழங்கப்பட்ட சிந்தாமணியைக் கபில முனிவர் தமது உயிரிலும் மேலாக மதித்துத் தினமும் பூசித்துத் தேவை ஏற்படும் போது சிந்தாமணியின் அரிய சேவையையும் பெற்று மகிழ்ந்தார்.

முன்பொரு காலத்தில் தமிழ் நாட்டை அபிசித்து என்னும் அரசன் ஆண்டு வந்தான். இவன் நெடுந் தவமிருந்து இறையருளாற் பெற்ற மகனான கணன் என்பவன் சிறு வயதிலிருந்தே சிறந்த கல்வியறிவும் திறமையும் மிக்க பராக்கிரமசாலியாக விளங்கினான். இவனின் விவேகம் இறைவனை வேண்டிக் கடுந்தவமிருந்து அதிக வரங்களைப் பெற வைத்தது.

இதன் பேறாகத் தந்தையின் பின் அரசு பொறுப்பேற்றுத் தனது அரசை விரிவாக்க முன் வந்தான். பூலோகம் மட்டுமல்ல தேவலோகத்தில் பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியவர்களையும் வென்று தனது அரசுடமையாக்கினான். ஒரு சமயம் காட்டில் வேட்டையாடச் செல்லும்போது தனது படை பட்டாளங்களையும் அழைத்துச் சென்றான். மதிய வேளை வேட்டையாடிய களைப்பும் பசி தாகமும் மேலிட அயலிலிருந்த கபில முனிவரின் ஆச்சிரமத்தை நாடினான். முனிவரும் மன்னனை அன்புடன் வரவேற்றார். மதிய

வேளையானதால் அருகிருந்த ஆற்றில் நீராடியதும் யாவரும் பசியாறிப் போகலாமென இன்னுரை பகர்ந்தார்.

கணராசன் தனது படையினருடன் நீராடி வரும்போது புதிதாய்மைந்த மாளிகையில் அருவிருந்து காத்திருந்ததைக் கண்டு வியந்தான். அனைவரும் அறுசுவையுண்டியைச் சுவைத்தனர். சற்றுநேரஞ் செல்ல கணராசன் எவ்வாறு முனிவரால் இவ்வுபசாரஞ் செய்ய முடிந்ததென வினவினான். முனிவரும் தமது சிந்தாமணியின் சிறப்பைத் தெரிவித்தார். இயல்பாகவே வன் செயலால் பூலோகம், தேவலோகம் யாவற்றையும் கைப்பற்றியவன் சிந்தாமணியையும் கைப்பற்ற ஆவலுற்றான்.

முனிவரிடமிருந்து தனது வலிமையைப் பயன்படுத்திச் சிந்தாமணியைக் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான். முனிவர் தம் உயிரிலும் மேலாகப் பாதுகாத்த சிந்தாமணி பறிபோனதால் மிகவும் மனம் வருந்தினார். தமது நிலையை முன்வைத்து விநாயகப் பெருமானை வேண்டிக் கடுத்தவமிருந்தார். நிறைவாக பெரிய ஓம குண்டமமைத்து நீடிய காலம் ஓமம் வளர்த்தார். முனிவரின் தூய சிந்தனையை உணர்ந்த விநாயகர் சித்திபுத்தி தேவியர் சகிதம் சிங்கவாகனத்திலமர்ந்தவாறு ஓம குண்டத்திலிருந்து காட்சி தந்தார். பெருமான் முனிவரை நோக்கிக் கபில முனிவரே உமது வேண்டுதலுக்காகவே இங்கு அவதரித்தோம். உமது சிந்தாமணியைக் கவர்ந்து தர மறுத்த கணராசன் அழிவான். சிந்தாமணியை உம்மிடம் தருவேன் எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். முனிவரும் மன நிறைவுடன் விநாயகரைப் பூசை செய்து மகிழ்வித்தார்.

அன்றிரவு கணராசன் ஆழ்ந்த உறக்கத்தின்போது கெட்ட கனவொன்றைக் கண்டு பயந்து எழுந்தான். பதைபதைத்துத் தனது பெற்றோரையும் புத்திரர்களையும் வரவழைத்துத் தனது கொடிய கனவை எடுத்துரைத்தான். யாவரும் அவனைத் தேற்றினர். தீய மதியுடைய மந்திரிகள் சிலர் கபில முனிவர் மீது படையெடுத்துக்

கொல்ல வழிவகுத்தனர். இதன் பேறாக கணராசனுடன் அவனின் இரு புதல்வர்கள் உட்படப் படையொன்றுடன் போருக்காகக் கபில முனிவரின் ஆச்சிரமத்தை அடைந்தனர்.

அச்சமயம் முனிவர் விநாயகரைப் பூசித்துக்கொண்டிருந்தார். படை சூழ்ந்ததால் தம்மைக் காப்பாற்றுமாறு விநாயகரை வேண்டினார். அச்சமயம் விநாயகரின் தேவியான சித்தி என்பவர் தாமே போரை எதிர்கொள்ள முன்வந்தார். தமது சக்தியால் ஏராளமான போர் வீரர்களையும் போராயுதங்களையும் தோற்றுவித்தார். ஒரு புறம் சித்தியின் தலைமையில் தேவ படைகளும் மறுபுறம் கணனின் புத்திரரிருவரின் தலைமையில் படைகளும் மோதின. சிறிது நேரத்தில் கணராசனின் படைகள் பல அழிந்ததும் புத்திரரிருவர் கைது செய்யப்பட்டனர். அன்றைய போர் முடிவுக்கு வந்தது.

மறுநாள் எஞ்சிய படைவீரர்களுடன் கணராசன் போரிட முன்வந்தான். முனிவரின் ஆச்சிரமத்துட் புகுந்து விநாயகர் மீது பாணம் தொடுத்தான்.

சினங்கொண்ட விநாயகப் பெருமான் தமது மழு ஆயுதத்தை எடுத்து வீசினார். அம்மழு ஆயுதம் கணராசனின் தலையைத் துண்டித்தது.

அச்சமயம் கணராசனின் தந்தையான அபிசித்து ஓடோடிச் சென்று சிந்தாமணியை எடுத்து வந்து விநாயகரின் பாதங்களில் வைத்துப் பூசித்தான். தனது பேரன்மார் இருவரையும் விடுவிக்கு மாறும் அவர்கள் தமது நாட்டை அரசாள உதவுமாறும் இரந்தான். விநாயகப் பெருமானும் அப்படியே ஆகட்டும் என்று கூறி அருள் புரிந்தார்.

அபிசித்து பெருமானின் திருப்பாதங்களில் வைத்த சிந்தாமணியை விநாயகர் எடுத்துக் கபில முனிவரின் கையிற் கொடுத்தார்.

சிந்தாமணி விநாயகர்

அதனைத் தமது கழுத்தில் அணிந்து கொண்டார். இவ்வரிய செயலால் சிந்தாமணி விநாயகர் என்னும் பெயர் சிறப்புடன் நிலை பெற்றது. மேலும் கபில முனிவரின் ஆச்சிரமத்தில் அவதரித்ததால் கபில விநாயகர் எனவும் சுமுகமான முகத்தோடு காட்சி தந்ததால் சுமுக விநாயகரெனவும் போற்றப்படுகிறார்.

தார். அதனை ஏற்ற கபில முனிவர் விநாயகப் பெருமானை வணங்கி எம் பெருமான் உலக நன்மைக்காக இச்சிந்தாமணியை எடுத்துத் தருவதன் பேரில் இவ்வாச்சிரமத்தில் அவதரித்தீர்கள். இச்சிந்தாமணிக்காகக் கயவனை அழித்து அதனைப் பெற்றுத் தந்தீர்கள். இதனால் இன்று முதல் தங்களுக்குச் “சிந்தாமணி விநாயகர்” என்னும் நாமம் வழங்கட்டும். முற்றும் துறந்த முனிவரான எனக்கு இச்சிந்தாமணியால் பயனேதுமில்லை. இச்சிந்தாமணி எம்பெருமானின் மார்பில் அணிவதே சிறப்பாகுமென இறைஞ்சினார். பெருமானும் தமது பக்தனின் பெருவிருப்பை ஏற்று

கணானனர் லீலையும் சிந்தாரன் கால ரூபிக் கதைகளும்

முன்னொரு யுகத்தில் பிரம்மா சத்திய லோகத்திலிருந்து கொட்டாவி விட்டபோது அதிலிருந்து பயங்கரமான தோற்றமுடைய அரக்கன் தோற்றம் பெற்றான். அச்சமயம் மூவுலகிலும் இரத்த மழை பொழிந்தது. அவன் செம்பரத்தம்பூப் போன்ற நிறமும், மிகுந்த அழகும், மலைபோல் நெடிதுயர்ந்த பருமனான உடலுடனும் காணப்பட்டான். அவனைக் கண்டதும் பிரம்மா நீ யார்? என்று கேட்டார்.

அவ்வசரன் நீங்கள் கொட்டாவி விடும்போது உற்பத்தியான தால் நான் உங்கள் மகனாவேன். நீங்கள் எனக்கொரு பெயர் சூட்டியும் தங்கி வசிக்கும் இடமும் தர வேண்டுமென்றான். பிரம்மா பயத்துடன் மகன் என்ற பாசம் மேலிட அவன் சிவந்த நிறமுடையதால் சிந்தாரன் என நாமஞ் சூட்டினார். மூவுலகிலும் சென்று விரும்பிய இடத்தில் வசிக்கலாம். மூவுலகையும் வசமாக்கி விஷ்ணு முதலான தேவர்களுடன் விரோதமின்றி விளங்குவாய். உனக்குத் தேவர்களின் ஆயுதங்களினால் மரணம் ஏற்படாது. நீ கோபத்துடன் யாரைக் கட்டித் தழுவினாலும் அவர் எரிந்து சாம்பலாவார்கள். எனது புத்திர பாசத்தினால் இவ்வரங்களைத் தந்தேன் என்றார் பிரம்மா.

அப்பொழுது சிந்தாரன் தான் பெற்ற வரத்தினைப் பரிசோதிப்பதன் பேரில் பிரம்மாவைக் கட்டியனைக்க முன் வந்தான். பிரம்மா பயந்தோடிப்போய் வைகுண்டத்தில் மகாவிஷ்ணு விடம் தஞ்சமடைந்தார். சிந்தாரன் அங்கு சென்றதும் பிரம்மா, விஷ்ணு ஆகிய இருவரையும் அனைக்க முன்வந்தான். அது கண்ட விஷ்ணு பயந்த நிலையில் சிந்தாரனை நோக்கி நாமிருவரும் பல மற்றவர். உனது திறமையை சிறந்த பலசாலியான பரமேஸ்

வரனிடஞ் சென்று பொருதுவதே சிறப்பாகும் எனத் தந்திரமாகக் கூறினார். சிந்தூரனும் அது கேட்டுக் கைலாயஞ் சென்றான். பரமேஸ்வரன் அச்சமயம் நிட்டையிலிருந்தார். அவரருகேயிருந்த பார்வதியின் அழகில் மயங்கியவன் பார்வதியைக் கவர்ந்து செல்ல முற்பட்டான். பார்வதி பரமேஸ்வரனிடம் தெரிவித்ததும் அவர் நிட்டையிலிருந்து எழுந்து சூலாயுதத்தால் குத்த முற்பட்டார். அசுரனும் கட்டியணைப்பதன் பேரில் அவரை அணுகினான். அச்சமயம் விநாயகர் அந்தணர் வேடத்தில் இருவருக்குமிடையில் தோன்றி இருவரும் கட்டிக் தழுவாமல் போரிடுவதே மேலானது கூறி இருவருக்குமிடையில் தமது பரசு ஆயுதத்தை நிறுவி விட்டு ஒதுங்கி நின்றார்.

இருவரும் விற்போர் செய்தனர். வெற்றி காணாத சிந்தூரன் பரமேஸ்வரனைக் கட்டியணைக்க முன்வந்தபோது நடுவேயிருந்த பரசு மேலெழுந்து அசுரனைத் தாக்கித் தடை செய்தது. அங்கு நின்ற அந்தணர் சிந்தூரனை நோக்கி ஆலகால விஷமுண்ட சிவனார் சூலத்தினால் கொன்றொழிப்பார் என்றதும் சிந்தூரன் அங்கிருந்து பூலோகஞ் சென்றான்.

அச்சமயம் பார்வதிதேவி அந்தணரை அணுகி நீங்கள் யார் என்க கேட்டதும் அவர் சித்திபுத்தி தேவியருடன் சிங்க வாகனத்தில் அமர்ந்த விநாயகப் பெருமானாகக் காட்சி தந்தார். பார்வதியை நோக்கிய விநாயகர் “புவனேஸ்வரியே உன்னைக் கவர்ந்து செல்ல வந்த சிந்தூரனை அழிப்பதன் பேரில் நானே உனக்கு மகனாக அவதரிப்பேன்” என்று கூறியதும் மறைந்தருளினார்.

சிந்தூரன் தான் பெற்ற வரத்தால் பூலோகத்தில் யாவற்றையும்கையாலணைத்துச் சாம்பராக்கினான். பூலோகத்தில் யாவும் அழிந்ததால் யாகங்கள், தான தருமமேதுமின்றி அவிர்ப்பாகம் ஏதும் கிடைக்காத தேவர்கள் பசியால் வாடினர். பூலோகத்தை அழித்ததும்

சிந்தூரன் தேவலோகத்தையும் அழிக்கச் சென்றான். இந்திராதி தேவர்கள் விநாயகப் பெருமானிடம் முறையிட்டனர். அவர் தேவர்கள் முன் தோன்றி சிந்தூரனை அழித்துத் தேவர்களைக் காப்பதாகக் கூறியதும் பார்வதிதேவியின் வயிற்றில் கருவாக அமைந்தார்.

சிவனார் கருவுற்ற பார்வதியின் உடல்நிலைக்கேற்பத் தமிழகத்தில் பரியலி என்னுமிடத்திலுள்ள குளுமையான நந்த வனத்திலோர் இரத்தின மாளிகையமைத்துச் சுக வாழ்வுக்கு அணி செய்தார். பார்வதியும் சேடியரும் குதூகலமான வாழ்வில் இன்புற்றனர்.

முற்பிறவியில் சிவபக்தனான கஜமுகாசுரன் என்பவன் நாரத முனிவரிட சாபத்தினால் பரியலிக்காட்டில் யானையாக அவதரித்துப் பல கொடுமைகளைச் செய்தான். ஒருநாள் அந்த யானை பார்வதி தேவியிருந்த இரத்தின மாளிகையின் முன்பக்கத்தைத் தன் கொம்பினால் இடித்துச் சேதப்படுத்தியது. இதனால் பயந்த பார்வதிதேவி நிட்டையிலிருந்த சிவனாரிடம் முறையிட்டாள். ஈசன் தமது சூலாயுதத்தை யானை மீது எறிந்தார். யானையின் தலை துண்டிக்கப்பட்டது. உடல் நிலத்தில் சாய்ந்தபோது “சிவாயநம” என்னும் மந்திரஒலி கேட்டது. அதைக் கேட்டதும் சிவனார் அன்பரே நீ வேண்டும் வரம் யாதெனக் கேட்டார். அதைக் கேட்டதும் கஜமுகாசுரனான யானை “தனக்கு அழியாத முத்தி தர வேண்டும்” என்றான். அப்படியே ஆகட்டும் என்று கூறிய சிவனார் யானையின் தோலை உரித்து ஆடையாக அணிந்து கொண்டார். இதனால் சிவனுக்கு கிருத்திவாசன் என்னும் பெயர் வழங்கப்படலாயிற்று. மேலும் யானையின் தலையை எடுத்துப் பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொண்டார்.

இதே சமயம் சிந்தூரன் மூவுலகிலும் தனக்கு எதிரிகள் இல்லையே என்ற அகந்தையில் இருந்தான். ஒருநாள் “அடே சிந்தூரா! உனக்கு அழிவு காலம் வந்துள்ளது. உன்னை அழிப்பதற்

கென்றே விநாயகர் பார்வதியின் கருவில் வளர்கிறார்” என அசரீரி செப்பியது. சிந்தூரன் பதைபதைத்து தன்னைக் கொல்லவிருக்கும் பார்வதியின் கருவைச் சேதமாக்க எண்ணினான். அவ்விடத்தைத் தேடி வந்து கண்டறிந்தபோது ஈசனார் நிட்டையிலும் பார்வதி உறக் கத்திலும் இருந்தனர். அவன் காற்றிருவில் பார்வதியின் உடலிற் புகுந்து கருவைச் சிதைத்து அதன் தலையை வெளியேற்றிச் சென்று விந்தியமலைச் சாரலில் வீசிச்சென்றான். அவ்விடத்தில் பெரிய பள்ளம் தோன்றியது. இப்பள்ளம் “கணேச குண்டம்” என வழங்கப் படுகிறது. அத்தலையிலிருந்து ஒழுகிய இரத்தம் ஆறாகப் பெருகி ஓடியது. இது “சோண நதி” என அழைக்கப்படுகிறது.

சிந்தூரனால் சிரம் சேதமடைந்தாலும் உடல் பூரண வளர்ச்சியடைந்தது. இக்காலத்தில் சிவனார் பார்வதியை இடப வாகன மூலம் கைலைக்கு அழைத்து வந்தார். உரிய காலத்தில் தலையற்ற ஆண் குழந்தை பிரசவமானது. தலையில்லாத பிள்ளை யெனப் பெற்றோர் வருந்தினர். பிரம்மா, விஷ்ணு மற்றும் தேவர்கள் அங்கு வந்து பெற்றோருக்கு ஆறுதல் கூறினர். அங்கு வந்த நாரத முனிவர் அப்பிள்ளையிடம் அது பற்றிக் கேட்டபோது “சிந்தூரனை அழிக்கவென்றே பார்வதியின் கருவில் உருவானேன். அவன் யாரு மறியாமல் என் தலையைத் துண்டித்தான். உரிய முறையில் வளர்ந்து பிரசவமானேன். சிவனார் கஜமுகாசுரனின் தலையைப் பாதுகாத்துள்ளார். அத்தலையை என் உடலுடன் பொருத்தி விடுங்கள். முறைப்படி எழுந்து சிந்தூரனை அழிப்பேன்” என்று அப்பிள்ளை கூறியது. யாவரும் அகமகிழ்வுடன் கஜமுகாசுரனின் தலையை அவ்வுடம்புடன் சேர வைத்ததும் விநாயகப் பெருமான் தோன்றினார். அவருக்குப் பொன்னாலும் நவமணிகளினாலும் செய்த திருமுடியையும் மகர குண்டலங்களையும் பொன்னாலான

அணிகளையும் அணிவித்தனர். அன்று முதல் இவர் “கஜானனர்” என அழைக்கப்பெற்றார். இவர் யானைத் தலையுடன் யாவரையும் சிரிக்க வைப்பதால் “விகடர்” எனவும் அழைக்கப்படலானார். கஜானனர் திருவவதாரம் செய்த தினம் ஆவணி மாத வளர்பிறைச் சதுர்த்தித் தினமாகும். இத்தினத்தில் சிவபிரான் இவரைப் பூசித்தார். தேவர்களும் பயபக்தியுடன் பூசித்து இன்புற்றனர். இதனால் யாவரும் நன்மையடைந்ததால் இத்தினத்தை விசேட தினமாக வருடா வருடம் கொண்டாடி வருகின்றனர். உள்ளன்போடு கஜானனரை வழிபடுவோர் யாவரும் தமது குறைகள் துன்பங்கள் நீங்கி நிறைவான நல்வாழ்வு வாழ்கின்றனர். இதனால் விநாயகப் பெருமானின் புகழ் பிரசித்தமானது.

இவ்வாறு கஜானனர் யானைத்தலையுடன் திருக்கயிலாயத்தில் வளர்ந்து வருவதை நாரதர் மூலம் அறிந்த சிந்தூரன் இடி இடித்தது போல் வீராவேசத்துடன் கயிலாயத்தை நாடினான். அங்கு சென்றதும் எனக்கு விரோதியாக யாரோ முளைத்து வருகிறானாம். யாராயினும் என் முன்னே வரட்டும் இப்பொழுதே கொன்றுவிடுகிறேன் எனக் கர்ச்சித்தான்.

அச்சமயம் கஜானனர் அவன் முன்தோன்றி சிந்தூரனை அழிக்க வந்ததாகக் கூறினார். அப்போது சிந்தூரன் நீ பால்மணம் மாறாததால் அம்மா மடியிற் தூங்கு என்று ஏளனமாகச் சொன்னான். உடனே கஜானனர் விஸ்வரூபமெடுத்து வக்கிரதுண்ட விநாயகரைப் போன்று அவரின் அற்புதங்களைச் செயலிற் காட்டினார். சிந்தூரன் பயந்து நடுங்கினான். கஜானனர் அவனைத் தமது தும்பிக்கையால் வாரியெடுத்து நசுக்கித் தமது மத்தகத்தில் பூசி மகிழ்ந்தார். சிந்தூரனின் உடல் விநாயகமூர்த்தியின் மத்தகத்தில் சாந்தாகியது. அச்சமயம் மூவர்கள், தேவர்கள் யாவரும் பெருமகிழ்வுடன்

விநாயகரைப் பூசித்தனர். தமது விஸ்வரூபத்தை விடுத்து முன்னிருந்த குழந்தை போல் கஜானனர் வடிவெடுத்தார். இந்திராதி தேவர்களின் பக்தி மயமான பூசை செய்த நிறைவில் எம்பெருமான் மறைந்தருளினார்.

மூவிக வாகனரும் விக்கினராஜனின்

விளையாடலும்

முன்னொரு காலத்தில் சவுபரி என்னும் முனிவர் தமது தர்ம பத்தினியான மனோரமையுடன் இமய மலைச்சாரலில் ஆச்சிரமம் அமைத்து இல்லற தர்மத்தை நெறிப்படுத்தினார். ஒருநாள் முனிவர் தமது நாளாந்த ஆசாரசீலம் பேணி, ஆற்றில் நீராடச் சென்றார். மனோரமை தனிமையில் தனது வீட்டுப்பணியிலிருந்தாள்.

அன்றைய நாள் வானவீதியுலாச் சென்ற கிரவுஞ்சன் என்னும் காந்தர்வன் மனோரமையின் அழகில் மயங்கியதும் அவளை அடைவதன் பேரில் ஆச்சிரமத்தினுட் சென்று வலோற்கார மாக அவளின் கைகளைப் பற்றி இழுத்தான். கற்புடைய பெண்ணான அவள் காந்தர்வனை வைது தன்னை விடுவிக்க முயன்ற வேளை முனிவரும் ஆச்சிரமத்தை அடைந்தார். காந்தர்வனின் அடாத செயலைக் கண்ட சவுபரி முனிவர் அவளை மூலிகமாகப் (பெருச்சாணி) போகுமாறு சபித்தார். அதன் விளைவை நோக்கிய காந்தர்வன் நடுநடுங்கி முனிவரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து பலவாறு துதித்துத் தனக்கு மறுசாபமிடுமாறு பணிந்தான். சற்று மனமிரங்கிய முனிவர் சில காலத்தில் விநாயகர் பராசுவ முனிவரின் ஆச்சிரமத்தில் அவதாரமெடுப்பார். அவரின் வாகனமாகும் பேறு கிடைக்கு மெனக் கூறினார். முனிவரின் சாப்பப்படி அடுத்த கணமே காந்தர்வன் பெரியதோர் மூலிகமாக மாறி எல்லா இடங்களிலும் திரிந்தான்.

ஒரு சமயம் கலகப் பிரியனான நாரதர் இந்திரசபைக்குச் சென்று அதிர்ச்சியூட்டும் தகவலைக் கூறினார். தமது சுற்றுலாவில் விந்திய மலையை அண்டிய பிரதேசத்திலுள்ள ஏகவதி என்னும் நாட்டரசனான அபினந்தனன் என்பவன் இந்திர பதவிக்காக மிகப் பெரிய யாகமொன்றை ஏற்பாடு செய்து வேண்டிய பொருட்களைச் சேர்த்து யாகசாலையையும் பெரியளவில் நிறுவி அதற்குரிய யாவரையும் ஒன்று சேர்த்துள்ளான். இதனைத் தடுத்து நிறுத்தா விடின் உனது இந்திரப்பதவி பறிபோய் விடும் என்றார்.

இதனைக் கேட்டதும் இந்திரன் மனங்கலங்கினான். இதனை அழிக்க வல்லவன் காலரூபியே எனத் தீர்மானித்து அவனை நினைத்தான். அக்கணமே காலரூபி இந்திரன் முன் வந்து இடும் பணி யாதென வேண்டினான். இந்திரன் அவனை நோக்கி அபினந்தனன் என்னும் அரசன் மகாயாகமொன்றை ஆரம்பிக்கின்றான். பல வடிவங்களில் அவ்விடஞ் சென்று அவனை வென்று யாகத்தையும் அழித்து வருமாறு இந்திரன் பணித்தான்.

இந்திரன் இட்ட பணியை ஏற்ற அரசன் பற்பல விசித்திரமான கோர ரூபத்துடன் பூலோகத்தை அடைந்தான். யாகம் நடைபெறும் இடத்தையடைந்ததும் அட்டகாசத்துடன் யாகசாலையுட்புகுந்து யாகசாலையையும் சேகரித்து வைத்திருந்த பொருட்களையும் ஒன்றும் விடாது அழித்து நாசஞ் செய்து பேரொலி எழுப்பினான். அவனை எதிர்த்து வந்த அபினந்தனன் அரசனையும் யாகத் தலைவர்களையும் அங்கு கூடியுள்ள யாவரையும் கொன்று குவித்து மயான பூமியாக்கினான்.

மேலும் ஏனைய நாடுகளிலுமுள்ள சிறிய யாகசாலைகளையும் அழித்து நாசஞ் செய்ததுடன் முனிவர்களையும் கொடுமைப்படுத்தினான். இதனால் பாதிக்கப்பட்ட முனிவர்கள் யாவரும் ஒன்று

கூடித் தம் துயர் துடைக்கவல்ல விநாயகப் பெருமானைப் பிரார்த்தித்துத் தம் துயரை வெளிப்படுத்தினர்.

முனிவர்கள் மீது மனமிரங்கிய விநாயகப் பெருமான் ஒரு குருவின் வடிவந்தாங்கி அவர்கள் முன் தோன்றினார். முனிவர்களே நீவிர் கவலையை விடுங்கள். கொடியவனாகிய காலரூபியை அழிப்பதற்காக நான் எனது பக்தனான வரேணிய மன்னனிடத்தில் அவதரித்து யாவரதும் துயர் துடைப்பேன் என்று கூறினார். முனிவர்களும் இன்புற்றனர்.

இச்சம காலத்தில் அறவழிச்சென்ற இறை பக்தனான வரேணியன் மழலைச் செல்வமின்றி வாழ்ந்து விநாயகப் பெருமானின் பேரருளால் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தான். இதனை யாருமறிய முன் விநாயகப் பெருமான் அப்பிள்ளையை மறைத்துவிட்டுத் தாமே சிறுபிள்ளையாக (யானைத்தலையும் தொந்தி வயிறும், நான்கு கைகளும், கையில் மழு முதலிய ஆயுதங்களும் அமைந்த) மாறிக் காட்சி தந்தார். இப்பிள்ளையைக் கண்டதும் பெற்றோரிவரும் தமக்குரிய பிள்ளை இவ்வாறமைந்ததேயென விசனமடைந்தனர். இதனைப் பார்க்க வந்த உறவினர்களும் கண்டு பயந்தோடினர்.

அரசனான வரேணியன் இப்பிள்ளை இங்கிருந்தால் ஏதும் தீங்கு நரிடலாமென எண்ணித் தனது பணியாளர்களை அழைத்து அப்பிள்ளையைக் காட்டில் விட்டுவிடுமாறு பணித்தான். அரசனின் பணியேற்ற காவலர்கள் அதனை இரவோடிருவாக எடுத்துச் சென்று பராசுவ முனிவரின் ஆச்சிரமத்தின் அண்மையிலுள்ள குளக்கரையிலமைந்த புற்றரையில் இலை குழைகளைப் பரப்பி அதன் மேற்கிடத்தி விட்டுச் சென்றனர். புலி முதலான கொடிய மிருகங்கள் இறையருளால் இரவு முழுவதும் அருங்காவல் தந்தன.

அதிகாலை தமது நியமப்படி குளத்தில் நீராட வந்த பராசுவ முனிவர் அருகே இருந்த அழகிய குழந்தையைக் கண்டதும் அதனை வாரியெடுத்து அதி அற்புதமான இச்சிறுவன் விநாயகப் பெருமானே என் தவப்பயனாகக் கிடைத்தார் என்ற அக மகிழ்வில் ஆச்சிரமஞ் சென்று மனைவியிடம் கொடுத்தார். மனைவியும் அப் பிள்ளையை மார்போடணைத்துப் பாலூட்டிச் சீராட்டி வளர்த்தனர். முனிவரின் ஆச்சிரமத்தில் விநாயகப் பெருமான் சிறப்புடன் வளர்ந்தார்.

முன்னொரு காலத்தில் சாபம் பெற்ற பெருச்சாளி பராசுவ முனிவரின் ஆச்சிரமச் சூழலில் வந்து பல இடங்களில் மண் தோண்டிப் புற்றெடுத்தும் யாகசாலையைச் சேதப்படுத்தியும் முனிவரின் ஆடைகள் புத்தகங்களை வெட்டியும் பல அழிவுகளைச் செய்தது. அதனைக் கண்ட விநாயகர் மூவுகத்தை அடக்க முனைந்து தமது பாசக்கயிற்றை ஏவி மூவுகத்தைத் தேடிக் கட்டி இழுத்து வருமாறு கூறினார். பாசக்கயிறு மூவுகத்தைத் தேடிக்கட்டி இழுத்துக்கொண்டு வந்து விநாயகர் முன்விட்டது.

மூஷிகமான காந்தர்வன் பிள்ளையாரை நிமிர்ந்து பார்த்த தும் ஆண்டவனே என்னைத் தண்டிக்காதீர் என்று மன்றாடிச் சாபத்தால் வந்த தனது வரலாற்றைக் கூறித் தம்மைக் காப்பாற்று மாறு வேண்டியது. பிள்ளை யார் மூஷிகனே உன்னை நன்கறிவேன். இன்றுமுதல் நீ எனது வாகனமாக இருப்பாய் என்று கூறியதும் அதன் முதுகில் ஏறி எல்லா இடங்களிலும் உலா வந்தார். ஆச்சிரமத்தில் பராசுவ முனிவர் பிள்ளையாரிடம் காலருபியான அசுரனின் கொடுமைகளிலிருந்து யாவரையும் காப்பாற்றுமாறு விநயமாக வேண்டினார்.

அச்சமயம் இந்திராதி தேவர்களும் முனிவர்களும் பராசுவ முனிவரின் ஆச்சிரமத்தை வந்தடைந்தனர். யாவரையும் பராசுவ முனிவர் அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்தார். விநாயகரின் பெருமையை யாவரும் புகழ்ந்து பேசி மகிழ்ந்தனர். இதேவேளை பிள்ளையாரும் மூஷிக வாகன உலா முடிந்ததும் ஆச்சிரமத்தை வந்தடைந்தார். யாவரும் விக்கினனின் கொடுமைகளிலிருந்து தம்மைக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டினர்.

அதைக் கேட்டதும் பிள்ளையார் அவர்களை நோக்கி நீவிர் எவரும் அஞ்சத் தேவையில்லை. இப்பொழுதே யாவரும் விக்கின னிடஞ் செல்வோம் என்று கூறித் தாம் மூஷிக வாகனத்தில் அமர்ந்து ஏனைப்பாரைப் பின் தொடர வைத்தார். தமது கையிலிருந்த அங்குசத்தை ஏவி விக்கினனை எங்கிருந்தாலும் தேடி இழுத்து வருமாறு கூறினார். அங்குசம் மூவுலகும் அதிரும்படியான பேரிரைச் சலுடன் சென்று அவனை வளைத்து இழுத்து வந்தது. அசுரன் தனது கொடிய வடிவத்துடன் ஆவேசமாக விநாயகர் முன் வந்து நின்றான். விநாயகரும் மூஷிகத்திலிருந்தே அவனை வெறித்துப் பார்த்தார்.

அப்போது விக்கினன் விநாயகரோ அசாதாரணமானவர். இவருடன் போரிடுவதே மேல் என எண்ணினான். உடனே அவன் ஜலப்பிரளயமாக மாறி அழிக்கத் தொடங்க விநாயகர் நீரைக் குடித்துவிட எண்ணித் தமது கையை நீட்டினார். அச்சமயம் பெரிய காகமாகவும், வடவாமுகாக்கினியாகவும், பிரளயகால சண்டமாருத மழையாகவும் பற்பல மாய வடிவங்கள் எடுத்து பயங்கரமாகப் போராடினான். விநாயகரும் அதற்கேற்றவாறு பதிலான அற்புதங்களையும் செய்தார்.

ஈற்றில் தனது எவ்விதச் செயலும் பிள்ளையாரின் மகிமை யால் நிறைவேறாதென உணர்ந்தான். எம்பெருமானின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து தன்னைக் காப்பாற்றி மன்னிக்குமாறும் வேண்டினான். அவனை நோக்கிய விநாயகர் தமது பக்தர்களான நற்செயல் புரிவோருக்கு ஏதும் தீங்கு செய்யக்கூடாதென்றும் விரும்பினால் கெடுதி செய்வோருக்குக் கெடுதிகளைச் செய்யலாமெனவும் மாறாக ஏதும் நடந்தால் தாமே அழித்துவிடுவதாகவும் வற்புறுத்தினார்.

விக்கினன் மேலும் மூஷிக வாகனரைப் பணிந்து எதிர் காலத்தில் எவருக்கும் தீங்கு செய்ய மாட்டேனென்று கூறினான். விநாயகர் அவனை நோக்கி “காலரூபியான விக்கினனே நீ அனை வருக்கும் பல விக்கினங்களைச் செய்து விக்கினன் என்னும் பெயரைப் பெற்றாய். இன்று முதல் உன் பெயரை என் பெயர் முன்பாக வைத்து விக்கினராஜ விநாயகர் என்றே என்னை யாவரும் துதிப்பார்களாக என்றார். விக்கினன் ஆனந்த பரவசத்துடன் பிள்ளையாரை மீண்டும் வணங்கி விடைபெற்றான்.

யாவற்றையும் அறிந்த வரேணியராஜன் மனைவியுடன் வந்து பிள்ளையாரை வணங்கினர். விக்கினராஜ விநாயகரும் அவர்

களுக்கு வேண்டிய வரந் தந்தருளினார். பல தேவர்கள் முனிவர் களும் பிள்ளையாரை வணங்கி வரங்கள் பல பெற்று இன்புற்றனர்.

அதன் பின் விக்கினராஜா மீண்டும் பராசுவ முனிவரின் ஆச்சிரமஞ் சென்று முனிவருக்கு வேண்டிய பல வரங்களையும் தந்து தம் உலகம் நாடி மறைந்தார்.

மயூரேச விநாயகர் அவதாரமும் கமலாசுரன் வதமும்

முன்னொரு கற்ப காலத்தில் தேவர்களுக்கும் அசுரர் களுக்குமிடையே யுத்தம் நடைபெற்றபோது தேவர்களால் தமது பலவீனங் காரணமாக வெற்றி பெற முடியவில்லை. அதனால் வேதப் புத்தகங்களையே போர்க்கருவிகளாக்கிப் பிரமாஸ்திரத் துடன் இணைத்து அசுரர்கள் மீது செலுத்தினர். அசுரர்கள் தோற்று ஓடிவிட்டனர். மேலும் இரு தரப்பினருக்குமிடையில் பகை அதிக மாயிற்று. அசுரர்கள் தேவர்களைப் பழிவாங்கவே தீர்மானித்தனர்.

அசுரர்களிடையே சங்கின் உருவமுள்ள சங்காசுரனும் மாயையில் வல்ல அவன் தம்பி கமலாசுரனும் போர்ப்பயிற்சியிற் சிறந்து விளங்கியதால் அவர்களை நாடிய அசுரர்கள் தம்முடன் இணைந்து தேவர்களுடன் சண்டையிட அழைத்தனர். மேலும் பிரம்மாவிடமுள்ள வேதநூலின் உதவியால் எம்மைத் தோற்கடித் தனர். எனவே அந்த வேதநூல்களைப் பிரம்மாவிடமிருந்து கவர்ந்து வருமாறு கேட்டனர்.

சங்காசுரனின் ஆலோசனைப்படி கமலாசுரன் தமது மாயா சக்தியால் அருபியாகி பிரம்மாவிடஞ் சென்றான். பிரம்மா யோக நித்திரையிலிருந்தபோது அந்த நூல்களைக் கவர்ந்த கமலாசுரன் அதனைக் கடலினடியில் மறைத்துவிட்டுக் காவல் காக்கச் செய்

தான். வேதநூல் மறைக்கப்பட்டதால் வேதநெறி குன்றி நாட்டில் வறுமையும் துன்பமும் ஏற்பட்டது. தமது துன்பங்களை உணர்ந்த பிரம்மா தமது ஞானசக்தியால் உணர்ந்து கமலாசுரன் கடலுக்குள் மறைத்து வைத்ததை மீட்பதன் பேரில் விஷ்ணுவிடமும் பரமேஸ்வரனிடமும் முறையிட்டார். கமலாசுரனை வெல்ல வல்லவரான விநாயகரிடஞ் செல்லுமாறு பரமேஸ்வரன் தெரிவித்தார். பிரம்மா விநாயகப் பெருமானைத் தியானித்து நிட்டையிலிருந்தார்.

விநாயகப்பெருமான் பிரம்மா முன் காட்சியளித்தார். பிரம்மாவின் கோரிக்கையை ஏற்ற விநாயகர் வேதாகமங்கள் மூன்றும் தனது முகத்தில் முக்கண்களாக இருந்து பிரகாசிப்பதாகவும் அவ்வேதாகமங்கள் பறிபோனதால் கவலையடைய வேண்டாமென்றும் தெரிவித்தார். தான் உடனடியாகப் பூலோகஞ் சென்று கமலாசுரனை வதஞ் செய்வதாகவும் தெரிவித்து மறைந்தருளினார்.

பின்பு கணேசர் வேதியர் வடிவங்கொண்டு ஆயிரம் சீடர்கள் புடைசூழ வந்து பூலோகத்தில் சுந்தர ஆச்சிரமத்தை அடைந்தார். வேதியர் வரும்போது புராணங்கள் எழுதப்பட்ட புத்தகமொன்றைத் தமது தோள் மீது சுமந்து வந்தார். அவரையும் சீடர்களையும் சுந்தர ஆச்சிரமத்தில் இருந்த முனிவர்கள் எதிர்கொண்டழைத்து வரவேற்று உபசரித்தனர். வேதியர் தாம் மல்லாலர் என்றும் பூலோகத்தில் வேதநெறி குன்றியதால் அதனை உபதேசிக்க வந்ததாகவும் தங்களுக்கு வசிப்பிடம் ஒதுக்கித் தந்தால் தாம் வேதநெறியைப் போதித்து நெறிப்படுத்துவதாகவும் தெரிவித்தார். யாவும் சிறப்பாக அமைந்ததால் நாட்டில் தான தருமங்கள் சிறந்து விளங்கின.

அச்சமயம் இதனை அறிந்த சங்காசுரன், கமலாசுரன் ஆகியோர் மும்மூர்த்திகள் அஞ்சிப்பணியும்போது சாதாரண வேதியர் எப்படி உபதேசிப்பது. முதலில் அவனிடமுள்ள வேதநூல்

களைக் கவர முன்வந்தனர். உடனே கமலாசுரன் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு போர்செய்யச் சுந்தர ஆச்சிரமத்தை நாடினான். இதனை முனிவர்களுக்கு அசரீரியொன்று தெரிவித்ததும் முனிவர்கள் யாவரும் பயந்து நடுங்கினர்.

அஞ்சிய முனிவர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் நோக்கில் விநாயகப் பெருமானான மல்லாலர் பெரிய படையொன்றைத் தோற்றுவித்து யுத்தத்தைத் தொடர ஆரம்பித்தார். மீண்டும் முனிவர்கள் தம்மை யாரென அறியும் வண்ணம் தமது சுய வடிவத்தைக் காண்பித்த பின்முன்போல வேதியர் உருவில் காட்சி தந்தார். யாவரும் பெருமகிழ்வுடன் போற்றி மகிழ்ந்தனர்.

கமலாசுரன் நால்வகைச் சேனைகள் புடைசூழக் குதிரை மீது வந்து போரை நெறிப்படுத்தினான். இரு பகுதியிலும் போரின் சீற்றத்தால் பலர் மாண்டனர். வெற்றி தோல்வி ஏதுமில்லை. மேலும் கமலாசுரன் போரை வலுவாக்கி நாகப் படையைச் செபித்து விட்டான். எதிரிலிருந்து சக்கரப்படை யாவற்றையும் அழித்தது. கதாயுதப்போர் நடந்தது. மல்லாலர் யாவற்றையும் சிதறடித்தார். தொடர்ந்து தண்டாயுத கதாயுத யுத்தமும், இரு பகுதியினரும் மழுப்படை பாசப்படை மூலம் யுத்தமும் நடைபெற்ற கமலாசுரன் வர்ணாஸ்திரத்தை விட மின்னல் இடியுடன் வந்த பெரும் மழையை மல்லாலரின் அக்கினி ஆஸ்திரம் யாவற்றையும் அழித்தது. இவ்வாறு இரு பகுதியினரும் பற்பல ஆயுதப்படை மூலம் போர் செய்தபோது அசுரர்களுக்குக் கலக்கமும் அவமானமுமே ஏற்பட்டது. இதனால் அன்று மாலை இருவரும் பாசறைகளை நாடினர். மறுநாட் காலை யுத்தநிலை மாற்றஞ் செய்ய இருவரும் முன்வந்தனர். முதல்நாள் மாலையில் அசுரப்படை திரும்பியதும் மல்லாலர் தம் இறந்த போர் வீரர்களை உயிர் பெற்றெழச் செய்தார். மறு நாளை யுத்தத்தின் போது அசுரப்படையினரின் உடம்பி

லிருந்து விழும் இரத்தத்தில் பல வீரர் தோற்றம் பெறவும் மாயையால் ஏற்பாடானது. மேலும் கமலாசுரன் ரதத்திலும் குதிரையிலும் போருக்கு வருவான். இதற்கிணையாக மல்லாலரும் வாகனத்தில் வர ஏற்பாடானது.

முனிவர்கள் பெரும் யாகஞ்செய்து பெரிய மயூர வாகனத்தைத் தோற்றுவித்து அதன் மூலம் போருக்குச் செல்ல ஆயத்தமானார்கள். குறித்தபடி யாகம் தொடங்கியதும் சித்திபுத்தி தேவியர் சமேதரான விநாயகர் வேள்வியை முறைப்படி செய்து முடித்தார். யாக குண்டத்திலிருந்து பெரியதோர் மயில் வெளிப்பட்டது. விநாயகர் அதன் மீதமர்ந்து தமது வாகனமாக்கினார். முனிவர்கள் யாவரும் மயூரேசர் எனப் போற்றி வழிபட்டனர்.

மறுநாட் காலை கமலாசுரன் படைகளுடன் போர்க்களம் வந்தான். மயூரேசரும் தம் படைகளுடன் மயில் மீது புறப்பட்டார். அச்சமயம் புத்திதேவி தான் கமலாசுரனை வென்று வருவேனென்றாள். புத்திதேவியின் தலைமையில் போர் ஆரம்பமானது. இரு பகுதியினரும் சிறப்பாகப் போராடினர். புத்திதேவியின் படையினர்

சோர்வுற்றபோது புத்திதேவி மிகப்பலமான வீரனைத் தோற்றுவித்தாள். இவ்வீரன் புத்திதேவியின் புதல்வரான இலாபன் ஆவான். இலாபன் மயூரேசரை வணங்கிவிட்டுப் போர்க்களஞ் சென்று நன்கு போரிட்டான்.

கமலாசுரன் மோகனாஸ்திரத்தை விட்டான். இலாபனைத் தவிர யாவரும் மயங்கி வீழ்ந்தனர். தனியொருவனான இலாபனுடன் போரிட்ட கமலாசுரன் ஆறு நாட்களில் சோர்வடைந்து பாசறையை நாடினான். அச்சமயம் இலாபன் மயங்கிய யாவரையும் மயக்கத்திலிருந்து எழுப்பினான். மயூரேசர் இலாபனைச் சோதிக்க எண்ணி மயக்கத்திலிருப்பது போல் பாசாங்கு செய்தார். அச்சமயம் மனம் வருந்திய இலாபன் தீமூட்டித் தற்கொலை செய்ய முன்வந்தபோது மயூரேசர் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி தனது அன்பை வெளிப்படுத்தினார்.

மறுநாள் யுத்தமுனைக்கு மயூரேசர் தும்பை மாலை யணிந்து மயில் மீது வந்தார். போர் உக்கிரமாக நடைபெற்றது. மயூரேசருடன் போரிட இயலாத கமலாசுரன் மாய வடிவில் மறைந்து ஆகாயத்தில் போரிட எண்ணினான். விநாயகர் தடுத்து நிறுத்தினார். பலமிழந்த நிலையிலும் கமலாசுரன் கதாயுதத்தால் விநாயகரை எதிர்த்தான். விநாயகர் அதனை முறியடித்துத் தமது கதாயுதத்தால் அவரை மார்பைப் பிளந்தார். அச்சமயம் அவனிடமிருந்து சிதறிய இரத்தத்தால் எண்ணிறைந்த வீரர்கள் தோன்றினர். முனிவர்கள் கவலையடைந்தனர். அச்சமயம் இலாபன் சித்திபுத்தி தேவியரை நினைத்ததும் பல்லாயிரம் பூத வீரர்கள் தோன்றி அசுரப் படையினரின் இரத்தம் கீழே விழாது யாவற்றையும் விழுங்கினர். அசுரப் படையாவும் அழிந்தாலும் கமலாசுரனின் ஆணவம் போராடியது.

இறுதியில் விநாயகர் தமது சூலாயுத்தினால் கமலாசுரனின் கழுத்திலும் வயிற்றிலும் இடுப்பிலும் மூன்றுமுறை குத்தினார். மூன்று துண்டுகளாக உடல் விழவும் கமலாசுரன் உயிரிழந்தான். விநாயகர் அவனின் ஆவியைத் தமது பாதத்தில் சேர்த்துக்கொண்டார். தேவர்கள், முனிவர்கள் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தனர். பிரம்மா தமது கமண்டல நீரினால் பூசித்தார். அப்போது கமண்டலம் சரிந்ததால் கமண்டல நீர் நதியாகப் பாய்ந்தது. பிரம்மா அந்த நதிக்கரையில் மயூரேசருக்கு ஆலயம் ஒன்றை நிறுவினார். கமலாசுரனின் உடல் மூன்று துண்டங்களாக வீழ்ந்ததால் அத்தலத்தை திரிசத்திலேஷத் திரம் என அழைத்தனர்.

சிந்துராசன் பெற்ற வரமும் பாலவிநாயகர் அவதாரமும்

மைதல தேசத்திலமைந்த கண்டக நகரத்தைச் சக்கரபானி என்னும் அரசன் ஆண்டான். இவனின் மனைவி உக்கிரை பல பிள்ளைகளைப் பெற்று யாவும் பிறந்ததும் இறந்துவிட்டன. தமக்கென ஒரு மழலைச்செல்வம் கிடைக்கவில்லை என ஏங்கினர். சவுனக முனிவரின் ஆலோசனைப்படி சூரிய விரதம் அனுட்டித்தனர். சூரியனின் பேரருளால் உக்கிரை கருவுற்றாள். அவளின் உடற்சுகம் வேண்டி ஆற்றங்கரையோரத்திலமைந்த நந்தவனச் சூழலான சிறப்பான வீட்டில் சேடியருடன் இன்புற்று வாழ்ந்தாள். ஒருநாள் சிந்து நதிக்கரையில் உலா வந்தபோது பிரசவம் ஏற்பட்டது. பிறந்த பிள்ளை செஞ்சடையும் மூன்று கண்களும் பிரகாசமான உடலமைப்பும் இரு கரங்களிலும் சூலாயுதமும் சக்கரமும் ஏந்திய படியே பிறந்தான். இதைக் கண்டதும் அரசி பயந்து மூர்ச்சையானாள். சேடியரும் அலறியபடி ஓடிவிட்டனர்.

அச்சமயம் அந்தணர் வடிவில் வந்த வருண பகவான் தாயாரின் மயக்கத்தைத் தெளிவித்துக் குழந்தையைத் தமது கையிலேந்திச் சென்று அரசனான சக்கரபாணியிடம் கொடுத்தார். மேலும் இவன் ஆற்றோரம் பிறந்ததால் சிந்து என்னும் பெயர் நிலைக்கட்டும் என்று கூறிவிட்டு விடைபெற்றார். இச்சிறுவன் சிறப்புடன் வளர்ந்து செயற்கரிய பல அற்புதங்களையுஞ் செய்தான். இவனின் சிறப்பை அறிந்த அசுரகுருவின் ஆலோசனைப்படி சிந்து சிவபிரானைக் குறித்து நெடுநாட்கள் அருந்தவம் புரிந்து பல வரங்களைப் பெற்றான். சிந்துவின் சித்தப்படி வரமளித்த சிவனார் விநாயகர் அவதரித்தாலன்றி வேறெவராலும் மரணம் ஏற்படாதெனவும் தெரிவித்தார்.

வரங்கள் பல பெற்ற சிந்து தந்தையால் முடிசூட்டப் பெற்று அரச பொறுப்பை ஏற்றான். துன்மந்திரிகளையும் நான்கு கொடிய அசுரர்களைப் படைத்தளபதிகளாகவும் நியமித்தான். மூவுலகையும் அடக்கி ஆட்சி செய்யவும் முற்பட்டான். பூலோகம் முழுவதையும் கைப்பற்றியவன் தேவலோகஞ் சென்று கைப்பற்ற வேண்டி இந்திரனுடன் போராடி வென்றான். தேவலோகத்தையும் ஆண்டான். தொடர்ந்து நாகலோகஞ் சென்றான். அங்கும் வெற்றி கொண்டான். தமது பூலோகம் வந்து மூவுலகையும் ஆட்சி செய்து சகல போகங்களையும் அனுபவித்தான்.

வலோகத்தில் தோல்வியற்ற இந்திரன் மகாவிஷ்ணு விடம் முறையிட்டான். மகாவிஷ்ணு சிந்துவுடன் போரிட்டபோது தம்மால் வெல்ல முடியாத நிலைகண்ட திருமால் சிந்துவுடன் சமாதானமாகச் செல்லும் நோக்கில் சிந்துவே உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது கேள் தருகிறேன் என்றார். திருமாலின் கபட சிந்தனையை உணர்ந்த சிந்து நான் கோரிய வரம் தருவதானால்

இணங்குவேன். அன்றில் போர் செய்து வெல்லுவேன் என்றான். சிந்துவின் யோசனைப்படி பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலான சகல தேவர்களும் அவனின் தலைநகரில் அவனிடம் குற்றேவல் (சிறையிலிருந்து) புரிய யாவரும் சம்மதித்தனர். இதன்படி தேவர்கள் யாவரும் அசுரர் சிறையில் பூட்டப்பட்டுக் கடுங்காவலில் கண்காணிக்கப்பட்டனர். மேலும் தேவர்கள் தமது வணக்கத்துக்குரிய விக்கிரகங்கள், மந்திர நூல்களையெல்லாம் சிந்துநிதியில் வீசி விட்டு தனது உருவச்சிலையையே வழிபடவும், தவறின் யாவரும் சித்திரவதைக்கு ஆளாவர் எனவும் சிந்துராசன் அச்சுறுத்தினான். இதனால் தேவர்கள் பெரியோர்கள் யாவரும் பெருந்துயரை அனுபவித்தனர்.

ஒருநாள் யாவரும் காவலாளிகளுக்குத் தெரியாதபடி தேவர்கள் தமது தேவகுருவிடம் ஆலோசனை கேட்டனர். குலகுருவின் ஆலோசனைப்படி யாவரும் ஒரு மனதாக சதாகாலமும் அகவணக்கமாக விநாயகப் பெருமானை வழிபட்டனர். தேவர்கள் மீது கருணை கொண்ட விநாயகப் பெருமான் சித்திபுத்தி சமேதராகச் சிங்க வாகனத்தில் காட்சி தந்தார். அன்பர்களே உங்கள் கவலையைப் போக்கவென உமாதேவியின் மகனாகப் பிறந்து மயில்வாகனத்திற் பவனி வந்து சிந்துராசனை அழித்து உங்களைக் காத்தருள்வேன் என்று வரமளித்து மறைந்தளிருளினார்.

அச்சமயம் கௌதமர் முதலான முனிவர்கள் திரிசந்தி ஷேத்திரத்தில் தங்கள் உருவங்களை யோக மாயையால் மறைத்துச் சிவபிரானை வேண்டித் தவமிருந்தனர். முனிவர்களின் தவத்தை மெச்சிய சிவனார் பார்வதி சமேதராக சிவகணங்கள் புடைகுழ இடப வாகனத்தில் வந்து காட்சி தந்தார். முனிவர்களின் வேண்டுகூலிப்படி சிவசக்தியினர் தாமும் தேவர்கள் முனிவர்களைப் போல் கண்மூடிய வண்ணம் நிட்டையிலிருந்தனர். இதனை நோக்

கிய உமையவள் சிவனாரிடம் தேவர்கள் உங்களை வேண்டி கண்ணை மூடித் தவமிருக்கிறார்கள். நீங்கள் ஏன் கண்களை மூடித் தவமிருக்க வேண்டும் என்றார். அதைக் கேட்டதும் சிவனார் உமையே தேவர்கள், முனிவர்களால் நான் எவ்வாறு துதிக்கப்படுகிறேனோ அதே போல என்னால் துதிக்கப்படும் பரம்பொருள் ஒன்றுண்டு. அப்பரம்பொருள் அநாதியான அருவமாகவும் உருவமாகவும் விளங்குகிறது. நித்திய, அநித்தியமான பல்வேறு தன்மைகளைக் கொண்டது. அப்பொருளுக்கு மேலானதொன்றில்லை. பாரிலுள்ள சகல சீவராசிகளிலும் உறைந்துள்ளது. அப்பரம்பொருள் உன்னிடத்தில் மகனாகப் பிறந்து தேவர்களைக் கொடுமை செய்யும் சிந்துராசனை அழித்து தேவர்களின் துயர்துடைப்பார். அப்பரம்பொருளான விநாயகரின் ஓரெழுத்து மந்திரத்தைச் செபித்து நீடிய காலம் நீ வழிபட்டால் விநாயகர் உன் மகனாக அவதரிப்பார் என்று கூறினார்.

அதனை நோக்கிய உமையவள் அத்திருத்தலத்திலுள்ள மயூரேச விநாயகரின் ஆலயத்திலிருந்து ஓரெழுத்து மந்திரமோதித் தவம் புரிந்தாள். அதன் பேறாக விநாயகர் தேவர்களின் நலனுக்காக உன்னிடம் மகனாகப் பிறந்து வளர்ந்து வருவேன் என்று கூறியதும் மறைந்தருளினார். உமையவளும் பக்தி பூர்வமாக வேதாகம முறைப்படி விநாயக சதுர்த்தி விரதத்தை மேற்கொண்டாள்.

ஒருநாள் விநாயகப் பெருமான் யாவரும் அதிசயிக்கும்படி பெருஞ்சோதி வடிவில் தோன்றினார். எண்ணிறைந்த கண்களும் எண்ணிறைந்த வாய்களும், அதிகளவு காதுகளும், பல்வேறு முகங்களும் அதே போன்ற பற்பல கைகால்களுடன் விளங்கிய விஸ்வ ரூபத்தில் உமையவள் முன் காட்சி தந்தார். அதனைக் கண்டதும் உமையவள் பயந்து நடுங்கி இவ்வாறான விஸ்வரூபமன்றி எனது மனங்கவர் பாலகனாக அமைய வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தாள்.

விநாயகரும் உமையவளின் விருப்பப்படி மூன்று கண்களும் ஆறு கரங்களும் முத்து மாலைகள் அணிந்த மார்போடும் பச்சிளம் பாலகனாக உமாதேவியின் மடியில் கிடந்தார். பார்வதியும் தமது பிள்ளையை மார்போடணைத்துப் பாலூட்டிச் சீராட்டி வளர்த்தாள்.

அச்சமயம் சிந்துராசனின் கண்டக நகரில் இரத்த மழை பெய்தது. பகலில் ஆந்தைகள் அலறின. அவனது இடது தோளும் இடது கண்ணும் துடித்தன அபசகுணத்தை உறுத்தியது. பதை பதைத்து உள்ளம் குமுற பீதியில் ஆழ்ந்தான்.

மயூரேசரின் திருவிளையாடல்களும் சிந்துராசனின் போராட்டமும்

சிந்துராசன் தான் உணர்ந்த அபசகுணங்களுக்கான தகவலை அறிந்து வருமாறு தூதுவர்களை அனுப்பினான். அத்தூதர்கள் திரிசந்தி ஷேத்திரத்தில் முனிவர்களுடன் சிவனாரும் பார்வதியும் கணேசர் என்னும் குழந்தையுடன் எழுந்தருளி இருப்பதாகவும் தெரிவித்தனர். அச்சமயம் ஆகாயத்திலிருந்து “சிந்துராசனே உன்னைக் கொன்றொழிக்கவே கணேசர் உமாதேவியிடத்தில் பிறந்துள்ளார்” என்று அசரீரி ஒலித்தது. இதனைக் கேட்டதும் சிந்துராசன் மன அமைதியின்றிப் பெருஞ்சினங்கொண்டான். உடனடியாக அப்பிள்ளையைக் கொன்றுவிட ஆயத்தமானான்.

அச்சமயம் மதியூக அமைச்சனொருவன் “அரசே தொப்புள் கொடி கூடக்கட்டாத பாலகன் மீது போர் தொடுத்தால் உலகமே சிரிக்கும். ஆகையால் யாரையாவது இரகசியமாக அனுப்பி பிள்ளையை அழித்து வரச் செய்யலாம்” என்றான். உடனே அரசன் மாயையுடன் வஞ்சகத்திற் சிறந்த சில அசுரர்களை அழைத்து அக்குழந்தையைக் கொன்று விடுமாறு பணித்தான்.

அதைக்கேட்டதும் கிருத்திராசுரன் என்பவன் பெரிய பயங்கரக் கமுகு வடிவமெடுத்துச் சென்று பாலகணைத் தூக்கிக்கொண்டு மேலே பறந்தான். முனிவர்கள் யாவரும் இது கண்டு அஞ்சினர். பாலவிநாயகரோ தமது ஒரு கையால் கமுகின் கழுத்தை நரித்துக் கொன்றுவிட்டு அன்னையின் மடியில் வந்தமர்ந்தார். அசுரன் இரத்த வெள்ளத்துடன் விழுந்து மாண்டான். இது பாலகணபதி பிறந்த மூன்றாம் நாளிற் செய்த முதலாவது அற்புதமாகும்.

அடுத்து இரு அசுரர்கள் எலி வடிவத்தில் வந்து தம்மிடையே சண்டையிடுவது போல நடித்துப் பாலகன் மீது விழுந்தனர். கணபதி பூனை வடிவத்திற் தோன்றி அவ்விரு எலிகளையும் கடித்துக் குதறி எறிந்தார். இது பிறந்த இரண்டாம் மாதம் செய்த இரண்டாவது அற்புதமாகும்.

பிறந்த மூன்றாம் மாதம் குருராசுரன் என்பவன் பெரிய பூனை வடிவில் வந்து கணேசரின் எதிரில் வந்ததும் அவர் நாய் வடிவிற் தோன்றி பூனையாக வந்த அசுரனைக் கொன்றார். இது மூன்றாம் திருவிளையாடலாகும்.

அடுத்து பலாசுரன் என்பவன் முனிகுமாரன் வடிவில் வந்து கணேசரை விளையாட அழைத்தான். கணேசரும் உடன் சென்று விளையாட்டுடன் அக்குமாரனைக் கொன்றார்.

அடுத்து வியோமாசுரன் என்பவன் மிக உயர்ந்த மாமர மாகத் தோன்றினான். அம்மரத்திற் பழுத்துத் தொங்கிய பழங்களை முனிகுமாரர்கள் பறித்துத் தின்றதும் அப்பொழுதே உயிர் துறந்தனர். அதைக் கண்ட கணேசர் அம்மரத்தருகே வந்ததும் மரத்திலிருந்த தேன்கூட்டை எடுக்க அப்பொந்தினுள் நுழைந்ததும் மரத்தின் பொந்து வாய்புழிக் கொண்டது. கணேசர் மரத்தைப் பிளந்து கொண்டு வெளியே வந்தார். அசுரன் மாண்டான். கணேசர் அச்சிறுவர்களை உயிர் பெற்றெழுச் செய்தார்.

ஒருநாள் சதமகிஷ பக்ஷிணி என்னும் அரக்கி இந்திராணியைப் போன்ற அழகுடன் உமாதேவியிடம் வந்து “தாயே நானொரு முனிபத்தினி. என் கணவர் சிந்துராசனின் சிறையில் அடைபட்டுள்ளார். எனக்கு உதவ எவருமில்லை. நீங்களே என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்றாள். உமாதேவியும் அவளுக்கு உணவும், ஆடை அணிகளும் தந்து தம்முடன் தங்க வைத்தாள். ஒரு நாள் உமாதேவி துயிலும் வேளை அரக்கி கணேசரைத் தூக்கிக் கொண்டு ஆகாயத்திற் பறந்தாள். அவளின் இடுப்பிலிருந்த கணபதி அவளின் செவியிற் பிடித்திழுத்து நிலத்தில் விழுத்திச் சாம்பலாக்கி விட்டு அன்னையிடம் வந்தமர்ந்தார்.

பிறகொருநாள் கமடாசுரன் என்பவன் கணேசர் விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது ஆமை வடிவில் அவரின் அருகே ஊர்ந்து வந்தான். கணேசர் ஆமையின் மீது காலால் அழுத்திக் கொன்றார்.

வேறொருநாள் கணேசர் சோலையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது கற்பகாசுரன் என்பவன் குதிரை வடிவில் கணேசரின் எதிரில் வந்தான். கணேசர் குதிரை மீது பாய்ந்து முதுகில் அமர்ந்து வெகுவேகமாக மூவுலகையுஞ் சுற்றி வந்தார். அதனால் அசுரன் பலமிழந்து குடல் அறுபட்டு கடைவாயிலிருந்து இரத்தம் பீறிட தனது சுய (அரக்கன்) வடிவில் இறந்தொழிந்தான்.

ஒரு நாள் துந்துபி போன்ற பெருங்குரல் எடுக்கும் துந்துபி என்ற அசுரன் விஷம் கலந்த நாவற்பழங்களைக் கொண்டு வந்து பாலகணேசரிடம் கொடுத்தான். அவரும் வாங்கி உண்டார். தான் ஏற்கனவே அமிர்தத்தில் செய்து வைத்திருந்த மோதகத்தை அசுரனிடம் கொடுத்தார். வாங்கியுண்ட அசுரன் அமிர்தம் நஞ்சாகி மாண்டான்.

வேறொரு நாள் அசகாசுரன் என்னும் அரக்கன் மலைப் பாம்பின் வடிவில் வடிவத்துடன் வந்து ஏனைய சிறுவர்களுடன் கணேசர் விளையாடும்போது வந்து கணேசரை விழுங்கினான். அவர் அப்பாம்பின் உடலை இருசுறாகப் பிளந்து கொண்டு இரத்தம் தோய்ந்த நிலையில் உமாதேவியின் மடியில் வந்தமர்ந்தார். அசுரன் சுயரூபத்தோடு மலைபோல விழுந்து இரத்தப் பெருக்கால் மாண்டான்.

மற்றொரு நாள் உமாதேவி ஏனைய முனிபத்தினிகளுடன் அழகிய சோலையில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார். அவர்களுடன் கணேசரும் உடனிருந்தார். அச்சமயம் சபலாசுரன் என்பவன் பயங்கரத் தோற்றத்தில் எட்டுக்கால்களும் இரண்டு தலைகளும் கொடூர விழிகளும் கொண்ட சரபப்பட்டியாக வந்து தனது இரு சிறகுகளை விரித்தபடி வான வெளியிற் பறந்து வந்தான். அச்சமயம் யாவரும் பயந்து நடுங்கினர். கணேசர் நெடிய உருவத்துடன் வானிற் பறந்த பறவையின் கால்களைப் பிடித்திழுத்து பெரும் பாறை மீது மோதிக் கொன்றார்.

அதன்பின்பொரு நாள் வீமாசுரன் என்பவன் இரு அசுரர்களை இரு காற்சிலம்புகளாக்கி அதனைக் கணேசரின் முன் வைத்து அணியச் செய்தான். கணேசரும் அதை அணிந்த வண்ணம் தமது இரு பாதங்களையும் அசைத்து நடனமாடியவாறு அசுரர்களைத் தத்தளிக்கச் செய்தார். பின் தமது பாதங்களை வீசி உதறினார். இரு சிலம்புகளும் வீமாசுரன் மீது விழுந்ததும் மூவரும் விழுந்திறந்தனர்.

வேறொரு நாள் ஆவிசன் என்னும் அரக்கன் மதங்கொண்ட யானை வடிவில் வந்தான். கணேசர் தமது அங்குசத்தால் அடக்கி அதன் மீதேறி கழுத்தடியில் காற்பெருவிரலால் அமுத்தி அதன் மத்தகத்தைப் பிளந்ததும் யானை மடிந்திறந்தது.

கணேசருக்கு இரண்டு வயதானபோது விளையாடிய வனத்திலிருந்த குளத்தில் கூடாசுரன் என்பவன் கொடிய விஷத்தைக் கலந்துவிட்டு மரத்தில் மறைந்திருந்தான். கணேசருடன் விளையாடிய முனிபுத்திரர்கள் குளத்து நீரைப் பருகியதும் மாண்டனர். கணேசர் தமது அருட் பார்வையால் குளத்து விசத்தை அமிர்தமாக மாற்றினார். முனிபுத்திரர்களும் உயிர் பெற்றனர். கணேசர் தமது நெற்றிக்கண்ணால் மேலே பார்த்தார். அரக்கன் எரிந்து சாம்பரானான்.

பாலகணேசர் தமது மூன்று வயதில் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து குளத்தில் நீராடிய போது விகிர்தாசுரன் என்பவன் பெரிய மீனூரவில் வந்து துன்புறுத்த எண்ணியபோது கணேசர் அதனைத் தமது கையால் இறுகப்பிடித்துக் கரையில் மோதினார். அச்சமயம் அசுரன் சுய உருவத்துடன் மாண்டான். அவ்விடத்திலிருந்து கணேசர் ஆச்சிரமம் நோக்கி வந்த பாதையில் இடும்பாசுரன் என்பவன் பெரிய மலையாக நின்று வழியை மறைத்தான். அதனருகே வந்த கணேசர் தமது பெருமூச்சினால் அம்மலையைப் பொடிப் பொடியாக உதிரச் செய்தார்.

கணேசரின் ஏழு வயதில் காசிபமுனிவரும் அவரின் பத்தினி அதிரியும் அவரை வணங்கிப் பல வரங்களைப் பெற்றனர். அன்று கிருகாந்தன் கானன் என்னும் இரு அசுரர்கள் ஆளி (யானையாளி) கள் உருவத்தில் வந்து கணேசரைத் தாக்க வந்தனர். கணேசர் அவற்றின் துதிக்கைகளைப் பிடித்து பின்னும் முன்னும் இழுத்து ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொன்றார்.

காசிப முனிவரின் வேறு இரு மனைவிகளான வினதை கத்துரு ஆகியோரிடையே ஏற்பட்ட சண்டையில் வினதையின் மகன் சடாயு கத்துருவிற்குக் கொடுமை செய்தான். அதனால் கத்துரு பாதாளத்தில் வதியும் மகனான ஆதிஷ்டனிடம் முறையிட்டான். இதனால் சினங்கொண்ட ஆதிஷ்டன் ஏனைய நாகங்களுடன் பூலோகத்திற்கு வந்து வினதையின் புத்திரர்கள் மூன்று பட்சிராசாக் களுடன் சண்டையில் வென்று அம்மூவரையும் பாதாளத்திற் கொண்டுபோய் சிறையிலிட்டனர். அச்சமயம் வினதை கணவரிடம் தமது புத்திரர்களைச் சிறையிலிருந்து மீட்க உபாயம் கேட்டான். “உன் கருவில் ஒரு முட்டை உருவாகும். அதனை விநாயகரால் உடைக்கப்பட்டதும் ஒரு மயில் உருவாகும். கணேசர் அந்த மயில் மீது சென்று உன் புத்திரர்களை மீட்டுத் தருவார்” என்று கணவர் கூறினார். அதன்படி வினதை தன்னிடம் உருவான முட்டையைப் பாதுகாத்தாள்.

இதேசமயம் ஒரு வனத்தில் சில முனிபுத்திரர்களுடன் கணேசர் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் விநாயகருக்குக் கெடுதி விளைவிக்கும் நோக்கில் கிருஷ்ணாசுரன் என்னும் அரசன் விசித்திரப் பறவையாகப் பறந்து திரிந்தான். அப்பறவையைப் பிடிக்கவெனக் கணேசருடன் ஏனையோரும் துரத்தினர். பிடிக்க முடியாமல் கணேசர் தமது பாசத்தை அதன் மீதெறிந்து கொன்றார். அச்சமயம் வினதை வைத்திருந்த முட்டையை எடுத்து வந்து கணேசரிடம் கொடுத்தாள்.

கணேசர் அந்த முட்டையைக் கையால் கீறியவுடன் மிகப் பெரிய மயிலொன்று வெளிவந்தது. கணேசர் அதன் மீதமர்ந்து “அம்மணி உனக்கு வேண்டிய வரம் கேள்” என்றார். அப்பொழுது பாதாளச்சிறையிலிருக்கும் தமது புத்திரர்களை விடுவித்தும் கணேசர் மீது தனக்கு மாறாத பக்தியும் வேண்டுமென்றார். அவளின் வரத்தைக் கொடுத்ததும் கணேசர் மயில் மீதிருந்து தமது ஆச்சிரமத்தை நாடினார். அன்று முதல் அவர் மயூரேசர் என அழைக்கப்பட்டார்.

ஒரு சமயம் மயில் மீது சென்ற கணேசர் ஒரு தடாகத்தில் நீராடிவிட்டுத் திரும்பியபோது எதிரில் வந்த நாக கன்னிகைகள் அவரைத் தமது மாளிகைக்கு வருமாறு அழைத்தனர். ஏற்கனவே வினதை கூறியதை நிறைவு செய்யும் நோக்கில் யாவரும் நாகலோகஞ் சென்றனர்.

அவ்விடத்தில் நாக கன்னிகைகள் கணேசரை நன்கு வரவேற்று நல்ல ஊண், உடை தந்து உபசரித்தனர். அவ்விடத்தில் உலா வந்த கணேசரை நாகராசனான வாசுகி என்பவன் உபசரிக் காது அலட்சியமாக இருந்தான். கணேசர் கோப மிகுதியினால் வாசுகியின் தலையிலிருந்த நாகரத்தினத்தை எடுத்துக்கொண்டார். வாசுகி அக்கணமே மயங்கி விழுந்தான். ஏனைய நாகங்கள் பயந்து நடுங்கின. அச்சமயம் கணேசர் சிறையிலிருந்த மூவரையும் சிறை மீட்டுத் திரும்பினார். இதனை எதிர்த்த வாசுகியைக் கணேசர் தன் விரலில் மோதிரமாக அணிந்தார்.

அச்சமயம் கணேசர் மயிலை அழைத்து நாக சேனையை அழித்துவிட்டு ஆதிஷ்டைனைப் பிடித்து வருமாறு பணித்தார். மயிலும் சீறிப் பாய்ந்து சென்று நாகபடையை வென்று ஆதி ஷ்டைனை உடல் நடுவே கீறி அவனைப் பிடித்து வந்தது. கணேசர் ஆதிஷ்டைனை எடுத்துத் தமது இடுப்பில் அரைஞாணாகத் தரித்தார். பின்னர் நாககன்னிகையிடஞ் சென்று வரங்கள் பல தந்து மயில் வாகனத்தில் பட்சிராசாக்களோடு பூலோகத்துக்கு வந்தார்.

பாலகணேசர் சிந்தூராசனால் அனுப்பப்பட்ட பல அசுரர்களை வதைத்தும் தம்மை நாடி வந்து வரங்கள் கேட்டவர்களுக்கு வேண்டியன செய்தும் தமது திருவிளையாடல்களைக் காண்பித்தார். இதனால் உள்ளன்போடு வழிபட்டோர் நன்மையடைந்தும் அடாது செய்தோர் துன்புற்றும் தத்தம் பலனை அனுபவித்தனர்.

மேலும் தனது தீய செயலைத் தடுக்கவென அவதரித்த கணேசரை எப்படியேனும் கொன்றுவிட எண்ணிய அசுரனான சிந்துராசன் மேலும் பல அசுரர்கள் மூலம் தனது தீய பணியைத் தொடர்ந்தான். ஒரு சமயம் ஊர்த்தன் என்னும் அசுரன் புலியாக வந்து முனிபுத்திரர்களைக் கொன்று புசித்தான். தொடர்ந்து கணேசரை நாடியபோது கணேசர் புலியின் மூக்கையும் காதுகளையும் அறுத்தெடுத்துப் பற்களையும் உடைத்தார். புலியினால் கொல்லப்பட்ட முனிபுத்திரர்களையும் அவர்கள் இறக்கக் காரணமாக இருந்த யம தர்மராசனையும் தன்னிடம் அழைத்து வருமாறு தமது அங்குசத்தை ஏவினார். அங்குசம் முனிபுத்திரர்களையும் யமனையும் இறுக்கக் கட்டிக்கொண்டு வந்து கணேசரிடம் நிறுத்தியது.

யமன் தான் செய்த பிழையை மன்னிக்குமாறு வேண்டினான். அச்சமயம் யமனை நோக்கிய கணேசர் எதிர்காலத்தில் தமது பக்தர்களைக் கவரக்கூடாதென எச்சரித்தார்.

விநாயகரால் சித்திரவதை செய்யப்பட்ட புலி உருவிற் சென்ற ஊர்த்தனன் என்ற அசுரன் தனக்கேற்பட்ட கொடுஞ் செயலைச் சிந்துராசனிடம் தெரிவித்தான். இதனாற் சினங்கொண்ட சிந்துராசன் கனலாசுரன் தலைமையில் அசுர சேனையை அனுப்பினான். சிவனாரின் ஆலோசனைப்படி அவர் தந்த சூலாயுதத்துடன் மயூர வாகனத்தில் போருக்குப் புறப்பட்ட மயூரேசர் தமது சித்தப்படி நால்வகைச் சேனைகளையும் உருவாக்கி யுத்தஞ் செய்யலானார். சேனைகள் பல மடிந்ததும் கனலாசுரன் தனித்து விநாயகருடன்

போர் செய்து ஒரு பக்கத் தோளை இழந்தான். அவனின் இரத்தத்தில் உருவான சேனைகளை மயூரேசர் நெற்றிக்கண்ணால் அழித்தார். கனலாகரனும் மாண்டான்.

சிந்துராசனை நேரிற் சண்டையிட வருமாறு மயூரேசர் நந்தியை அனுப்பினார். சிந்துராசன் நேரில் வந்து பல அஸ்திரங்களினாலும் மாயையினாலும் போரிட்டுத் தோல்வியடைந்தான். மறுநாள் நடைபெற்ற போரில் இருவரும் பல கருவிகளாலும் போரிட்டனர். சிந்துராசனை மயூரேசர் தமது பரசாயுதத்தால் கொன்றார். சிந்துராசனின் சிறையிலிருந்த தேவர்கள் விடுதலை பெற்று மயூரேசரைப் பணிந்தனர்.

சிவனார் இடப வாகனத்தில் காட்சி தந்து தமது புத்திரரை அழைத்துத் தழுவினார். சிந்துவின் தந்தை சக்கபாணி இறந்த மகனின் உடலைக் கண்டு கதறிவிட்டு மயூரேசரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். அவனுக்குப் பல வரங்கள் தந்து யாவரையும் வாழ்த்தி விடைபெற்றார்.

தூமகேது விநாயகரின் அவதாரக் கதை

முன்னொரு காலத்தில் தூமாசுரன் என்பவன் விந்திய மலைச்சாரலிலுள்ள மசிபாதினி என்னும் நாட்டை அரசாண்டான். இவன் நீதி தவறாது அறச்சிந்தனையுடன் செங்கோல் ஆட்சியாக அரசாண்டதால் யாவராலும் போற்றப்பெற்றான். ஒரு நாள் பிருகு முனிவர் இவ்வரசனிடம் வந்தார். அரசன் முனிவரை வரவேற்று நன்கு உபசரித்தான்.

அச்சமயம் தூமாசுரன் தான் அசுரனாக இருந்தும் சகல செல்வங்களும், அறநெறிகளும் ஒன்றமையக் காரணமென்ன வெனக் கேட்டான். முனிவர் தமது முக்கால உணர்விற்கேற்பத் தூமாசுரனின் முற்றொடர்பைப் பற்றிக் கூறினார். இவ்வசுரன் முற்

பிறவியில் விசுவாமித்ரன் எனும் அரசனாகச் செங்கோலோச்சினான். முனிவர்களின் வேண்டுகூலால் 99 பெரிய யாகங்களைச் செய்தான். நூறாவது யாகமும் செய்ய ஏற்பாடானது. இதனை அறிந்த தேவேந்திரன் நூறாவது யாகத்தையும் செய்தால் தமது இந்திரப் பதவி பறிபோய்விடுமென எண்ணினான். நாரத முனிவரிடம் தனது கவலையைப்பிட்டு ஆலோசித்தான். நாரத முனிவர் தாம் சென்று யாகத்தைத் தடை செய்ய முன்வந்தார்.

அதன் பேறாக நாரத முனிவர் முதிய வேதியரின் வடிவத்தில் கைத்தடியின் உதவியுடன் தள்ளாடிய நிலையில் விசுவாமித்ரன் அரசனிடம் சென்றார். விசுவாமித்ரன் நான் இதுவரை திருமணமாகாது காத்திருந்தேன். இப்போது திருமண ஆசை ஏற்பட்டதால் பெரிய யாகஞ் செய்யும் மன்னனாகிய உன்னிடம் உன் மனைவியைத் தானம் கேட்டு வந்தேன். மறுக்காமல் உதவுமாறு யாசிக்கிறேன் என்றார். முதிய வேதியரின் அடாத செயலையிட்டு வருந்திய அரசன் உமது தேவைக்கேற்ப இதற்கு நிகரான எப்பொருளையும் தருவேன் என்றான். வேதியர் அச்சமயம் கோபங்கொண்டு மன்னா! நான் தானம் கேட்டபோது நீ அரசுக்குத் தனமாகத் தானம் தர மறுத்ததால் மறுமையில் நீ அரசனாகக் கடவாய் எனச் சாபமிட்டார். மேலும் நூறாவது யாகத்திற்கென அமைத்த யாகசாலையையும் சின்னா பின்னமாக்கிவிட்டகன்றார். இச்சாபப்படி விசுவாமித்ரன் இப்பிறவியில் தூமாசுரனாகப் பிறந்து சிறப்புடன் அரசாள முடிந்ததென்றார். தூமாசுரனின் செங்கோலாட்சி தொடர்ந்தது.

இக்காலத்தில் இந்த இராச்சியத்தில் அரசு குலத்தவனான மாதவராஜன் என்பவன் தனது கட்டிலம் மனைவி சுமுதையுடன் தமது இல்லம் சிறக்க நல்லறம் காத்துச் சிறப்புடன் வாழ்ந்தான். இவர்களுக்கென ஒரு மழலைச் செல்வம் இல்லாததால் மனக் கவலையடைந்த மாதவராஜன் தன் மனைவி மழலையொன்றைப்

பெற்றுத்தரும் தகுதியற்றவளைந்த தூற்றிப் புறக்கணித்தான். இதனால் வேதனையுற்ற சுமுதை காட்டிற்குச் சென்று மகா விஷ்ணுவை வேண்டி நீடிய காலமாகக் கடுந்தவம் செய்தாள்.

சுமுதையின் தவத்தை மெச்சிய விநாயகர் விஷ்ணுவின் உருவில் சங்கு, சக்கரம், கோதண்டம் போன்ற ஆயுதங்களை ஏந்திய வண்ணம் அவள் முன் காட்சி தந்தார். சுமுதை பலமுறை வணங்கியதும் “உனது விருப்பப்படி புத்திர பாக்கியம் கிடைக்கும். நான் உன்னிடம் புத்திரராக அவதரிப்பேன்” என்று கூறி அவளின் தலையிற் தமது கையை வைத்து வாக்குரைத்ததும் மறைந்தருளினார்.

விநாயகரின் வாக்குறுதியுடன் சுமுதை மனநிறைவடைந்ததும் கணவனிடம் வந்து நடந்த யாவற்றையும் விளக்கினாள். தம்பதியரிருவரும் இறையருளின் பெருமையை வியந்து பெருமகிழ்வுடன் திகழ்ந்தனர். விநாயகரின் பேரருளால் சுமுதை கருவுற்றாள். இறையருளும் இருவரின் பேரன்பும் பெருகக் கருவும் வளர்ந்தது.

இச்சமயம் நல்லாட்சி செய்த தூமாசுரன் அசுர குண இயல்பிற்கேற்ப அயல் நாடுகளையும் வலோற்காரமாகப் பிடித்து பேரரசாகும் அவாவில் உலா வந்தான். இவனின் தீய எண்ணத்தை நோக்கியதும் ஒரு நாள் அசரீரியாக “தூமாசுரனே நீ செங்கோல் ஆட்சி முறையிலிருந்து தவறி வேற்று நாடுகளிலும் படையெடுத்துச் செல்லத் துணிந்துவிட்டாய். உன்னை அழிப்பதற்கென்றே மகா விஷ்ணு சுமுதையின் கருவில் வளர்கிறார்” என ஒலித்தது. இதனைக் கேட்டதும் தூமராசன் தனது துன்மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்தான். முடிவில் கருவுற்ற சுமுதையையும் கணவனையும் அன்றிரவே கொலை செய்ய ஏற்பாடானது. அதன்படி வித்துருமன் என்னும் சேனாதிபதி 500 படை வீரர்களுடன் சென்று அவர்களைக் கொன்று

யாவருமறியாமல் வந்துவிட வேண்டுமென அரசன் கட்டளையிட்டான். சேனாதிபதி அரசு கட்டளையை ஏற்று சுமுதையும் கணவனும் தங்கும் அரண்மனைக்குச் சென்றனர். அவர்கள் சயனமஞ்சத்தில் துயில்வதால் அவ்விடத்திற் கொல்லாது நாலுபோர் வீரர்களின் உதவியால் அவர்கள் உறங்கிய மஞ்சத்துடன் சேர்த்துத் தூக்கிக்கொண்டு போய் அடர்ந்த காட்டை அடைந்தனர். காட்டிற்குச் சென்றதும் சேனாதிபதி சுமுதை கருவுற்ற கோலத்தில் கொல்வது மகாபாவமென்றெண்ணித் தயங்கினான். அச்சமயம் சுமுதை கண் விழித்தான். தாம் ஏன் காட்டில் வந்தோம் எனப் பயந்து கணவனைத் தட்டி எழுப்பினான். அச்சமயம் விருத்துருமன் சுமுதையை நோக்கி எமதரசன் கேட்ட அச்சரீரியின்படி தம்மைக் கொல்பவன் உன் கருவில் வளர்வதால் கருவுற்ற உன்னையும் கணவரையும் கொல்ல வென்றே இங்கு அழைத்து வந்தோமென்று கூறினான். இதைக் கேட்டதும் தம்மைக் கொல்லாது விடுமாறு கெஞ்சினான். வித்துருமன் தமது அரசு கட்டளையை நிறைவேற்றுவோமென்றான்.

அச்சமயம் சுமுதை மகாவிஷ்ணுவை நினைத்துத் தமது கவலையை வெளியிட்டான். அக்கணமே மகாவிஷ்ணுவின் பேரருளால் எண்ணிறைந்த போர்வீரர்கள் அவ்விடத்திற் தோன்றினர். அவர்கள் வித்துருமனைத் தவிர ஏனைய யாவரையும் கொன்றொழித்தனர். வித்துருமன் பயந்தோடிச் சென்று தூமராசனிடம் தெரிவித்தான். இதனால் பெருஞ்சீற்றங்கொண்ட அசுரன் வேறொரு அமைச்சனுடன் செய்த ஆலோசனைப்படி நான்கு காவலர்களை அனுப்பி சுமுதை பிரசவிக்கும் வரை காத்திருந்து குழந்தை பிறந்ததும் அதனைக் கொன்றுவிட்டு வருமாறும் அனுப்பினான். அரசு கட்டளையை ஏற்ற நால்வரும் மறைவிடத்திலிருந்து அவதானித்து வந்தனர்.

இதே காலத்தில் தனித்திருந்த தம்பதியினர் தமக்கு ஏதும் தீங்கு நேரிடுமோ என அஞ்சி வாழ்ந்தனர். சுமுதையின் பிரசவ காலத்திற்கு முன்பே விநாயகப் பெருமான் சிவந்த நிற அழகுடன் பாலச்சந்திரனை (பிறை) சூடிய திருமுடியும், காதுகளிற் குண்டலமும், மழுப்படை தாமரை மலர், செபமாலை, மோதகம் தாங்கி நான்கு திருக்கரங்களும், மூன்று கண்களும், முத்துமாலை களணிந்த திருமார்புடன் அமைந்த பச்சிளம் பாலகனாக சுமுதையின் மடியில் வந்தமர்ந்தார். இதனைக் கண்டதும் சுமுதையும் கணவனும் பேரானந்தமடைந்தனர்.

சுமுதையின் மடியில் படுத்திருந்த விநாயகர் அவளை நோக்கி “அம்மா! யாவரும் பாலச்சந்திரமூர்த்தி என அழைக்கும் நான் விநாயகராக உங்களிடம் தாய் தந்தையர் என்ற உறவில் அமர்ந்துள்ளேன். நீங்கள் வனத்தில் தவமிருந்தபோது மகாவிஷ்ணுவின் வடிவில் வந்து அருளாசி கூறியதும் நானே. தூமாசுரனை அழிக்கவும் உங்களை ஆபத்துக்களிலிருந்து காப்பாற்றவுமே உங்கள் மடியில் அமர்ந்துள்ளேன். உங்கள் கருவிலுள்ள நாராயணன் பிறந்து வளர்ந்து தூமாசுரன் அரசாண்ட முழு இராச்சியத்தையும் ஆட்சி செய்வான். நீங்கள் இருவரும் நீடிய காலம் இன்புற்று வாழ்ந்து நிறைவில் என் உலகத்திற்கு வந்து சேர்வீர்களாக! என்று கூறினார். சுமுதையும் அன்புடன் பாலூட்டிச் சீராட்டினாள்.

சுமுதையின் மடியில் பிள்ளையைக் கண்டதும் குழந்தை பிறக்குமுன் வேறொரு குழந்தை மடியிலிருப்பதைக் கண்டதும் காவலர்கள் தூமராசனுக்குத் தெரிவித்தனர். அவன் பேரதிர்ச்சி கொண்டு பெரும் படையுடன் காட்டை அடைந்தான். படையினர் நாற்புறமும் முற்றுகையிட்டனர். தூமாசுரன் சுமுதையும் கணவனும் இருக்குமிடத்திற்கு நேரில் வந்து வில்லால் அம்பெய்தான். பாலச்சந்திரமூர்த்தியோ சுமுதையிடம் பால் குடித்துக்கொண்டிருக்க

சுமுதையும் கணவனும் பயந்து நடுங்கினர். அப்போது விநாயகர் நீங்கள் எதற்கும் அஞ்ச வேண்டாம் எனக் கூறினார். தூமாசுரன் விட்ட அம்புகள் வெளிவந்ததும் சக்தி இழந்து கார்டேகம் போல் பாலச்சந்திரரைச் சூழ்ந்தது. பாலச்சந்திரர் தமது வாயிலிருந்து பந்து போன்ற புகைப்படலங்களை ஊதினார். அப்புகைப்படலங்கள் எட்டுத் திக்கிலும் பரவி கடும் இருளை ஏற்படுத்தியது. அச்சமயம் தூமாசுரனும் படையினரும் கண்பார்வையற்று மயங்கிய வண்ணம் பாதாள உலகத்திற்குப் போய் வீழ்ந்து மடிந்தனர்.

இவ்வரிய நிகழ்வால் மகிழ்ந்த தேவர்கள் பாரிசாத மலர்கள் தூவி ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தனர். முனிவர்கள் நறுமலர்களால் பூசித்து வேதாகம சுவோகங்களால் மந்திரித்துப் பூசை செய்து வழிபட்டனர். பாலச்சந்திரமூர்த்தியை மகனாக அடைந்த மாதவராசனும் சுமுதையும் பெருமையுடன் பெருமகிழ்வடைந்தனர். பெருமான் தமது தோற்றத்தை மறைத்தருளி அனைவரதும் மனக்கோயில்களிற் குடி

யமர்ந்தார். தூமாசுரனையும் கொடிய சேனைகளையும் ஒரு நொடியில் தூமத்தால் (புகையால்) அழித்த பாலச்சந்திரமூர்த்தி அன்று முதல் “தூமகேது” என அழைக்கப்படலானார்.

சுமுதையும் கணவனும் தமது நாட்டில் சிறப்புடன் வாழ்ந்து இன்புற்றனர். சுமுதையின் கருவிலுதித்த திருமால் நன்கு பேணப்பட்டு வளர்ந்ததும் அவரிடம் அரசு பொறுப்பை வழங்கிய மாதவராசனும் சுமுதையும் விநாயகருலகத்தை அடைந்து இன்புற்றனர்.

கணேசர் அவதாரம்

முன்னொரு சமயம் கொடிய அரசனொருவன் கடுந்தவமிருந்து விநாயகப் பெருமானிடம் வரங்கள் பல பெற்றான். பெற்ற தவ மகிமையால் மூவுலகையும் ஆட்சி புரியும் அவாக் கொண்டான். தான் பெற்ற வரத்தினால் பறக்கும் கோட்டைகளால் மூவுலகையும் கொடுமைப்படுத்தினான். தேவர்கள் முனிவர்கள் சிவனாரிடம் முறையிட்டபோது அவர் தேவர்களுக்கு அபயம் கொடுத்தார். பின்னர் மூல மூர்த்தியான விநாயகரைத் தியானித்தார். அப்போது சிவனாரின் முகத்திலிருந்து ஐந்து முகங்களுடன் விநாயகர் தோன்றி கணேசர் எனத் திருநாமம் பெற்றார். திருபுரனின் கொடுமையை நீக்க அவனைக் கொன்றொழிக்கும் வரங்களைச் சிவனாருக்கு வழங்கினார். கணேசர் பற்றிய மேலும் தகவல்களை இதன் முற்பகுதியில் வரும் திரிபுரங்கள் பற்றிய வரலாற்றில் அறிந்தோம்.

கணபதி அவதாரமும் கஜமுகாசுரன் கதையும்

முன்னொரு யுகத்தில் தேவேந்திரன் அசுரேந்திரன் ஆகிய இருவருக்கும் இடையே கடும்போர் நடைபெற்றது. இப்போரில் அசுரேந்திரன் தேவேந்திரனாற் தோற்கடிக்கப்பட்டான். தனது தோல்வியின் காரணத்தை அசுர குருவிடஞ் சென்று வினாவினான்.

அசுரகுரு தமது ஞான உணர்வில் அசுரேந்திரனை நோக்கி அசுர குலத்தில் சகல வல்லமையும் பொருந்திய வீரன் உயர் குலத்து வசிட்ட முனிவர் பரம்பரையில் தோன்றிய மரகத முனிவர் மூலம் அசுர குலப் பெண்ணிடம் பிறந்து வருவான். அவனே

இந்திரனையும் வெல்லும் ஆற்றல் பெறுவான். எனவே மோட்சத்தை நாடித் தவம் செய்யும் முனிவரிடம் அசுரகுலக் கன்னியொருத்தியை அனுப்பினால் அவள் தன் திறமையால் முனிவருடன் கூடிச் சிறந்த யானை முகத்துடன் கூடிய வீரனொருவனைத் தோற்றுவிப்பாள் என்று ஆசி கூறினார்.

அசுர குருவின் ஆலோசனைப்படி அழகிலும் சகல திறமைகளும் மிக்க விபுதை என்னும் கன்னியொருத்தி தவயோக நிலையிலிருந்த மரகத முனிவரின் எதிரிலிருந்து தான் மரகத முனிவரை அடைய வேண்டுமென இறைவனை வேண்டித் தவமிருந்தாள். அவ்வனத்தில் நெடுநாட் தவமிருந்த மரகத முனிவர் தவம் கலைந்து விழித்தபோது அவரின் சற்றுத் தொலைவில் இரு (ஆண், பெண்) யானைகள் கூடிக்குலாவி இன்புற்றன. அதனைக் கண்ட முனிவருக்கு மோகதாபம் ஏற்பட்டது. அச்சமயம் விபுதையும் கண் விழித்தாள். முனிவரின் நிலை கண்டதும் விபுதை முனிவரின் அருகே சென்றாள். தமது விருப்பத்தை நிறைவு செய்வதன் பேரில் விபுதையை ஒரு பெண் யானையாக மாற்றிய முனிவர் தாமும் ஆண் யானையாக மாறி இருவரும் கலந்துறவாடினர்.

இக்கூடலின் உறவால் அவர்களுக்குக் கஜமுகாசுரன் பிறந்தான். அவன் பிறக்கும்போது தலையில் இரு கொம்புகளும் தும்பிக்கையுடன்கூடிய யானைத் தலையும் உடையவனாய் இடியோசை போன்ற குரலும் கையில் ஒளிவீசும் பட்டாக்கத்தியை வீசிக் கொண்டு தோற்றம் பெற்றான். பிறந்ததும் அதியுச்ச அரக்கச் செயலுடன் உயர்வடைந்தான். மேலும் விபுதையான பெண் யானையின் மயிர்க்கால்களிலிருந்து பயங்கர ஆயுததாரிகளான பல்லாயிரம் அசுர வீரர்களும் தோன்றினர். இதனால் வேதனையுற்ற முனிவர் அவளை விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு மீண்டும் தவஞ்செய்தார்.

விபுதை தமது வந்த காரியம் இனிது கைகூடியதால் அக மகிழ்வுடன் தனதில்லம் ஏகினாள். கஜமுகாசுரன் தன் துணைவர் களுடன் அசுரர்களுக்கேயான அட்டகாசத்துடன் மூவுலகிலுஞ் சென்று பல கொடுமைகளைச் செய்து தேவர்கள் முனிவர்களைத் துன்புறுத்தி வந்தான்.

அசுரகுரு கஜமுகாசுரனின் திறமையைக் கண்டு பயந்தாலும் அவனை வியந்து பாராட்டினார். தம்மை அசுரகுருவென்று அறிமுகஞ் செய்தார். மேலும் அசுரகுலம் மேலோங்கச் சிவபெருமானை வேண்டித் தவமிருந்து வரங்கள் பல பெற்றுத் தேவேந்திரனை வென்று மூவுலகையும் ஆட்சி புரிவாயாக எனக் குருவுபதேசமும் நல்லாசியும் வழங்கினார்.

கஜமுகாசுரன் அசுரகுருவின் வழிகாட்டலின்படி மேருமலைச்சாரலையடைந்து சிவபெருமானை வேண்டி நீண்டகாலம் தவமிருந்தான். அவன் சிவபிரானிடம் விஷ்ணு முதலான தேவர்கள், அசுரர்கள், மனிதர்களாலும் எவ்வித ஆயுதங்கள், புலி முதலான கொடிய மிருகங்களால் தமக்கு மரணம் ஏற்படக்கூடாதெனவும் யாவரும் தனக்கு அடங்கி வாழ வேண்டுமென்றும் பல வரங்களைப் பெற்றான். வரங்கள் பெற்று வந்ததும் அசுரகுரு, அசுரேந்திரன் ஆகியோரை மந்திரிகளாக்கி மதங்க நகரத்தைத் தமது தலைநகராக்கிக் கொடுங்கோலாட்சியை மூவுலகிலும் புரிந்தான். தேவர்களைத் தமது குற்றேவல் செய்வித்தான். இவ்வாறு கஜமுகாசுரனின் கொடுங்கோலாட்சியில் பலரும் வேதனையுற்றனர்.

ஒரு சமயம் கைலையங்கிரியில் இளவேனிற் காலமாதலால் சிவபிரானும் உமாதேவியாரும் உத்யான வனத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள நறுமலர்களின் அழகைச் சுவைத்த வண்ணம் அண்மையிலுள்ள சித்திரசூட மண்டபத்தை நோக்கினர். அம்மண்டபத்தில் பல்லாயிரம் சித்திரங்கள், மகாமந்திரம், பிரணவ மந்திரங்களுக்

கிடையேயுள்ள களிறும் பிடியும் கூடிக்கூலாவும் சித்திரமொன்று தென்பட்டது. அதை நோக்கிய உமையவள் அதன் பொருள் விளக்கத்தை மகேஸ்வரரைக் கேட்டாள்.

அதனைக் கேட்ட சிவனார் இதன்படி நாமிருவரும் உலக நன்மைக்காக எமது சந்ததியைப் பெருக்கும் விபரமாகும். நாமும் இவ்வாறு இன்புறுவோமா என்று கூறிய சிவனார் ஆண் யானையை நோக்க உமையவள் பெண் யானையைக் கருத்துன்றி நோக்கினாள். இருவரும் இச்சித்திரத்தை நோக்கிய போது தெய்வீக அருளால் பிரணவ சொரூபமான விநாயகர் தோன்றினார். யானை முகமும் மனித வடிவமும் கொண்ட விநாயகரை சிவசக்தியினர் தமது மகனாகத் தோற்றுவித்தனர். விநாயகர் பெற்றோரான சிவசக்தியினரை வணங்கினார்.

அப்போது இருவரும் விநாயகரைக் கட்டியணைத்து உச்சி மோந்து தம்மடி மீது வைத்து இன்புற்றனர். சிவனார் விநாயகரை நோக்கி “மகனே என்னில் வேறாகாமல் என் குமாரனாகிய உன்னை யார் வணங்குகிறார்களோ சகல சம்பத்துக்களையும் அடைவர். என் சிவகணங்களுக்கெல்லாம் நீயே தலைவனாக இருந்து “கணபதி” யாக விளங்குவாய். தேவர்களுக்கெல்லாம் துன்பத்தைத் தரும் கஜமுகாசுரனைச் சமரில் வென்று தேவர்களின் துயர் துடைப்பாயாக!” என்று சிவனார் கூறித் தமது கைலாபுரிக்குச் சென்று வாசலில் விநாயகரை இருக்கச் செய்து சிவசக்தியினர் அந்தப் புரத்தை அடைந்தனர்.

அந்தப்புரத்தில் குதூகலமாக இருந்தபோது இருவரும் திருமாலை நடுவராக வைத்து சொக்கட்டான் விளையாடினர். அவ் விளையாட்டில் உமையவள் வெற்றியடையும்போது நடுவரான திருமால் ஓரவஞ்சமாகச் சிவனாரே வென்றதாகக் கூறினார். இதனால் சினமடைந்த உமையவள் திருமாலைக் குருட்டுப் பாம்

பாகுமாறு சபித்தாள். பதைபதைத்த திருமால் தனக்குதவுமாறு சிவனாரிடம் கேட்டார். அச்சமயம் “உமையவளின் சாப்பப்படி கண் பார்வையற்ற மலைப்பாம்பாக வடிவமெடுத்து ஒரு ஆலமரத்தடியில் என்னைத் தியானித்திரு!, கஜமுகாசுரனை வதஞ்செய்தபின் விநாயகர் அப்பக்கத்தால் வந்து உன்னை நோக்கியதும் சாப விமோசனம் பெறுவாய்” என்றருளினார். திருமாலும் அவ்வாறே சென்று ஒரு ஆலமரத்தடியில் அதன் பொந்துக்குள் தலையை வைத்துக்கொண்டு சிவனை வேண்டித் தவமிருந்தார்.

கஜமுகாசுரன் முன்னர் தேவர்களைத் தமது குற்றேவல் செய்வித்து வந்தான். ஒருநாள் அவன் சகல தேவர்களையும் அரசு கொலுவுக்கு அழைத்து தம்மைத் தேவர்கள் அனைவரும் வணங்க வரும்போது தமது தலையில் மூன்றுமுறை குட்டித் தோப்புக்கரணம் போடுமாறு பணித்தான். தேவர்களும் அசுரனின் கொடுவினைக் கஞ்சி அவ்வாறு செய்தனர். ஒருநாள் யாவரும் தமது வேதனையைத் தெரிவிக்கும் நோக்கில் கைலாயஞ் சென்றனர். அங்கே முகப்பில் வீற்றிருந்த கணபதியை வணங்கினர். கணபதி அவர்களை நோக்கி வந்த காரியத்தைச் சொல்லுமாறு கேட்டார்.

தேவர்கள் கணபதியை நோக்கி கணநாதரே கஜமுகாசுரன் எங்களைச் சிறையிலிட்டு தம் குற்றேவல்களைச் செய்வித்தான். மேலும் எங்களை எந்நேரமும் துன்புறுத்துகிறான். வேதனை தாங்காததால் இவ்விடம் வந்தோம். அவனைக் கொன்று எமது துயரை நீக்க வேண்டுமெனப் பணிந்தனர். உடனே கணபதி அசலன் என்னும் பிரமாண்ட பூதவீரனின் முதுகில் ஏறியமர்ந்து யுத்தத்திற் காகப் புறப்பட்டார். அவரைத் தொடர்ந்து பல்லாயிரம் சிவபூதகணங் களும் ஆயுத பாணிகளாகச் சென்றனர். இதையறிந்த கஜமுகாசுரனும் தனது படைகளுடன் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமானான்.

இரு பகுதியினருக்கும் இடையில் கடும்போர் நடந்தது. பலர் கொல்லப்பட்டனர். உக்கிரமான போரில் கஜமுகாசுரன் கணபதியுடன் போரிட்டான். தனது கதாயுதம், தண்டாயுதம், மழுவாயுதம் யாவற்றாலும் போரிட்டனர். கணபதி தமது ஞானநோக்கில் சிவனாரிடம் அசுரன் பெற்ற வரத்தில் இவன் ஆயுதங்களாற் சாகமாட்டானென அறிந்த கணபதி தமது வலக்கொம்பின் முனையை உடைத்துச் சிவனாரைத் துதித்து அசுரன் மீது எறிந்தார். அக்கொம்பு பேரிரைச்சலுடன் சென்று அசுரனின் மார்பைக் குத்திப் பிளந்ததும் கணபதியிடம் தஞ்சமடைந்தது. கஜமுகாசுரன் பெரிய அலறல் சத்தத்துடன் கீழே விழுந்து மாண்டான்.

அசுரனின் மார்பு பிளக்கப்பட்டு மடிந்ததும் அவன் பெரிய மூஷிகமாக உருவெடுத்து அகிலம் அதிரும்படி சஞ்சரித்தான். கணபதி அப்பெருச்சாளியைப் பிடித்து அடக்கி அதன் முதுகிலேறி அமர்ந்தார். கணபதியின் திருமேனி மூஷிகனின் மீது படிந்ததும் அவனது அஞ்ஞானம் நீங்கி மெய்ஞ்ஞானம் பெற்று நன்னிலையடைந்தான். அசுரன் மாண்டு விழுந்து இரத்தம் பெருகிய இடம் “மாரொத்தப்பம்” என அழைக்கப்படுகிறது. அந்த இடத்தில் கணபதியார் ஒரு சிவலிங்கத்தை நிறுவி வழிபட்டார். அவ்விடம் “கணபதீச்சரம்” என வழங்கப்படுகிறது.

கஜமுகாசுரன் மாண்ட செய்தியைக் கேட்ட அசுரேந்திரனும் அசுர குருவும் ஓடி மறைந்தனர். அசுர வதம் முடிந்ததும் கணபதியார் தமது பூதகணங்கள் புடைசூழ மூஷிக வாகனத்தில் வடபாற் சென்று ஆலமரப் பொந்தினுள் தவமிருந்த குருட்டுப் பாம்பின் மீது தமது பார்வையைச் செலுத்தினார். சாபவிமோசனம் பெற்ற திருமால் கணபதியை வணங்கினார். மேலும் தாம் சாப விமோசனம் பெற்ற தினம் மார்கழி மாத சஷ்டி தினமாகும். ஆண்டு தோறும் இத்தினத்தில் யார் கணபதியை வணங்கினாலும் தமது துன்பங்களி

லிருந்து விடைபெற்றுக் கணபதியின் அருள் கிடைக்க மகாவிஷ்ணு வேண்டிக் கொண்டார். மகாவிஷ்ணுவின் கோரிக்கையை ஏற்று வரம் தந்ததும் கயிலாயத்திற்குச் சென்று முகப்பில் வந்தமர்ந்தருளினார்.

கணபதியார் கயிலாயத்திலமர்ந்தபோது தேவேந்திரன் மற்றும் தேவர்களெல்லாம் வந்து வணங்கியதும் ஐயனே நாங்கள் முன்னர் கஜமுகாசுரன் முன்னால் நின்று தலையில் மும்முறை குட்டித் தோப்புக்கரணம் போட்டோம். உங்கள் கருணையால் வெளி வந்து அசுர பயம் நீங்கினோம். இன்றுமுதல் அசுரனை வணங்கியது போல உங்கள் முன் குட்டித் தோப்புக்கரணம் போட்டு வணங்குவோம். அவ்வாறு தேவர்கள் மட்டுமன்றி மனிதர் மற்றும் யாவரும் உள்ளன்போடு வழிபடுவோருக்கு வேண்டிய வரந்தர வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

மகோற்கட விநாயகர் அவதாரமும் திருவிளையாடல்களும்

முன்னொரு காலத்தில் அங்கதேசத்திலமைந்த காத்திரம் என்னும் நாட்டில் ரௌத்திரகேது என்னும் அந்தணோத்தமர் வாழ்ந்தார். இவர் தம் தர்மபத்தினி சாரதை என்பவளுடன் இல்லறமாம் நல்லறம் பேணியதால் தேவாந்தகன், நராந்தகன் என்னும் இரு புதல்வர்களுடன் இனிது வாழ்ந்தனர். ரௌத்திரகேது தமது புதல்வர்களுக்கு குல ஆசாரப்படி உரிய வயதில் உபதேசமும் வேதப்பயிற்சியும் நன்கு வழங்கிச் சிறப்பித்தார்.

ஒரு சமயம் நாரத முனிவர் அவ்விடம் வந்தார். தம்பதியர் இருவரும் முனிவரை வரவேற்று உபசரித்தனர். மேலும் கல்வி, கேள்விகளிற் சிறந்த புத்திரர்களையும் முனிவரை வணங்கச் செய்து துடன் நாரத முனிவரை நோக்கி சுவாமி இவர்கள் திரண்ட செல்வத்தையும் நீண்ட ஆயுளையும் பெற ஆசீர்வதிக்குமாறும் வேண்டினர்.

நாரதரும் சிறுவர்களுக்குப் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை உபதேசித்து அதை உபயோகிக்கும் வழிமுறைகளையும் கூறி மைந்தர்களே! இம்மகா மந்திரத்தை நன்கு செபஞ் செய்து சிவபெருமானை வேண்டி வழிபட்டால் அவரின் பேரருளால் உங்களுக்கு ஏதும் தீங்கு நேரிடாது. தேவர்கள் உட்பட யாவரும் உங்களை வணங்கவும் மேலும் பல சித்திகளும் உண்டாகும் என்று ஆசீர்வதித்து விடை பெற்றார்.

நாரதரிடம் ஆசி பெற்ற சகோதரர்கள் பெற்றோரை வணங்கி அவர்களின் நிறைவான ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்று சிவபெருமானை வேண்டித் தவஞ் செய்யக் காடேகினர். அடர்ந்த பெரிய சோலைகளின் நடுவே வாவிடும் அருகே சிவாலயமுமிருந்த புனித இடத்தில் தமது தவத்தை ஆரம்பித்தனர். இவர்கள் நெடுங்காலமாக

ஊண் உறக்கம் இன்றி சூரியனை நோக்கிய வண்ணம் கடும் தவமிருந்தனர். இவர்களின் தவத்தை மெச்சிய சிவபிரான் உமா தேவி உடனிருக்க இடப் வாகனத்திலமர்ந்து சிவகணங்கள் புடை சூழக் காட்சியளித்தார். சகோதரர்களை நோக்கிய சிவபெருமான் வேண்டும் வரம் யாதெனக் கேட்டார். சகோதரர்கள் இறைவனை வணங்கி எம்பெருமானே இரவு பகல் வேளையிலும் உயர்திணை அறிணை வகையாலும் இரு வகைப் படையினாலும் எமக்கு அழிவு ஏற்படாதிருக்கவும், பிரம்மா, விஷ்ணு முதலான தேவர்கள் எமக்குக் கீழ்ப்பணிந்து நடக்கவும் வரங்கள் தந்தருள வேண்டுமென்றனர். நீங்கள் கேட்ட வரங்கள் யாவும் தந்தோம். விநாயகமூர்த்தியாலன்றி வேறெவராலும் உங்களுக்கு மரணம் ஏற்படாது என்று கூறியதும் சிவபிரான் மறைந்தருளினார்.

வரங்கள் பல பெற்று மகிழ்வடைந்த சகோதரர்கள் தவ வலிமையால் பூவுலகையும், பாதாள உலகையும் எதிர்ப்பின்றிக் கைப்பற்றி நராந்தகனிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பை வழங்கியதும் தேவாந்தகன் தேவலோகத்தையடைந்து தாக்கத் தொடங்கினான். எதிரில் வந்த தேவேந்திரனுடன் கடும்போர் புரிந்தான். இதனால் தேவேந்திரன் மறைந்தோடி மகாமேருமலைச் சாரலில் சரணடைந்தான். அவன் மனைவி இந்திராணியும் பின்தொடர்ந்தாள். தேவாந்தகன் தேவலோகத்தைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக் கொண்டான். தொடர்ந்து பிரம்மாவின் சத்தியலோகத்திற்கும் விஷ்ணுவின் வைகுந்தத்திற்கும் சென்றான். இருவரும் மறைந்தோடியதால் இரு இடங்களையும் கைப்பற்றி அசுரர்களிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பில் விட்டுச்சென்று சொர்க்கலோகத்தை ஆண்டு வந்தான்.

ரௌத்திரகேது இரு புதல்வர்களுக்கும் தமது குலப் பெண்களைத் திருமணஞ் செய்து வைத்தார். இருவரும் பல அரக்கர் குலப் பெண்களை ஆசை நாயகிகளாகவும் ஏற்றனர். அரக்கர் குலப்

பெண்கள் மூலம் பல கொடிய புத்திரர்களைப் பெற்றனர். அசுரகுல வீரர்கள் மேலோங்கவும் தேவர்கள் துன்புறவும் சகிக்காத காசிப முனிவரின் மனைவியான் அதிதி என்பவள் தமது கணவனிடம் தேவர்கள் சித்தி பெற உதவுமாறு வேண்டினாள். காசிப முனிவர் அதிதிக்குப் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை உபதேசித்து விநாயகரை வேண்டித் துதிக்கும் முறைகளையும் கூறினார்.

கணவனின் ஆசியுடன் வனஞ்சென்ற அதிதி விநாயகரை வேண்டி அவரது பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை இடையறாது ஒதிய வண்ணம் நெடுந்தவம் புரிந்தாள் - அதிதியின் தவத்தை மெச்சிய விநாயகர் அவளுக்குக் காட்சி தந்து வேண்டும் வரம் யாதெனக் கேட்டார். பலமுறை விநாயகரை வணங்கியவள் சகோதரர்களான தேவாந்தகன், நராந்தகன் ஆகிய இருவரும் தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் பல கொடுமை செய்வதால் அவர்கள் அஞ்சி மறைந்து ஒழிந்து வாழ்கின்றனர். சகோதரர்களை அழித்து முவுலகத்தாருக்கும் அபயமளிக்குமாறு பணிந்தாள். விநாயகரும் அவ்வாறு ஆதரிப்போம் என்று கூறி மறைந்தருளினார்.

விநாயகரின் ஆசியுடன் ஆச்சிரமத்தையடைந்த அதிதி நாள் தோறும் விநாயகரைப் பக்தியுடன் பூசித்தாள். இதே சமயம் அசுரர்களின் ஆட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட மும்முர்த்திகள் மறைந்து வாழ முவுலகிலும் கொடுமைகள் பெருகி அறநெறி குன்றிப் பூபாரம் தாங்க முடியாமல் பூமாதேவி பிரம்மாவிடம் முறையிட்டாள். பிரம்மா மற்றும் தேவர்கள் யாவரும் விநாயகமூர்த்தியிடம் விண்ணப்பித்தனர்.

அதேவேளை “நீங்கள் வணங்கும் விநாயகமூர்த்தி துஷ்ட நிக்கிரகசிஷ்ட பரிபாலனஞ் செய்வதற்காக காசிப முனிவரின் திருக்குமாரராக அவதரிக்கப் போகிறார்” என்று அசுரீரி கூறியது. அச்

சமயம் காசிபமுனிவரின் மனைவி அதிதி என்பவளின் இடையறாத பூசையால் மகிழ்ந்த விநாயகர் ஒருநாள் ஆயிரம் முகங்களுடனும் ஆயிரம் கைகளுடனும் பேரொளியாக அதிதி முன் காட்சி தந்தார். அச்சமயம் அதிதி இது போன்ற உருவத்தை மாற்றி பச்சிளம் பாலகனாக என் கைகளிலும் மடியிலும் வளர வேண்டுமென்றாள். விநாயகரும் அதிதியின் மனங்கவர்ந்த அழகிய பாலகனாக அவளின் மடியில் அமர்ந்தார். அவர் வாய் திறந்ததும் பட்ட மரங்கள் தழைத்தன. பிள்ளைப் பேற்றற்றவர்கள் மழலைகளைப் பெற்றெடுத்தனர். வையகமெல்லாம் சிலிர்த்தது. தேவர்கள் நற்குறிகள் காணவும் அசுரர்கள் துற்குறி கண்டு வருந்தினர்.

அதிதி தனது மடியிலமர்ந்த பிள்ளையை மார்போடணைத்துப் பாலூட்டினாள். காசிபர் அளவற்ற மகிழ்வுடன் பிள்ளைக்கு மகோற்கடர் எனத் திருநாமஞ் சூட்டினார். பிள்ளையின் ஒரு வயது நிரம்ப முன்பே நராந்தகனின் நாட்டில் இரத்த மழை பெய்தது. ஆகாயம் கறுத்து வால்வெள்ளி தோன்றியது. இதனால் பீதியடைந்த நராந்தகன் சோதிடர்களை நாடினான். அரசே! காசிப முனிவரின் மனைவிக்குப் புத்திரன் ஒருவன் பிறந்துள்ளான். அப் பிள்ளையால் அசுர குலம் முற்றாக அழியப்போகிறது. அதன் முன்னோடியாகவே இத்துற்குறிகள் தென்படுகின்றன என அசுர அரச சோதிடர்கள் செப்பினர்.

இதைக்கேட்டதும் செய்வதறியாது திகைத்த நராந்தகன் ஒரு குழந்தையைப் போரிட்டுக் கொல்வது தமக்கு வீரமல்ல. மாயையால் கொல்ல வல்ல பெண் மூலம் அப்பிள்ளையைக் கொல்ல முன் வந்தான். அரசனின் ஆணைப்படி அசுரகுலப் பெண்ணான “விரசை” என்பவள் பிராமணப் பெண்ணைப் போல் வேடந்தாங்கிச் சென்று ஆச்சிரமத்தில் தனித்திருந்த மகோற்கடரை யாருமறியா வண்ணம் தனது வாயிற் போட்டு விழுங்கினாள்.

அரக்கியின் வயிற்றில் சென்றடைந்த விநாயகர் தமது நெற்றிக் கண்ணை விழித்ததும் அவளின் வயிற்றில் தாங்க முடியாத வெப்பம் வீசியது. அருகேயமைந்த தடாகங்களிலுள்ள நீரெல்லாவற்றையும் வற்றும் வரை குடித்தும் வெப்பம் தணியவில்லை. ஆகாய கங்கையில் நீர் பருகுவென உயரப் பறக்கலானாள். அச்சமயம் ஒரு வயதேயான மகோற்கடர் தமது காற்பெருவிரலால் அழுத்தவும் அசைவற்று விரசை நிலத்தில் வீழ்ந்தாள். மகோற்கடர் தமது காற்பெருவிரலால் அவளின் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளி வந்தார். பூசை முடிந்ததும் மகோற்கடரைக் காணாத அதிதி தேடினாள். வெளியே ஓர் அரக்கியின் மார்பின் மீது அமர்ந்ததைக் கண்டு அவரை வாரி எடுத்துச் சென்றாள். அரக்கி மாண்டாள் என்ற செய்தியை அறிந்த நராந்தகன் மேலும் தொடர்ந்தான்.

இரண்டாவது அற்புதம்

நராந்தகன் மகோற்கடமூர்த்தியின் இரண்டாம் வயதில் உதத்தன் துந்துபி ஆகிய இரு அரக்கர்களை அனுப்பியபோது அவர்கள் இருவரும் கிளி வடிவில் ஆச்சிரமத்தின் சூழலில் சுற்றிப் பறந்து திரிந்தனர். தாயாரின் மடியிலிருந்து பால்குடித்த மகோற்கடர் அக்கிளிகளைப் பிடிக்கவெனப் பாய்ந்து பருந்துருவாகி இரு கிளிகளையும் மூக்கினாலும் கால்களினாலும் கீறிப் பிய்த்தெறிந்து கொன்ற பின் தாயின் மடியில் வந்தமர்ந்தார்.

மூன்றாவது அற்புதம்

மகோற்கடரின் மூன்றாம் வயதில் சோமாவதி என்னும் தாமரைத் தடாகத்திற்குத் தாயார் அழைத்துச் சென்றார். தாயார் நீராடவும் அத்தடாகத்தில் இறங்கிய மகோற்கடரை சாபம் பெற்று வாழ்ந்த பெரிய முதலை கவ்விக் கொண்டது. மகோற்கடர் முதலையை அடக்கி அதன் முதுகில் சவாரி செய்தார். யாவரும்

வியந்தனர். பாலகன் முதலையைக் கரையிற் சேர்த்ததும் சாப விமோசனம் பெற்ற காந்தர்வன் தமது வரலாற்றைக் கூறி விடை பெற்றான்.

நாலாம் வயதில் அற்புதம்

சிவபிரானைத் தரிசித்த பின் காசிப முனிவரின் ஆச்சிரமத் திற்கு வந்த ஆகா, ஊகா, தம்புரு என்னும் மூன்று காந்தர்வர்கள் ஆச்சிரமத்தில் தாம் வைத்திருந்த விநாயகர், பார்வதி, பரமேஸ் வரன், விஷ்ணு, சூரியன் விக்किரகங்களை வைத்துப் பூசித்துக் கண் மூடித்தியானித்தபோது மகோற்கடர் அதனை மறைந்துபோகச் செய்தார். காந்தர்வர்கள் கண் விழித்தபோது அதனைக் காணாது முனி வரிடம் தெரிவித்தனர். அச்சமயம் முனிவர் மகோற்கடரைக் கேட்ட போது அவர் புன்முறுவல் செய்துவிட்டுத் தமது திருவாயை அகலத் திறந்தார். ஐந்து விக்किரகங்கள் மற்றும் ஈரேழு உலகங்கள், ஆறுகள், மலைகள், காடுகள் யாவும் அங்கே காட்சி தந்தன. யாவரும் வியந்து மகோற்கடரை வணங்கினர். அவரே விக்किரகங் களை வாயிலிருந்து வெளியே எடுத்துக் கொடுத்தார்.

ஐந்தாம் வயதில் - இந்திரனின் மமதை

ஐந்து வயதில் காசிப முனிவர் தமது மகனுக்கு உபநயனஞ் செய்வித்தார். அந்த விழாவில் வந்திருந்த முனிவர்கள் யாவரும் மகோற்கடர் மீது மந்திர அட்சதையைத் தூவினர். அச்சமயம் நராந்தகனால் அனுப்பப்பட்ட பிங்களன், விகிர்தன், சபலன், விசாலன், பிங்காட்சன் ஆகிய ஐந்து அசுரர்களும் முனிவர்களைப் போல் சிவசின்னங்களணிந்து வந்து தாமும் அட்சதைகளைத் தூவினர். அதனுள் மாயையால் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த அஸ்திர ஆயுதங்களெல்லாம் விநாயகரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து பணிந்தன. அவற்றை மகோற்கடமுர்த்தி ஏந்திக்கொண்டு போய்

ஐந்து அசுரர்கள் மீதும் வேறு ஐந்து அரிசிகளால் தூவியதும் அவை புதிய அஸ்திரமாக மாறி ஐவரையும் கொன்றொழித்தன.

இந்த அற்புதத்தைக் கண்ட யாவரும் வணங்கினர். பார்வதி, பரமேஸ்வரன், திருமால், பிரம்மா மற்றும் பல தேவர்கள் அரிய அன்பளிப்புக்களை வழங்கி வணங்கினர். காசிபரின் வேறொரு மனைவியின் மகனான இந்திரன் காசிப முனிவர் சொல்லியும் தன் அகந்தையால் வணங்கவில்லை.

ஆனால் இந்திரன் வாயு தேவனை அழைத்து மகோற் கடரைத் தம்மிடம் அழைத்து வரச் சொன்னான். வாயு பிள்ளை யாரின் பெருமையை உணர்த்துவதன் பேரில் பிரளயச் சூறாவளி போல வீசியும் பிள்ளையார் மட்டும் காற்றினால் பாதிக்கப்பட வில்லை. அண்டமெல்லாம் பாதித்தன. இந்திரன் அக்கினி தேவன் மூலம் வாயுவுடன் தொடர வைத்தான். அதனால் பிரளய சண்ட மாருதமாகி யாவும் எரிந்தன. இதைக் கண்ட விநாயகர் புன்னகை புரிந்தார். இதனால் அக்கினிதேவன் மயங்கி விழுந்தான். அத்துடன் விநாயகர் இந்திரனின் மமதையை அடக்கச் சித்தங்கொண்டார். தமது விஸ்வரூபத்தை எடுத்து பாதாளலோகம் முதல் தேவலோகம் வரை உயர்ந்த மிகப் பிரமாண்டமான தோற்றமெடுத்தார். ஆயிரம் சிரங்களும் ஆயிரக்கணக்கான கை கால்கள் மற்றும் அங்கங்களும் விநாயகரின் ஒவ்வொரு மயிர்க்கால்களிலும் எண்ணற்ற அண்டங்கள் தோன்றின. அதனொன்றினுள் நுழைந்ததும் மும்மூர்த்திகளையும் தேவலோகத்தில் தன்னையுமே கண்டான். அச்சமயம் இந்திரனின் மமதை நீங்கியது. சிரமேற்குப்பிய கரங்களுடன் வணங்கினான்.

பெருமானே நான் செய்த பிழையை மன்னிப்பாய் என்னை வெளியே எடுத்துவிடு என்று கூறினான். மகோற்கடரும் தமது விஸ்வ ரூபத்தை மறைத்து ஐந்து வயதுப் பாலகனாக உருவெடுத்தார்.

தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்து ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தனர். இந்திரன் காணிக்கையாக கற்பகதருவும், அங்குசமும், வச்சிராயுதமும் பணி புரிய இரு தெய்வப் பெண்களையும் தந்து திருவடிகளைப் பக்தி பூர்வமாக வணங்கினான். அவனுடைய காணிக்கைகளை ஏற்று வேண்டிய பல்வேறு வரங்களையும் தந்து விநாயகர் விடையனுப் பினார்.

நராந்தகன் வதம்

நராந்தகனின் அன்பரான காசிராஜன் தன் மகனின் திரு மணச்சடங்குகளைச் செய்ய வருமாறு காசிப் முனிவரை அழைத் தான். அச்சமயம் முனிவர் சாதூர்மாசிய விரதம் ஆரம்பித்ததால் வர முடியாததாகவும் அச்சடங்கை தனது குமாரன் மகோற்கடர் சிறப் பாக நடாத்தும் திறமையுடையவர் அவரை அழைத்துச் செல்லுமாறு கூறினார்.

மகோற்கடர் தந்தையின் சொற்படி காசிராஜனுடன் சென் றார். இருவரும் செல்லும் வழியில் நராந்தகனின் சிறிய தகப்பனா ராகிய “தூமாட்சன்” என்பவன் சூரியனை வேண்டித் தவமியற்றிய தால் சூரிய பகவான் அவனது தவத்தை மெச்சி அரியதோர் ஆயுதத்தை மேலிருந்து அனுப்பினான். அவ்வாயுதம் தூமாட்சனைச் சமீபிக்கும் வேளை மகோற்கடரும் காசிராஜனும் அவ்விடத்தை அண்மித்தனர். இதனைக் கண்ட மகோற்கடர் தாம் சென்ற ரதத்தி லிருந்து தாவிப் பாய்ந்து அவ்வாயுதத்தைத் தம் கையாற் பிடித்து அதனைத் தூமாட்சன் மீது ஏவினார். தீயவர்கள் செயல் தீமையைத் தருவது போல சூரியன் அனுப்பிய ஆயுதம் மகோற்கடரால் ஏவப்பட்டு தூமாட்சனின் தலையை அறுத்துக் கீழே தள்ளியது. இதனைக் கண்ட காசிராஜன் அன்பரான நராந்தகன் மூலம் ஏதும் ஏற்படலாமென எங்கினான். அச்சமயம் தூமாட்சனின் மகன்களான ஜெகன், மனு என்னும் இரு கொடியவர்கள் காசிராஜனுடன்

தூமாட்சனின் கொலைக்குக் காரணமான மகோற்கடரை அழைத்து வந்ததைக் கூறி காசிராஜனைக் கொல்ல முன்வந்தனர். காசிராஜனும் பயந்து மகோற்கடரை நோக்கினான்.

அச்சமயம் மகோற்கடமூர்த்தி அவ்விரு அசுரர்கள் மீது பெருமூச்சு விட்டார். அவர்கள் இருவரும் திக்குமுக்காடி இறந்த துடன் நராந்தகனின் அரண்மனையில் பிண மலைகள் போல் வீழ்ந்தனர். இதைக் கண்ட நராந்தகன் காசிராசனையும் மகோற்கடரையும் கட்டி இழுத்து வருமாறு ஐவரை அனுப்பினான். அவர்களைக் கண்ட மகோற்கடர் விட்ட கனைப்பினால் ஐவரும் மாண்டனர். இவ்வாறு பல அசுரர்களை மாயையால் வென்று வருமாறு அனுப்பிய எவரும் உயிருடன் மீளவில்லை. காசிராசனும் மகோற்கடரும் காசிநகரை அடைந்தபோது அசுரன் ஒருவன் பாதையில் குறுக்கே பெரிய மலை போல உருவெடுத்து நின்றான். அச்சமயம் 1000 தேங்காய்களைத் தருவித்த மகோற்கடர் அந்த மலை மீது யாவற்றையும் பிள்ளையாருக்கான சிதறு தேங்காய் அடிக்குமாறு கூறினார். தேங்காய் உடைத்ததும் மலையும் உருக்குலைந்தது. (அதே மரபில் இன்று எம்மவர் ஆலயங்களில் சிதறு தேங்காய் உடைக்கும் பணி தொடர்கிறது. இதனால் அன்று அசுரனின் ஆணவம், கன்மம், மாயை அழிந்தது போல இன்று எம்மிடையே யுள்ள வினைகள் அகல்வது வழமையாகிவிட்டது)

யாவரும் காசிராஜனின் அரண்மனையை அடைந்ததும் பிரம்மா தமது சித்தி புத்தி தேவியரின் திருமண ஏற்பாடு செய்தார். காசிராசனும் உடனிருந்து நிறைவேற்றினார். மகோற்கடர் காசிராசனுடன் இருந்த காலத்தில் எண்ணிறைந்த அசுரர்கள் பல தீமைகளைச் செய்தனர். மகோற்கடர் யாவரையும் அழித்ததால் வேதனையும் சினமுமுற்ற நராந்தகன் நேரில் வந்து பற்பல மாயாவித்தைகளுடன் போராடி மகோற்கடரால் கொல்லப்பட்டான்.

ஒரு சமயம் காசிராஜன் மகோற்கடருக்கு விருந்து வைக்க எண்ணித் தமது அந்தப்புரத்தில் அரிய விருந்து வைத்து அறுசுவை உண்டி படைத்து அழகிய ஆபரணங்களும் அணிவித்துத் தாமும் உடனிருந்து மகிழ்ந்தான். அச்சமயம் காசிராஜன் விநாயகர் உண்ணும் இலையையும் அவரின் அங்கங்களையும் நோக்கினான். அவரின் இலையில் காசிராஜனின் மனைவி படைத்த உணவு வகை களுக்கும் மேலான இனிய பல்வேறு பதார்த்தங்கள் இருக்கவும் விநாயகரின் திருமேனியில் அணியப்பட்ட ஆபரணங்களுக்கு மேலான அணிகள் இருப்பதையும் கண்டு வியந்து அதன் காரணத்தைக் கேட்டான். அப்போது மகோற்கடர் தமது பக்தனான புருசுண்டி முனிவர் இன்று சதுர்த்தி விரதம் அனுட்டிக்கிறார். அவர் பக்தியோடு ஆபரணங்களையும் அணிந்து பூசை செய்து படைத்த நைவேத்தியம் செய்திருக்கிறான். அவை யாவும் எனது இருப்பிடத்திற்கு வந்தன என்றார்.

இவ்வரிய புரிசுண்டி முனிவரைத் தமக்கு அறிமுகஞ் செய்யு மாறு காசிராஜன் பணிந்தான். மகோற்கடர் புரிசுண்டி முனிவரையும் காசி மன்னனையும் ஒரே சமயத்தில் தரிசிக்க உதவினார். இப் புரிசுண்டி முனிவரின் வரலாற்றை வேறு பந்தியில் அறிவோம்.

ஒரு சமயம் காசிநகர மக்கள் யாவரும் மகோற்கடருக்கு விருந்தளிக்க முன்வந்தனர். அவரின் விருப்பப்படி ஒரே நாளில் ஆயிரக்கணக்கான அன்பர்களின் அத்தனை வீடுகளிலும் ஒரே நேரத்தில் விருந்துண்டு யாவரையும் மகிழ்வித்தார். அவர்களுள் ஒருவரான ஏழைப்பிராமணர் சுக்கிலரும் அவரின் மனைவி வித் துருமை என்பவரும் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் தினந்தோறும் பிச்சை எடுத்து அதனைத் தாமும் உண்டு தம்மை நாடி வரும் அத்திகளுக் கும் கொடுத்து இன்புற்றனர். மகோற்கடருக்கு விருந்து கொடுக்கும் நாளில் அரிசி கிடைக்காததால் சேமித்து வைத்திருந்த தவிட்டில் செய்த மோதகம், அப்பம் முதலான பலகாரங்களை விருந்தாக அன்புடன் பரிமாறினர். அவர்களின் அன்பைக் கண்ட மகோற்கடர் விருப்புடன் விருந்துண்டதும் அங்கு சற்று ஓய்வெடுத்தார். சுக்கிலரும் வித்தூரி மையும் பெருமானின் திருவடிகளைப் பூசித்து இன்புற்றனர். அவர் களுக்கு விநாயகர் தமது சுய வடிவத்தினைக் காண்பிக்க விரும்பினார். யானைமுகம் பத்துக் கரங்கள் விளங்கச் சித்தி புத்தி சமேத ராக சிங்க வாகனத்தில் காட்சி தந்தார். அதனைக் கண்ட தம்பதியர் பலவாறு துதித்துப் பணிந்தனர். மகோற்கடமுர்த்தி அவர்களுக்கு வேண்டிய சகல சம்பத்துக்களையும் தந்து முன்பிருந்த கோலத்தில் மாறிக் காசிராஜனிடஞ் சென்றார்.

தேவாந்தகன் வதம்

காசிராஜனின் அரண்மனையில் தங்கிய காலத்தில் நராந்தகனால் அனுப்பப்பட்ட பல அசுரர்களைக் கொன்ற மகோற்கடர் இறுதியில் போருக்கு வந்த நராந்தகனிடம் போரிட்டபோது அவனின் தலை துண்டிக்கப்பட்டு சகோதரனான தேவாந்தனின் முன் விழுந்தது. இதனால் திகிலும் சினமும் கொண்ட தேவாந்தகன் பெரும் படைகளைத் திரட்டிய வண்ணம் காசிராஜனை நோக்கி வந்தான். அச்சமயம் மகோற்கடமூர்த்தி பெரிய வடிவமெடுத்து கைகளில் வில், வாள், பரசு, பாசம் என்னும் ஆயுதங்கள் தாங்கி சித்தி, புத்தி சமேதராக சிங்க வாகனத்தில் அமர்ந்து வர அவரைச் சூழ எண்ணிறைந்த பூத கணங்களும் யுத்த முனையில் தோன்றினர். எதிரில் நின்ற அசுர படைகளை நோக்குமாறு சித்தியிடம் கூறினார். சித்தி தமது வலிமையால் அட்டமாசித்திகளையும் சக்திகளாக்கிப் போராட வைத்தாள். சக்தியின் படைகள் பெருஞ்சேதத்தை விளைவித்தன. புத்திதேவி தமது சக்தியால் பவுத்தேவி என்னும் மாபெருஞ்சக்தியை ஏவினாள். தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்குமான போரில் இரு பகுதியிலும் பலர் மாண்டனர்.

பயங்கரமான போர் முடிவின்றி நடந்ததால் விஷ்ணு முதலான தேவர்களின் வேண்டுகலை அடுத்து மகோற்கடர் அவனை வதஞ் செய்ய முற்பட்டார். தேவாந்தகன் சிவபிரானிடம் பெற்ற வரத்தில் இரவு பகலோ அன்றியும் தேவரோ மிருகமோ அன்றி வேறெவ்வாயுதத்தாலும் தனக்கு மரணம் ஏற்படக்கூடாதென உணர்ந்த விநாயகர் தமது கொம்பினாற் தாக்க எண்ணினார். தேவாந்தகன் மகோற்கடர் முன்னின்று யுத்தம் புரிய வரவும் மகோற்கடர் தமது ஒரு கொம்பை உடைத்தார். அக்கொம்பைப் பறிப்பதன்

பேரில் தேவாந்தகன் அவரின் தேர் மீது பாய்ந்தான். மகோற்கடர் அக்கொம்பினால் அவனின் தலைமீது ஓங்கி அடித்தார். அவனது தலை ஆயிரம் சுக்கலாகப் பிளந்து சிதறியது. அவனது உயிர் ஒளி உருவிற் சென்று விநாயகரின் திருவடிகளில் இணைந்தது.

போரின் நிறைவாக தேவாந்தனின் வதத்தின் பின் யானை முகப் பிள்ளையாராகப் போரிட்ட விநாயகர் முன்போல ஐந்து வய துடைய மகோற்கடமுர்த்தியாக உருவெடுத்தார். தேவர்கள் மலர் மாரி பொழிந்தும் ஆடிப்பாடியும் மகிழ்ந்தனர். முனிவர்கள் வேத ஒலியால் புகழ்ந்தனர். காசி மக்களும் மன்னனும் மகோற்கடமுர்த்தி யின் திருவிளையாடல்களை நீளநினைந்து கைதொழுது தமது காசி மண்ணின் பெருமையை வியந்தனர்.

உருண்டி விநாயகர் அவதாரம்

முன்னொரு காலத்தில் துராசதன் என்னும் அசுரன் தன் தந்தையை அழித்த மகாவிஷ்ணுவைப் பழிவாங்கும் நோக்கில் அசுர குருவை நாடினான். அசுரகுரு துராசதனுக்குப் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை உபதேசித்துச் சிவபெருமானை வேண்டித் தவஞ் செய்யுமாறு கூறினார்.

அசுர குருவின் யோசனைப்படி அசுரன் காட்டிற்குச் சென்று சிவபெருமானை வேண்டிப் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை ஓதிய வண்ணம் கடுந்தவம் புரிந்தான். அவனின் தவத்தைக் கண்டு மனமிரங்கிய சிவ பெருமான் உமையொரு பாகனாக இடப வாகனத்தில் வந்து காட்சி தந்தார். துராசதன் பெருமானைப் பலவாறு வணங்கி எம்பெருமானே! மகாவிஷ்ணு முதலான தேவர்கள் எனக்கு அடங்கி நடக்கவும், எனக்கு அழிவு ஏற்படாமலும் வரம் வேண்டுமென்றான். சிவ பெருமானும் அவ்வாறே ஆகட்டும் என்று கூறினார். மேலும் உமாதேவியிடத்தில் விநாயகராக வந்து அவதரித்து உன் தலையில் காலை வைத்து மிதித்து அழிவைக் கொடுத்தாலன்றி வேறெவராலும் உனக்கு அழிவு ஏற்படாது என வரமளித்து மறைந்தருளினார்.

துராசதன் பேருவகையுடன் முகுந்தை என்னும் நகரை அடைந்து அசுர சேனைகளையெல்லாம் ஒன்றுதிரட்டிக் கொண்டு பூலோகத்தை நோக்கிப் படையெடுத்தான். பூலோகத்திலுள்ள அத்தனை அரசர்களையும் வென்று மகாசக்கரவர்த்தியானான். தொடர்ந்து பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் ஆகியோரின் தேவலோகஞ் சென்றபோது யாவரும் கொடிய அசுரனுக்குப் பயந்து பூலோகத்தில் காசிமாநகரில் யாவருமறியாமல் மறைந்து வாழ்ந்தனர். இதனால் துராசதன் தேவலோகம் முழுவதையும் தனதாட்சியாக்கினான்.

ஒருநாள் துராசதன் தனது அரச சபையில் தனது முவுலக அரசாட்சி பற்றிக் கர்வமாகப் பேசியபோது பிரம்மா, விஷ்ணு, ஆகி

யோர் காசியிலிருப்பதாகவும் இதனால் அழிவு காலம் வருமெனவும் அறிந்தான். உடனே அசுரன் காசிநகருக்குப் படையெடுத்தான். இதனை அறிந்த காசிவிசுவநாதர் தேவர்களை அழைத்துக்கொண்டு கேதாரஞ் சேர்ந்தார். இதனால் அவன் காசிமாநகரையும் தனதாக்கினான். துராசதனின் கொடிய ஆட்சியில் நீதிநெறி தப்பித் தான தருமங்கள் நடைபெறாததால் தேவர்களுக்கான அவிர்ப்பாகமும் கிடைக்கவில்லை. இதனால் மனம் வருந்திய தேவர்கள், பிரம்மாவின் ஆலோசனைப்படி உமாதேவியிடஞ் சென்று வணங்கி முறையிட்டனர்.

தேவர்கள் முறையிட்டதும் உமையவளின் முகத்திலிருந்து விநாயகமூர்த்தி அவதரித்தார். பேரொளிப் பிரகாசமும் துதிக்கைகள் கூடிய ஐந்து திருமுகங்களும் இளம்பிறை சூடிய திருமகுடமும் பத்துக்கரங்கள் பொருந்திய அழகிய திரு ஆபரணங்களணிந்த திருமேனியுடன் கூடிய (பஞ்சமுக) விநாயகமூர்த்தியைக் கண்டதும் தேவர்கள் யாவரும் அவரை வலம் வந்து வணங்கிப் போற்றித் துதிபாடினர். அன்னையவள் இவருக்கு வக்கிரதுண்டர் எனத்திருநாமஞ் சூட்டி அவருக்குச் சிங்க வாகனத்தையும் வழங்கினாள்.

விஷ்ணு முதலான தேவர்கள் யாவரும் வக்கிரதுண்ட விநாயகரைப் பணிந்தெழுந்து எம்பெருமானிடம் துராதகாசுரனை அழித்து தமது மனநிறைவான நல்வாழ்வைத் தருமாறு கேட்டனர். இதனைக் கேட்டதும் வக்கிரதுண்ட மூர்த்தியானவர் தமது சிங்கவாகனமேறி பூத சேனைகள் புடைசூழ காசிமாநகரை அடைந்தார். அவருடன் விசுவநாதரும் உமாதேவியாரும் விஷ்ணு, பிரம்மா முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் காசியை அடைந்தனர்.

யாவரும் காசியை அடைந்ததும் துராசதன் கோபங்கொண்டு தமது சேனைகளுடன் போருக்கு ஆயத்தமானான். இரு பகுதியின

ரிடையே பெரும்போர் தொடங்கியது. வக்கிரதுண்டர் அசுரனை நோக்கி துராசதா! சிவபெருமானிடம் பெற்ற வரத்தை வீணடிக்காது சரணடைந்து நல்ல முறையில் வாழ்ந்திரு. இல்லையேல் பெரிய துன்பங்களை அடைவாய் என்றார்.

இதனைக் கேட்ட அசுரன் அடே சிறுவா! விஷ்ணு முதலான தேவர்கள் என்னைக் கண்டு பயந்தோட நீ எனக்கு எம்மாத்திரம் எனக் கேலியாகச் சிரித்தபடி கூறினான். வக்கிரதுண்டர் சின மடைந்து தமது சிங்கவாகனத்தை அசுரனின் தேருக்கு நேரே விட்டுத் தமது மழுவாயுதத்தால் அவனது மார்பில் தாக்கினார். அவனும் பதிலிற்கு தனது வாளை வீசினான். மழுவாயுதம் தடுத்த தால் அவனது வாள் அவனின் நெற்றியைப் பிளந்து அதிக இரத்தம் பெருகியதால் மூர்ச்சித்து அரண்மனையை நாடினான்.

வக்கிரதுண்டர் தமது இறந்து கிடந்த பூதசேனையை உயிர் பெற்றெழுச் செய்து அழைத்துக்கொண்டு பாசறையை நாடினார். மறுநாட்காலை போர் தொடங்கியது. பலவிதமான ஆயுதங்கள், அஸ்திரங்கள் உபயோகப்பட்டன. அசுரன் பல மாய வித்தைகள் செய்தும் முன்னேற்றம் காணாததால் தப்பியோட முற்பட்டான். அவனின் சித்தத்தை அறிந்த வக்கிரதுண்டர் விசுவரூபமெடுத்து தமது ஒரு பாதத்தை அவன் தலையில் வைத்து மற்றொரு காலை காசி நகரில் வைத்து ஊன்றிக்கொண்டார். வக்கிரதுண்டரின் திருவடி அசுரனின் தலையிற் பட்டதும் அவனது அஞ்ஞானம் அகன்று மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றான். தமக்கு நல்லறிவை ஏற்படுத்திய வக்கிர துண்டரை பயபக்தியுடன் வணங்கி நின்றான்.

வக்கிரதுண்டர் அவனை நோக்கி அசுரராஜனே! நீ சிவபெரு மானிடம் அழியாவரம் பெற்றதால் இக்காசிமாநகரின் மேலை வாசலில் எனது பாதத்தின் கீழிருந்து பழிபாவஞ் செய்வோரை அடக்கி வருவாயாக என்று கூறி அருள் பாலித்தார். துராசதனும் காசி

நகரத்தில் தருமநெறி தழைத்தோங்க சிறப்பாகக் காத்து வந்தான். இதனால் தேவர்களுக்கு நிறைவான அவிர்ப்பாகம் கிடைத்தது.

காசிநகரில் விசுவநாதர் சந்நிதிக்கெதிரே ஐந்து முகத்தோடு வக்கிரமூர்த்தியாக விநாயகர் எழுந்தருளியுள்ளார். தேவர்கள் முனிவர்கள் யாவரும் அவருக்கு வன்னி, மந்தாரை, அறுகு ஆகியவற்றால் பூசித்து வழிபட்டனர். இதே மூர்த்தியை உடுண்டி விநாயகர் என்னும் திருநாமத்தையுள் சூட்டினர். அன்று முதல் காசிநகரமும் உடுண்டி நகர் என்ற பெயரிலும் வழங்கலாயிற்று.

வல்லபை விநாயகரின் அவதாரமும் வல்லபை தேவியின் திருமணமும்

முன்னொரு சமயம் பிரம்மாவின் புத்திரர்களிலொருவனான மரீசி என்பவர் பிரம்மாவிடம் தந்தையே முத்தொழிலையும் புரியும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் முதல்வராய் சர்வேஸ்வரராக விளங்குபவர் யாரெனக் கேட்டார். பிரம்மா மரீசியை நோக்கி அத்தகைய பரம்பொருள் விநாயகரே என்றார்.

அதனை அறிந்த மரீசி விநாயகப் பெருமான் மீது அளவற்ற பக்தியுடன் மானதசரசு என்னும் தடாகக் கரைக்குச் சென்று விநாயகரை வேண்டித் தவமிருந்தார். மரீசியின் தவத்தை மெச்சிய விநாயகர் கையில் மழுவாயுத்ததுடன் மூலிக வாகனம் மீதமர்ந்து காட்சி தந்தார். அன்பரே விரும்பும் வரம் யாதெனக் கேட்டார். இதனால் மகிழ்வுற்ற மரீசி அவரை வணங்கித் தேவதேவா வானத்துத் தேவரெல்லாம் எனக்கு ஏவல் செய்யவும் சகல லோகங்களை ஆளவும் உமாதேவியார் எனக்குப் புத்திரியாக அமையவும் வேண்டும். அப்புத்திரியைத் தங்களுக்கு நான் திருமணம் செய்து வைக்கவும் வரங்கள் தரவேண்டுமெனக் கேட்டார். விநாயகரும் வேண்டிய வரந்தந்து மறைந்தார்.

வரங்கள் பெற்ற மரீசி பிரம்மாவிடம் வந்து தாம் வரங்கள் பெற்றதாகவும் தாம் தங்கியிருக்கவென மாபெரும் நகரம் வேண்டுமெனவும் கேட்டார். அதற்கமைவாகப் பிரம்மதேவரும் மிகச் சிறப்பான புதுமையான நகரத்தைப் படைத்துக் கொடுத்தார். அந்நகரை “பிரய நகரம்” எனப் பெயரிட்டுத் தன் புதல்வனிடம் ஒப்படைத்தார்.

அவ்விடத்தில் சகல தேவர்களும் புடைசூழ ஆட்சி செய்து வந்தான். பிரம்மா வேதவல்லி என்னும் பெண்ணைப் படைத்துத் திருமணஞ் செய்து வைத்தார். இவர்கள் புத்திரசெல்வம் முதலான சகல செல்வங்களுடன் சிறப்பாக வாழ்ந்தனர்.

இதேவேளை கைலாயத்தில் விஷ்ணு முதலான தேவர்களுடன் சிவசக்தியினர் வீற்றிருந்தனர். அச்சமயம் உமையவள் இறைவனை நோக்கி சுவாமி! இவ்வுலக சராசரங்கள் யாவும் எவ்வாறு இயங்குகின்றன எனக் கேட்டாள். அது கேட்டதும் சிவனார் தேவி! நிமித்தம், துணை, உபாதானம் என்னும் மூன்றினாலேயே இவ்வுலகம் யாவும் இயங்குகின்றன என்றார். இவற்றுள் நிமித்தம் சிவன், துணை - சக்தி, உபாதானம் - மகா மாயை இவற்றுள் சிறப்பானது சக்தியாகிய நீதான் என்றார். இதனால் தேவிக்கு அகம் பாவம் ஏற்பட்டது. உமையவளின் கர்வத்தால் ஏற்பட்ட உரையாடலால் தேவி பூலோகத்தில் அவதரிக்கும் நிலை வந்தது. முன்னொரு சமயம் மரீசி முனிவர் உமையவள் தமக்கு மகளாக அமைய வேண்டிய வரம் சித்தியானது. சிவபிரானின் நிபந்தனைப்படி பூலோகத்தில் யமுனை நதியோரத்தில் ஆச்சிரமமமைத்து வாழ்ந்த மரீசி முனிவரும் மனைவி வேதவல்லியும் யமுனை நதியில் நீராட வரும்போது ஆற்றிலுள்ள தாமரை மலரில் ஒரு அற்புதமான சங்கு தென்பட்டது. முனிவர் அச்சங்கை எடுத்ததும் அது அழகிய பெண்குழந்தையாக உருவெடுத்தது. அக்குழந்தையை வாரி எடுத்த மரீசி தம் மனைவியிடம் கொடுத்தார்.

அப்பிள்ளையைத் தம்பதியர் அன்போடு பாலூட்டிச் சீராட்டி “வல்லபை” என்னும் திருநாமஞ் சூட்டிக் கண்ணெனப் போற்றி வளர்த்தனர். வல்லபை தனது ஐந்து வயது வந்ததும் தான் சிவபிரானைக் குறித்துத் தவஞ் செய்ய முற்பட்டாள். தந்தை வேண்டிய யாவும் செய்து கொடுத்தார். வல்லபை தமது தவச்சாலை

யில் சிவனாரின் ஏகாட்சர மந்திரத்தை இடைவிடாது ஒதிக் கடுந்தவ மிருந்தாள். இதனைக் கண்டு பெற்றோர் வியப்புற்றனர்.

வல்லபாதேவியின் பன்னிரண்டாம் வயதில் சிவசின்னம் தரித்த அந்தணர் வடிவில் வந்த சிவனார் வல்லபையைத் திருமணம் செய்வதாகக் கூறியதும் இருவருக்குமிடையே தர்க்கம் ஏற்பட்டது. முடிவில் அந்தணர் சிவனாரின் வடிவத்தில் தோன்றினார். அத்துடன் சிவனாரின் சுயரூபத்தோடு மூலகாரணக் கடவுளான கணேசமூர்த்தியின் வடிவத்தில் மயில்வாகனத்தில் காட்சி தந்தார்.

அவரைக் கண்டதும் வல்லபை பெருவியப்புடன் அவரை வலம் வந்து வணங்கினாள். தான் முன்செய்த தவறுக்காக வருந்திய துடன் மன்னிக்குமாறும் வேண்டினாள். “வல்லபையே நீ விரும்பும் வரத்தைக் கேள்” என மூர்த்தி திருவாய் மலர்ந்தருளினார். வல்லபை மீண்டும் பெருமாளை வணங்கி “சுவாமி” நான் என்றும் தங்கள் வலப்பாகத்தில் பிரியாதிருக்க வரம் தர வேண்டும்” என்றார். பெருமானும் கேட்ட வரத்தைத் தந்தருளினார்.

வல்லபையின் தோழிகளின் மூலம் தகவலறிந்த மர்சி முனிவர் வந்தவர் பரம்பொருளையென அறிந்து வல்லபையின் திருமணத்தை வெகுசிறப்பாகச் செய்து முடித்தார். கணேசமூர்த்தியும் வல்லபையின் கரம்பற்றி விவாக நிகழ்வைச் சிறப்பித்தார். அங்கு மகாவிஷ்ணு முதலான தேவர்கள், முனிவர்கள் யாவரும் வருகை தந்தனர். பஞ்ச வாத்தியக் கருவிகள் முழங்கின. முனிவர்கள் வேதாகமங்களினாலும் அன்றலர்ந்த நறுமலர்களாலும் பக்தியோடு பூசித்து இன்புற்றனர்.

அச்சமயம் மகாவிஷ்ணுவும் மகாலக்ஷ்மியும் தம் புத்திரிகளான பன்னிருவரை அழைத்துவந்து கணேசரிடம் அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டினர். கணேசரும் அவர்

களை ஏற்றுக்கொண்டார். பின்னர் மரீசி முதலான முனிவர்களுக்கும் விநாயகர் அவரவர் கோரியபடி வரங்கள் தந்தார். பின்னர் மணித்துவீபஞ் சென்று “வல்லபேஸ்வரர்” என்னும் திருப்பெயருடன் விளங்கலானார்.

நிறைவாக

பிற்காலத்தில் விநாயகரின் அருள் பெற்ற அருளாளர்களையும் அறிவோம்.

ஒளவையார்

முன்னொரு காலத்தில் தமிழகத்தில் தமிழ்வளம் குன்றி அருகிய காலமதில் கல்வித்தாயான சரஸ்வதியின் மறு அவதாரமாக அவதரித்தவர் ஒளவையார். பெற்றோரின் நியதிப்படி அவர்களால் கைவிட்டுச் சென்ற ஒளவை விநாயகரின் பேரருளால் உயர்ந்தவர். இவர் தமிழ்ப்பணிக்கென்றே அவதாரமெடுத்தவர். தமது பணிக்கு இளமைப்பருவம் இடையூறு செய்யாதிருக்க முதுமைப்பருவத்தைத் தருமாறு வேண்டியபடி வீழ்ந்து வணங்கியவர் எழுந்தபோது முதுமைக்கோல ஒளவையாகக் காட்சி தந்தார். தமிழ்ப்பணியினை முறைப்படி இளம் வயதிலிருந்தே புகட்ட எண்ணி விநாயகரைப் போற்றுமாறு பாடிய பாடற்தொகுதிகளின் முதற்பாடல்களாக தமிழின் இனிமையை நல்வழி என்னும் பாடல் தொகுதியில் கடவுள் வாழ்த்தாகப் பாடல் இதுவாகும்.

“பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை
நாலும் கலந்துனக்கு நான் தருவேன் - கோலஞ்செய்
தூங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே நீயெனக்குச்
சங்கத்தமிழ் மூன்றும் தா. - என்றார்.

மேலும் பல பாடல்களைப் பாடிச் சிறுவர்களுக்கு விநாயரின் அற்புதங்களைத் தெள்ளுதமிழில் உணர்த்தினார்.

ஒளவையார் தமது ஆன்மிக சிந்தனையை நிலைநாட்டுவதன் பேரில் நாள்தோறும் தூய சிந்தனையுடன் பிள்ளையாரை அமைதியுடன் பூசை செய்து பாடி மகிழ்ந்தவர். ஒருநாள் சேரமான் பெருமான் நாயனாரும் சுந்தரரும் தாம் கைலாயம் செல்வதால் ஒளவையாரையும் அழைத்துச் செல்வதாகவும் தெரிவித்தனர். அதனால் ஒளவையார் கைலாயஞ் செல்ல முற்பட்டார். வழமையாக ஒளவையாரின் இனிய தமிழையும் பூசையையும் விருப்புடன் கேட்டு மகிழ்ந்தவர் பிள்ளையார். அன்று ஒளவையின் பூசையின் விரைவினை நோக்கியவர் ஒளவையே ஏன் இந்த அவசரம் எனக் கேட்டார். ஒளவையார் தான் கைலை செல்வதற்காகவே விரைவுடன் பூசிப்பதாகத் தெரிவித்தார்.

அச்சமயம் விநாயகர் ஒளவையை வழமை போலப் பூசையைச் செய்யுமாறும் தாமே கைலைக்கு அழைத்துச் செல்வதாகவும் கூறினார். விநாயகரின் அறிவுறுத்தலுக்கமைய ஒளவையாரின் சிறப்பான பூசை முடிந்ததும் பெருமானின் கருணையை வியந்து அகவல் பாடி முடித்தார்.

ஒளவையின் பூசையினை விருப்புடன் ஏற்ற பெருமான் ஒளவை பாடிய விநாயகர் அகவல் பாடலையும் கேட்டு இன்புற்றார். நிறைவில் தமது விஸ்வரூபத்தை எடுத்து ஒளவையைத் தமது தும்பிக்கையால் தூக்கிச் சென்று கைலையிற் சேர்த்தார். விநாயகரின் அற்புதம் மேலும் சிறப்படைந்தது.

**ஒளவை செந்தமிழில் பாடிய
விநாயகர் அகவல்**

சீதக் களபச் செந்தா மரைப்பும்
பாதச் சிலம்பு பலஇசை பாடப்
பொன் அரை ஞாணும் பூந்துகி லாடையும்
வன்ன மருங்கில் வளர்ந்தழ கெறிப்பப்
பேழை வயிறும் பெரும்பாரக் கோடும்
வேழ முகமும் விளங்குசிந் தூரமும்
அஞ்சு கரமும் அங்குச பாசமும்
நெஞ்சிற் குடி கொண்ட நீல மேனியும்
நான்ற வாயும் நாலிரு புயமும்
மூன்று கண்ணும் மும்மதச் சுவடும்
இரண்டு செவியும் இலங்குபொன் முடியும்
திரண்டமுப் புரிநூல் திகழொளி மார்பும்
சொற்பதங் கடந்த தூரியமெய்ஞ் ஞான
அற்புதம் நின்ற கற்பகக் களிறே!
முப்பழ நுகரும் மூஷிக வாகன!
இப்பொழு தென்னை ஆட்கொள்ள வேண்டித்
தாயாய் எனக்குத் தானெழுந் தருளி
மாயாப் பிறவி மயக்கம் அறுத்துத்
திருந்திய முதலைந் தெழுத்துந் தெளிவாய்
பொருந்தவே வந்தென் உளந்தனில் புகுந்து
குருவடிவாகிக் குவலயந் தன்னில்
திருவடி வைத்துத் திரமிது பொருளென
வாடா வகைதான் மகிழ்ந்தெனக் கருளிக்

கோடா யுதத்தால் கொடுவினை களைந்தே
உவட்டா உபதேசம் புகட்டி யென்செவியில்
தெவிட்டாத ஞானத் தெளிவையுங் காட்டி
ஐம்புலன் றன்னை யடக்கும் உபாயம்
இன்புறு கருணையின் இனிதெனக் கருளிக்
கருவிகள் ஒடுங்கும் கருத்தினை அறிவித்து
இருவினை தன்னை யறுத்திருள் கடிந்து
தலமொரு நான்குந் தந்தெனக் கருளி
மலமொரு மூன்றின் மயக்கம் அறுத்தே
ஒன்பது வாயில் ஒருமந் திரத்தால்
ஐம்புலக் கதவை அடைப்பதுங் காட்டி
ஆறா தாரத் தங்கிசை நிலையும்
பேறா நிறுத்திப் பேச்சுரை அறுத்தே
இடை பிங்கலையின் எழுத்த நிவித்துக்
கடையிற் சுழுமுனைக் கபாலமும் காட்டி
மூன்று மண்டலத்தின் முட்டிய தூணின்
நான்றெழு பாம்பின் நாவில் உணர்த்திக்
குண்டலி யதனிற் கூடிய அசபை
விண்டெழு மந்திரம் வெளிப்பட உரைத்து
மூலா தாரத்தின் மூண்டெழு கனலைக்
காலால் எழுப்பும் கருத் தறிவித்தே
அமுத நிலையும் ஆதித்தன் இயக்கமும்
குமுத சகாயன் குணத்தையுங் கூறி
இடைச்சக் கரத்தின் ஈரெட்டு நிலையும்
உடற் சக்கரத்தின் உறுப்பையுங் காட்டி

சண்முகதூலமும் சதுர்முக சூக்கமும்
 எண்முகம் ஆக இனிதெனக் கருளி
 புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத்
 தெரியெட்டு நிலையும் தெரிசெனப் படுத்திக்
 கருத்தினிற் கபால வாயில் காட்டி
 இருத்தி முத்தி இனிதெனக் கருளி
 என்னை அறிவித்து எனக்கருள் செய்து
 முன்னை வினையின் முதலைக் களைந்தே
 வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம்
 தேக்கியே என்றன் சிந்தை தெளிவித்து
 இருள்வெளி யிரண்டுங் கொன்றிட மென்ன
 அருள் தரும் ஆனந்தத் தழுத்தியென் செவியில்
 எல்லை யில்லா ஆனந்தம் அளித்
 தல்லல் களைந்தே அருள்வழி காட்டிச்
 சத்தத்தி னுள்ளே சதாசிவங் காட்டி
 சித்தத்தி னுள்ளே சிவலிங்கங் காட்டி
 அணுவுக் கணுவாய் அப்பாலுக் கப்பாலாய்க்
 கணுமுற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி
 வேடமும் நீறும் விளங்க நிறுத்திக்
 கூடுமெய்த் தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி
 அஞ்சக் கரத்தின் அரும்பொருள் தன்னை
 நெஞ்சக் கருத்தின் நிலையறிவித்துத்
 தத்துவ நிலையைத் தந்தெனை யாண்ட
 வித்தக! விநாயக! விரைகழல் சரணே!

முற்றும்.

நம்பியாண்டார் நம்பி

தமிழக நாரையூரில்மைந்த பொல்லாப்பிள்ளையாரின் பூசகர் தமது மகனான நம்பி என்பவருக்கு ஐந்து வயதில் உபநயனஞ் செய்து பூசைப்பயிற்சி தந்து பள்ளிப் படிப்பையும் ஏற்படுத்தியவர். ஒரு சமயம் பூசகர் அயலூர் செல்லும் நோக்கில் பிள்ளையாரின் அன்றைய காலைப்பூசையைச் செய்யுமாறு மகன் நம்பியிடம் கூறிச் சென்றார். வழமையாக பிள்ளையாரின் பூசைக்கான அமுதை வீட்டிலிருந்து எடுத்துச் செல்லும் தந்தை அமுதின்றிய வெற்றுப் பாத்திரத்துடன் திரும்பி வருவதை நோக்கிய ஏழு வயதுச் சிறுவன் பிள்ளையார் அமுதை உண்டார் என்னும் நம்பிக்கையில் இருந்தார்.

உரிய நாள் ஆசாரத்துடன் பிள்ளையாரின் அமுதையும் எடுத்துச் சென்றார் நம்பி. பயபக்தியுடன் அமுது படைத்துப் பூசை செய்தும் முடிந்தது. அமுது பிள்ளையாரினால் ஏற்கப்படவில்லை. இதனால் கவலையுற்ற நம்பி தனது பூசையில் குறைகள் இருந்ததால் அமுது உண்ணவில்லை. வீட்டில் தனக்கு தண்டனை கிடைக்குமேயென உணர்ந்த நம்பி தன்தலையை கோயில் கருவறைச் சுவரில் மோதினார். அச்சமயம் பக்தி மிகுந்த சிறுவனின் கவலையை நீக்க எண்ணிய பிள்ளையார் (கருங்கற்சிலை) “நம்பி பொறு” என்று கூறியதும் அமுதினை ஆவலுடன் புசித்து முடித்தார். நம்பியும் இன்புற்றார்.

சற்று நேரத்தில் நம்பி தான் பள்ளியிற் படிக்கச் செல்லும் நேரம் தப்பியதால் தேம்பி அழுதார். அதைக்கேட்ட பிள்ளையார் திரவருள் கொண்டு தாமே நம்பிக்குக் கற்றுக்கொடுத்தார். இவ் இறையருட் கருணையால் கல்விஞானம் பெற்ற நம்பி இராசராச சோழனின் வேண்டுகோலுக்காகப் பிள்ளையாரின் ஆசீர்வாதத்துடன் தில்லையில் சுத்தர்பிரானின் அடுத்த அறையிற் பூட்டியிருந்த தேவார முதலிகள் மூவரதும் பாடல்களைத் தேடி எடுத்து வகுத்து பள்ளி ரண்டில் முதல் ஏழு திருமுறைகளையும் இன்று எமது பாவனைக்குத் தந்துள்ளார். இவைகள் யாவும் விநாயகரின் அற்புதமாகும்.

அருணகிரிநாதர்

முருகனால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டுத் திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரிநாதர் முருகனின் ஆணைப்படி வயலூர் சென்றார். முருகனாலயஞ் செல்லுமுன் பொய்யாகணபதியை வேண்டி முருகனின் பேரில் திருப்புகழ் பாடத் தமக்கருள்ஞானம் தருமாறு பணிந்தார். பொய்யாகணபதி “உயர்திருப்புகழை விருப்பமொடு செப்பு” என அருளியதும் அதனைப் பாடும் முறையையும் உபதேசித்தார். அருணகிரியார் தான் பாட உதவிய பொய்யாகணபதியை உள்ளன்போடு நேசித்து அவரின் 21 உணவு வகைகளையும் பெருமைகளையும் சீரமைத்துப்பாடிய திருப்புகழ் மூலம் விநாயகரின் பெருமையை அறிய முடிகிறது. பாடல் இதுவாகும். (எமது தமிழ், சைவ பாடல் வரிசையில் திருப்புகழ் நிறைவாக வருவது சிறப்பாகும்)

திருப்புகழ்

பக்கரைவி சித்ரமணி பொற்கலனை யிட்டநடை
பசுஷியெனுமுக்ரதூர கமுதீபக்
பக்குவம லர்த்தொடையும் அக்குவடு புக்கர்தொளை
பட்டுருவ விட்டருள்கை வடிவேலும்
திக்கதும் திக்கவரு குக்குடமும் ரட்சைதரு
சிற்றயுமுற்றியப னிருதோளும்
செப்பதியும் வைத்துயர்தி ருப்புகழ்வி ருப்பமொடு
செப்பெனவெ னக்கருள்கை மறவேனே
இக்கவரை நற்கனிகள் சர்க்கரை பருப்புட னெய்
எட்பொரியவற்றுவரை இளநீர்வண்

டெச்சில் பயறப்பவகை பச்சரிசி பிட்டுவெள
ரிப்பழ மிடிப்பல்வகை தனிமூலம்
மிக்கஅடி சிற்கடலை பட்சணமெ னக்கொளொரு
விக்கினச்ச மர்த்தனெனும் அருளாளி
வெற்பகுடி லச்சடிலவிற்பரம ரப்பருள்
வித்தகம ருப்புடைய பெருமாளே!

வித்தக விநாயக! விரைகழல் சரணே!

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய

திருவெம்பாவை

திருவண்ணாமலையில் அருளியது

(சக்தியை வியந்தது)

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள்தடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வர்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டிங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னெயென்னே
ஈதே எந்தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய்

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பாய் இராப்பகல் நாம்
பேசும்போ தெப்போ திப்போதார் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்
சீசீ இவையுஞ் சிலவோ விளையாடி
ஏசும் இடமீதோ விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்
கூசு மலர்ப்பாதந் தந்தருள வந்தருளும்
தேசன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
ஈசனார்க் கன்பார்யாம் ஆரேலோர் எம்பாவாய்.

முத்தன்ன வெண்ணெகையாய் முன்வந் தெதிரெழுந்தென்
அத்தன் ஆனந்தன் அமுதனென் றள்ளுறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்
பத்துடையீர் ஈசன் பழ அடியீர் பாங்குடையீர்

புத்தடியோம் புன்மை தீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்லாதோ
எத்தோநின் அன்புடமை எல்லோம் அறியோமோ
சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம்சிவனை
இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோர் எம்பாவாய்

ஒண்ணித் திலநகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ
எண்ணிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்
கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
கண்ணுக் கினியானைப் பாடிச் கசிந்துள்ளம்
உண்ணெக்கு நின்றுருக யாம்மாட்டோம் நீயேவந்து
எண்ணிக் குறையில் துயிலேலோர் எம்பாவாய்

மாலறியா நான்முகனும் காணா மலையினை நாம்
போலறிவோம் என்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பாலூறு தேன்வாய்ப் படிநீ கடைதிறவாய்
ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான்
கோலமும் நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனையென்று
ஓலம் இடினும் உணராய் உணராய்காண்
ஏலக் குழலி பரிசேலோர் எம்பாவாய்

மானேநீ நென்னலை நாளைவந் துங்களை
நானே எழுப்புவன் என்றலும் நாணாமே
போன திசைபகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான்
தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குன் வாய்திறவாய்
ஊனே உருகாய் உனக்கே உறுமெமக்கும்
ஏனோர்க்குந் தங்கோனைப் பாடேலோர் எம்பாவாய்

அன்னே இவையுஞ் சிலவோ பல அமரர்
 உன்னற் கரியான் ஒருவன் இருஞ்சீரான்
 சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
 தென்னாஎன் னாமுன்னந் தீசேர் மெழுகொப்பாய்
 என்னானை என்னரையன் இன்னமுதென் றெல்லோமும்
 சொன்னோங்கேள் வெவ்வேறாய் இன்னந் துயிலுதியோ
 வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
 என்னே துயிலின் பரிசேலோர் எம்பாவாய்

கோழி சிலம்பச் சிலம்புங் குருகெங்கும்
 ஏழில் இயம்ப இயம்பும்வெண் சங்கெங்கும்
 கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
 கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டிலையோ
 வாழிஈ தென்ன உறக்கமோ வாய்திறவாய்
 ஆழியான் அன்புடமை ஆமாறும் இவ்வாறோ
 ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
 எழைபங் காளனையே பாடேலோர் எம்பாவாய்

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே
 பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
 உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம்
 உன்னடியார் தாள் பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
 அன்னவரே எங்கணவ ராவார் அவருகந்து
 சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
 இன்ன வகையெயெமக் கெங்கோன் நல்குதியேல்
 என்ன குறையுமிலோ மேலோர் எம்பாவாய்

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
 போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள் முடிவே
 பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்
 வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணுந் துதித்தாலும்

ஓதஉலவா ஒரு தோழன் தொண்ட ருளன்

கோதில் குலத்தரன்றன் கோயிற்பிணாப் பிள்ளைகாள்
ஏதவனார் ஏதவன்பேர் ஆருற்றார் ஆரயலார்
ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோர் எம்பாவாய்

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேரென்னக்
கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி
ஐயா வழியடி யோம் வாழ்ந்தோங்காண் ஆரழல்போல்
செய்யாவெண் ணீறாட செல்வா சிறுமருங்குல்
மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா
ஐயாநீ ஆட்கொண் டருளும் விளையாட்டின்
உய்வார்கள் உய்யும் வகை யெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்
எய்யாமற் காப்பாய் எமை யேலோர் எம்பாவாய்

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெட நாம் ஆர்த்தாடும்
தீர்த்தன்நற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடுங்
கூத்தனில் வானுங் குவலயமும் எல்லோமுங்
காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி
வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வாரகலைகள்
ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய அணிசூழல்மேல் வண்டார்ப்பப்
பூத்திகமும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
ஏத்தி இருஞ்சனைநீ ராடேலோர் எம்பாவாய்

பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கங் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
தங்கள் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
பொங்கு மடுவிற் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்து நம்
சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்

காதார் குழையாடப் பைப்பூண் கலனாடக்
 கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
 சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
 வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடிச்
 சோதி திறம்பாடி சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
 ஆதிதிறம்பாடி அந்தமா மாபாடிப்
 பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
 பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோர் எம்பாவாய்

ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
 சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிகூர
 நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப்
 பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத்தான்பணியாள்
 பேரரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறும்
 ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்
 வாருருவப் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
 ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி யெழுந்துடையாள்
 என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையாள் இட்டிடையின்
 மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடி மேற்
 பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவம்
 என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை ஆளுடையாள்
 தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
 முன்னி அவள்நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே
 என்னப் பொழியாய் மழையேலோர் எம்பாவாய்.

செங்க ணவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
 எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதாக்க
 கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
 இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்

செங்கமலப் பொற்பாதந் தந்தருளுஞ் சேவகனை
அங்கண் அரசை அடியோங்கட் காரமுதை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

அண்ணா மலையான் அடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீற்றாற்போல்
கண்ணார் இரவி கதிரவந்து கார்கரப்பத்
தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி யித்தனையும் வேறாகிக்
கண்ணா ரமுதமுமாய்நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணேயிப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலமென்று
அங்குஅப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றுரைப்போங்கேள்
எங்கொங்கை நின்னன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க
எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன்றுங்காணற்க
இங்கிப் பரிசே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
எங்கெழிலென் ஞாயிறெமக் கேலோர் எம்பாவாய்.

போற்றி அருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்
போற்றி அருளுகநின் அந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள்
போற்றிமால் நான்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்
போற்றியாம் உய்ய ஆட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
போற்றியாம் மாரகழிநீ ராடேலோர் எம்பாவாய்

திருச்சிற்றம்பலம்

நன்றிக்குரியவர்கள்...

எம் மண்ணில் சைவநெறி வளம் குறுகும் வேளையில் சைவநெறியை யாவரும் விருப்புடன் நோக்க வேண்டிய காலத்தின் தேவை இருந்தது. சைவநெறியை யாவரும் இலகுவில் கற்றறியும் வண்ணம் எனது முதுமையில் ஆன்மிக நூலாக்கத்தை எழுத உணர்த்திய எமது குல தெய்வமான இணுவை சிவகாமி அம்பாளின் ஆசியுடன் சிறப்புடன் வெளிவர உதவிய வித்தக விநாயகருக்கும் முதற்கண் நன்றிகள்.

எனது நூலாக்கப் பணியைத் தொடர என்னை நெறிப் படுத்தியதுடன் ஆசிச்செய்திகளையும் வழங்கிய இணுவையூர் அறநெறிச்செம்மல் செஞ்சொற்செல்வர் கலாநிதி ஆறு.திருமுருகன் அவர்களும், இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியதுடன் சைவத்தின் தத்துவங்களையும் இலகு தமிழில் வழங்கிய சித்தாந்த பண்டிதர், சைவப்புலவர் திரு.மு.திருஞானசம்பந்தபிள்ளை அவர்களும், இந்த நூலினை ஆராய்ந்து தமது சைவஞான உணர்வால் அறிமுக உரை எழுதிய இளவாலை கலாபூஷணம் சைவப்புலவர் சு.செல்லத்துரை அவர்களும், எமது இப்பணிக்கு பல வகையாலும் வேண்டிய ஒத்தாசை புரிந்து சிறப்பித்த கலாபூஷணம் கா.வைத்தீஸ்வரன் அவர்களும் சைவப்பணிக்கு மேலும் அருந் தொண்டாற்ற அருள்பாலிக்குமாறு வித்தக விநாயகரைப் போற்றுவோம்.

இணுவையூர் கலாபூஷணம் மு.சிவலிங்கம்

ஈழத்தில் முதன்முதலாக தமிழ்வேதத்தில்
வழிபாடு செய்யும்
இனுவையூர் அருள்ஞானமிகு
ஞானலிங்கேச்சுரர் திருக்கோவில்